

ဝဋ်ကြွေးခံ ရဟန္တာ

နှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ် ပြိတ်ကတစွေများ ပေါ်

BURMESE CLASSIC

ကောန်မင်း

ပန်းချီ
www.burmeseclassic.com
ပေးမောင်ဦး (လှည်းကူး)

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

- ပထမဆဲကြိမ် - ၂၀၁၆ ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- ပျက်စားရန်ဒီဇိုင်း - ဝင်မောင်ဦး(လှည်းကူး)
- ကွန်ပျူတာ - ဆူသီမေ
- အတွင်းစာပေ - ADORN
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (၀၀၃၇၄)
စင်ရတနာစာပေ
- ၂၀၅ ၈/၄ လမ်း၊ ပြိုင်ရမ်း
(ကားခ)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်
- ပျက်စားရန်ဒီဇိုင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(မြ-၀၀၄၅၉)
စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဝင့်ကြွေးခံ ရဟန္တာ

နှင့်

ထိတ်လန့်ဖွယ် ပြိတ္တာတစ္ဆေများ

ကော်မည်း ၃၉၈-၂
 ဝင့်ကြွေးခံရဟန္တာနှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ် ပြိတ္တာတစ္ဆေများ/ကော်မည်း။
 ရန်ကုန်၊
 စင်ရတနာစာပေ၊ ပထမဆဲကြိမ်၊ ၂၀၁၆။
 ၂၂၆-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

ကော်မည်း

ဓာတ်ကော

- ၁။ ကျမ်းဂန်လာ ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး ၃
- ၂။ ကျိန်ဆိုကောက်ကျစ်၍ ပြိတ္တာဖြစ်သူ ၁၀
- ၃။ ဆွမ်းချက်သမား ပြိတ္တာများ ၂၇
- ၄။ လူခေါင်း မြွေခန္ဓာနှင့်ပြိတ္တာ ၄၂
- ၅။ စပါးကြီးမြွေပြိတ္တာနှင့် အငြိုးကြီးသူ ၂၄
- ၆။ မစ္ဆရိယစိတ်ကြီးသူ မတ္တာပြိတ္တာ ၈၆
- ၇။ လူပိုက်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်း ၁၀၅
- ၈။ ဆုတောင်းမှား၍ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်ရသော ပြိတ္တာမ ၁၁၃
- ၉။ သဒ္ဓါနည်း၍ဖြစ်ရသော အရိုးစပြိတ္တာ ၁၃၅
- ၁၀။ ဆုတောင်းမှား၍ ပြိတ္တာဖြစ်ခဲ့ရသူ ၁၂၂
- ၁၁။ နှုတ်စစ်ကြမ်း၍ ပြိတ္တာတစ္ဆေဖြစ်ရသူ ၁၃၀
- ၁၂။ ဝက်ပြိတ္တာ ၁၀၅
- ၁၃။ မကောင်းမှုကံ ဝင်ကြေးခံရသည့် စက္ခုပါလမထေရ် ၁၃၅
- ၁၄။ ပြိတ္တာဖြစ်သွားသော မိသားစု ၂၁၆

“ကျမ်းဂန်လာ ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး”

ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာများတွင် ပြိတ္တာလေးမျိုး ပြထားသည်။

ပြိတ္တာလေးမျိုး

(၁) ပရဒတ္တုပ ဇိဝိတပြိတ္တာ

(သူတစ်ပါးပေးသော အစာရေစာကိုသာ စားသုံးပြီး အသက်ရှင်ရသောပြိတ္တာ)

(၂) ဥပ္ပိတီသိတပြိတ္တာ

(မည်သည့်အစားအစာမှ မစားရဘဲ အမြင်ဝတ်မွတ်နေသည့် ပြိတ္တာ)

(၃) နိဇ္ဈာမတထိုတပြိတ္တာ

(အမြင်တမ်း ပူပန်လောင်ကျွမ်းနေရသောပြိတ္တာ)

(၄) တာလကဒ္ဓိတပြိတ္တာ

(အသူရကာယ်ဘုံသားများကို တာလကဒ္ဓိတပြိတ္တာဟု ခေါ်သည်)

စတုတ္ထပါရာဇိက ပါဠိတော်လာ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ

ပြိတ္တာ (၂၁)မျိုး

(၁) အရိုးရပြိတ္တာ

အတိတ်ကံ - နွားသတ်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၂) အသားတစ်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံ - နွားသတ်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၃) အသားတုံးပြိတ္တာ

အတိတ်ကံ - ငှက်သတ်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၄) အရေမပါပြိတ္တာ

အတိတ်ကံ - ဆိတ်သတ်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၅) သံလျှက်အမွှေးပေါက်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံ - ဝက်သတ်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၆) လှံအမွှေးပေါက်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - သားသတ်မှုဆိုးဖြစ်ခဲ့သည်။

(၇) ပြားအမွှေးပေါက်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - လက်မရွံ့အာဇာနည်သားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၈) အပ်အမွှေးပေါက်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - ရထားထိန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

(၉) အပ်အမွှေးပေါက်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - ကုန်းတိုက်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

(၁၀) ငှေးဥထမ်းပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ တရားသူကြီးဖြစ်သည်။

(၁၁) မစင်တွင်းကျပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - သူများသားမယား ဖျက်စီးခဲ့သည်။

(၁၂) အရေမပါပြိတ္တာမ

အတိတ်ကံမှာ - လင်ငယ်နှင့် ဖောက်ပြားခဲ့သည်။

(၁၃) အနံ့ဆိုးပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - နတ်ကတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

(၁၄) မီးစားပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - သူတစ်ပါးကို မီးအိုးကင်းဖြင့် ဝပ်ပေါက်
ခဲ့သည်။

(၁၅) မစင်စားပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - သံဃာတော်များကို မစင်စားဟု ပြောခဲ့
သည်။

(၁၆) ခေါင်းပြတ်ပြိတ္တာ

အတိတ်ကံမှာ - သူ့သတ်ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

- (၁၇) ရတနားပြိတ္တာ
အတိတ်ကံမှာ - ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုကျင့်ခဲ့သည်။
- (၁၈) ရတနားမပြိတ္တာ
အတိတ်ကံမှာ - ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုကျင့်ခဲ့သည်။
- (၁၉) သိက္ခမာန်ပြိတ္တာ
အတိတ်ကံမှာ - ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုကျင့်ခဲ့သည်။
- (၂၀) သာမဏေပြိတ္တာ
အတိတ်ကံမှာ - ယုတ်မာသော အကျင့်သာကျင့်ခဲ့သည်။
- (၂၁) သာမဏေမပြိတ္တာ
အတိတ်ကံမှာ - ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုကျင့်ခဲ့သည်။
ဝိဇ္ဇာကုန်တောင်ပေါ်မှ ဆွမ်းခံကြလေ့ရှိသော အရှင်မဟာ
မာဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကြုံတွေ့ရသည့် ပြိတ္တာများဖြစ်
သည်။
မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဃဒေဝလာ ပြိတ္တာရှင်းတမ်းနှင့်
ပြိတ္တာ(၁၂)မျိုး ဖော်ပြထားသေးသည်။
- (၁) ဝန္တာသပြိတ္တာ
အန်ဖတ်စားပြိတ္တာ (ရတနားသံဃာတော်များကို ရွံဖွယ်ပစ္စည်း
လှူခဲ့သူ)

- (၂) တုဏဝပြိတ္တာ
အပုပ်စားပြိတ္တာ (အလိုဆိုးဖြင့် မရှိမသေ ပေးလှူခဲ့သူ)
- (၃) ဝူထခါဒတပြိတ္တာ
မဝင်စားပြိတ္တာ (သူတစ်ပါးကို အပူဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့သူ)
- (၄) အဝိဇာလပြိတ္တာ
မီးစားပြိတ္တာ (သူတစ်ပါးကို အပူဖြင့်နှိပ်စက်ခဲ့သူ)
- (၅) သူစိမုခပြိတ္တာ
အပ်ခံတွင်းပေါက်ပြိတ္တာ (သူတစ်ပါးအလျှောက် ပိတ်ဝင်သူ)
- (၆) တဏှဋိတပြိတ္တာ
အတော်ပြိတ္တာ (ရေတွင်းရေကန်ဖျက်ဆီးခဲ့သူ)
- (၇) သုနိဈာမတပြိတ္တာ
မီးလောင်သစ်ငုတ်ပြိတ္တာ (သက်ကြီးရွယ်အိုများကို မရှိမသေ
ပြုလုပ်ခဲ့သူ)
- (၈) သတ္တင်္ဂပြိတ္တာ
မိမိသွေးသားပြန်စားပြိတ္တာ (အစဉ်ဖြင့် မုဒိမ်းမှုပြုခဲ့သူ)
- (၉) ပဗ္ဗတင်္ဂပြိတ္တာ
မီးလောင်ခံပြိတ္တာ (သူတစ်ပါးနေအိမ်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့သူ)

(၁၀) အရော်ပြီတ္တာ

ခေါင်းပေါပြီတ္တာ (သူတစ်ပါးကြောက်အောင် ကြောက်လှန့်ခဲ့သူ)

(၁၁) ဝေမာနိတပြီတ္တာ

နတ်တလှည့်၊ ငရဲတလှည့်ခံ ပြီတ္တာ (ကုသိုလ်ပြုပြီး လင်ငယ် မယားငယ်နေခဲ့သူ)

(၁၂) မတိဒ္ဓိတပြီတ္တာ

နတ်မိမာန် ခံစားရင်း ငတ်နေသောပြီတ္တာ (ကျောင်းတကာဖြစ်သော်လည်း နေအိမ်သဗ္ဗယ် သုံးစွဲခဲ့သူ)

ပြီတ္တာတစ္ဆေဟူသည်ကား ဘုရားရှင်အဆက်ဆက်မှာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုခေတ်အခါမှာလည်း ပြီတ္တာဖြစ်နိုင်သည်။ လောက အိမ်၊ မောဟတို့နှင့် မကင်းနိုင်သရွေ့ ပြီတ္တာလောကသို့ ရောက်ရန် သေချာသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။

အပါယ်၊ ဒုက္ခတို့၊ ပြီတ္တာ၊ တစ္ဆေအသူရကာယ်ဘုံတို့မှ လွတ်ရန် ကင်းဝေးရန် အိ၊ သိလ၊ ဘာဝနာတရားတို့ကို အခါအားလျော်စွာ အားထုတ်သင့်ကြပေသည်။

အပါယ်ဘုံတစ်ခုခုသို့ ရောက်ရန် လွယ်ကူသော်လည်း သုတ ဘုံသို့ ရောက်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။

အပါယ်ဘုံသား တစ္ဆေပြီတ္တာများကို ရောက်ရာဘဝမှ တွေ့

တန်းဝင်နိုင်အောင် အလှူအနုပြု အမျှအတန်းပေးဝေကာ သာဓုခေါ် ဝေရပါမည်။

ပြီတ္တာလေးမျိုးတို့တွင် ပြီတ္တာတိုင်း သာဓုခေါ်နိုင်ကြပါ။ သာဓု မခေါ်ဆိုနိုင်သော ပြီတ္တာအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သွားပါက အမျှအတန်း ပေးဝေသော်လည်း မရကြပါ။

အလှူပေးပြီး အမျှအတန်းဝေ၍ သာဓုခေါ်နိုင်ပါသော်လည်း ခံယူမည့် ပြီတ္တာသိအောင်လုပ်ရပါမည်။

သိအောင်၊ ကြားအောင် ဂရုတစိုက် ဝိတ်ကြားကြရပါမည်။

အလှူပေးခြင်းကို ခံယူသည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း အကျင့် သိက္ခာ၊ သိလ၊ သမာဓိတို့နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရပါမည်။ သို့ကြောင့် အမျှအတန်းပေးဝေသော အပို့ဘာဝကို ခံယူရရှိပြီး သာဓုခေါ်နိုင် နှသာ ထိုထက်ပို၍ မြင့်သော မြတ်သောနေရာသို့လည်းကောင်း၊ အစာအာဟာရ၊ အဝတ်အထည်တို့သည်လည်းကောင်း ထိုက်တန်မှု တစ်ခုခု ရရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ကျိန်ဆိုကောက်ကျိန်၍ ပြိတ္တာဖြစ်သူ

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူစဉ်ကာလ ရဟန်းတစ်ဆယ့်နှစ်ပါး တို့သည် ဘုရားရှင်ထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်စဉ်တရားများကို တောင်း၍ သင့်လျော်ရာနေရာများသို့ တရားအားထုတ်ရန် ထွက်ခွာသွားကြ သည်။

တရားလည်း အားထုတ်ပွားများနိုင်သလို ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စတို့ လည်း ပြေလည်မှုရှိရန် ရည်ရွယ်၍ ရွာနှင့်လည်းမဝေးသော တောအုပ်ကို အမှီပြု၍ နေထိုင်သီတင်းသုံးခဲ့သည်။

ဝါဆိုရန်လည်း နီးကပ်လာခဲ့ပြီး ရဟန်းတော်များ အမှီပြု နေထိုင် သီတင်းသုံးသောအရပ်နှင့် နီးသည့်ရွာသည် ရက်ကန်းသည် တစ်ဆယ့်တစ်ဦးနေသောရွာဖြစ်သည်။

ထိုရက်ကန်းသည်တို့သည် ဆွမ်းခံကြွလာကြသော ရဟန်း တို့ကို ကြည်ညိုသဖြင့် မိမိတို့အိမ်များသို့ ပင့်ဖိတ်ကာ နှိမ်မြတ် သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆက်ကပ်ကြ လေသည်။

ဤရွာမှာပင် ဝါဆိုကြပါရန် လျှောက်ထားလေသော် ရဟန်း တော်တို့ကလည်း သဘောတူ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် တစ်ပါးကျောင်းများ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။

ရက်ကန်းသည်တို့က ဝါတွင်းလှူဒါန်းရန် တင်ဦးကို ကပ်ပါးစိ ဘာဝန်ယူကြသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးပိုနေသဖြင့် ရက်ကန်း သည်ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ရဟန်းနှစ်ပါး တာဝန်ယူလိုက်တော့ သည်။

ထိုအထဲတွင် ရက်ကန်းသည်ပျူး၏ ဇနီးမယားက သဒ္ဓါမရှိ၊ ဆတနာတရား ခေါင်းပါးလှသည်။

ဤသောမစ္ဆာယတရား အားကြီးသူဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကောင်း ကောင်းသောမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသည်ကတစ်ကြောင့် သူ၏ပေဘက်ျား လှူဒါန်း ဆဲကမ်းသမျှ သဘောမကျနိုင်ခဲ့။

ဘယ်နှယ့်တော် သူများတစ်ပါးဆို ကိုယ်လည်းတစ်ပါးပေါ့။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... ညီမရေ၊ ညည်းခဲအို ... ရဟန်းနှစ်ပါး ဆွမ်းလုပ် ကျွေးမယ့် ကိစ္စ၊ ချက်ရေးပြတ်ရေး၊ တာဝန်ယူပေးလိုက်၊ ငါကတော့ သူ့ရဲ့ အလှူအတန်းကိစ္စ စိတ်မဝင်စားသလို တာဝန်လည်း မယူ နိုင်ဘူး”

ရက်ကန်းသည်များကလည်း ...

“ကဲ ... ညီမရေ ... ရှေ့ ဈေးဖိုး၊ နေ့စဉ်လောက်အောင် ထုတ်ယူသုံးစွဲပေတော့။ ဆွမ်းတင်းကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်အောင် ချက်”

“မိတ်ချအစ်ကိုကြီး၊ အသပြာလည်း များစွာမကုန်အောင် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်စီမံပေးပါမယ်”

ထိုခယ်မဖြစ်သူမှာ ဝေတနာတရား ထက်သန်သူဖြစ်၍ ရဟန်း တော်များကို ရိုသေလေးစားစွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ ဤသည်တို့ သိလေလေ၊ မယားဖြစ်သူသည် ရဟန်းတော်တို့အပေါ် ဆထထ တိုးပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူကိုလည်း အမြဲတမ်း ဆဲဆိုဟော် လုပ်နေသည်။

“ရဟန်းဆိုတာ ဆွမ်းခံစားရမှာ၊ အခုတော့ သူ့တစ်ပါးအိမ်မှာ ဆွမ်းမခံစားဘဲ၊ အခန့်သား လာထိုင်စားနေတယ်”

“တဲ့ ဒီမိန်းမ ဘာမှဝင်မလုပ်ဘဲ ပြုစုစောင့်မြောင်း ပြောနေ ပြန်ပြီ။ တိုမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေတဲ့ ရဟန်းတော်တွေ ကြား တုန်ပါ့မယ်”

ရက်ကန်းသည်များ၏ ခယ်မဖြစ်သူက ရဟန်းနှစ်ပါး အနီးမှာ ရိုအပ်သမျှယူ၍ ဆက်ကပ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သဒ္ဓါပျက်ကာ ဆူပိတ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုကောင်မကလည်း ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ် ဘူး။ ရဟန်းတွေ ဆွမ်းကပ်မယ့်ကိစ္စဆို အမြဲတက်ကြွနေတယ်။ ညီယောက်ျားကိုများ သဘောကျနေလားမသိဘူး”

“ရှင်မ ... အဲဒီလို စောင်းလား၊ ချိတ်လား ပြောမနေနဲ့။ အလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပေးနေတာ။

ရဟန်းတော်တွေ မိုးတွင်းကာလကြီး ဆွမ်းထွက်ခံရင်း တန်းတွေ ဝိုးပိုကုန်မယ်၊ ရွာအနီးပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ရေ ခြစ်တန် ကုန်းတစ်တန်နဲ့ ဆွမ်းခံစားဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

ငါတွင်းသုံးလမှာ ဒကာ ဒကာမတွေက တာဝန်ယူပြီး ဆွမ်း ထိုင်ရင် မိုးနဲ့လေနဲ့ ရဟန်းတွေ ဆွမ်းခံစားဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ရဟန်းဆိုတာ ဆွမ်းခံစားရမှာပဲ၊ ဆွမ်းမခံချင်ရင် လူထွက် ဆိုကြပေါ့။ လူထွက်လိုက်ရင် အလုပ်က ပေါ့မှပေါ့၊ လယ်လုပ်၊

ယာလုပ်၊ သစ်ခုတ်၊ ငါးခုတ်၊ ထင်းခွေလုပ်လို့ ရနေတာပဲ”
 “တော်ပါတော့ ရှင်မရယ် မင်းပြောနေတဲ့စကားတွေက မင်းတို့
 ကောင်းကျိုးမပေးဘဲ၊ အပါယ်ရောက်အောင် တွန်းပို့နေတာ မင်း
 မသိဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဇနီးသည်ဆိုဆိုဆဲဆဲ ပြုနေ
 မှုကို ဥပက္ခာပြုပြီး ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလာခဲ့ကြရာ ဝါတွင်းသုံးလ
 ကုန်ဆုံး၍ သိတင်းကျွတ်လသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

သိတင်းကျွတ်သော် ရဟန်းတော်များကို သင်္ကန်းတစ်ထည်
 ကထိန်ခင်းသည့်အနေနှင့် လှူဒါန်းကြသည်။

ထိုသို့ ရဟန်းတော်များအား ဆွမ်းဘောဇဉ်များကျွေး
 လှူဒါန်းရုံမကဘဲ၊ သင်္ကန်းများပါ လှူဒါန်းသဖြင့် ရက်ကန်းသည်များ
 မယားသည် လင်ယောက်ျားအား ဆဲဆိုမောင်းမဲသည်။ ကျိန်စာ
 တိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မကျေနပ်ဘဲ ရှင်လှူတဲ့အတွက် ရှင်လှူသမျှအားလုံး
 ကုသိုလ်မရပါစေနဲ့၊ သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းများကို သင်္ဂြိုဟ်
 စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့သည် နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝများမှာ သင်္ဂြိုဟ်
 အတွက် ကျပ်ကြီးကျပ်ငယ်တွေ သွေးပြည်တွေသာ ဖြစ်ပါ
 သတည်း။”

ရဟန်းတွေကို သင်္ကန်းလှူတဲ့အတွက် သင့်အတွက် နောင်
 ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာ မီးလှုံစွဲနေသည့် သံပြားအဝတ်အထည်
 များသာဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဒေါသရှေ့ထားပြီး လင်သားအပေါ် ကြမ်းကြုတ်ဆိုးဝါးသော
 ကျိန်စာများ တိုက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သက်တမ်းကုန်သဖြင့် ကံအားလျော်စွာ
 သေလွန်ကြသော် ရက်ကန်းသည်များသည် “ဝိဇ္ဇာ” မည်သော
 ဆာနက်ကြီးမှာ တန်ခိုးကြီးမားသော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းဖြစ်သွားသည်။

သူ၏ ဇနီးမယားမှာလည်း ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်အလျောက်
 ဘုံတောအုပ်၌ပင် ပြိတ္တာမကြီးသွားဖြစ်ရလေသည်။

ထိုပြိတ္တာမသည် အဝတ်ပါ ဗလာကိုယ်ထီးနေရသည်။ ရုပ်ဆင်း
 အင်္ဂါမှာလည်း အလွန်ဆိုးဝါး၏။ စေမင်း ရေစာမစားရ၊ အမြဲတမ်း
 ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံနေရသည်။

ရုက္ခစိုးထံ မကြာခဏရောက်လာ၍ အစားအသောက် တောင်း
 လေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ရုက္ခစိုးနတ်မင်းဝေးသော အစားအစာ
 တို့မှ တစ်ခါမှ စားရသည်တူ၍ မရှိပေ။ အပုပ်အသိုး အကျိအရွဲ
 များသာ စားရသည်။

အကြောင်းမှာ လူ့ဘဝက လင်ယောက်ျားအား ကျိန်စာတိုက်

ခွဲဖူးသော နှုတ်ဝစိကံကြောင့် ပေးသမျှ အစာအာဟာရတို့မှာ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်များသာ ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြိတ္တာမသည် သူ့အဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးမိသည်။ “အသင် မငိုလင့်၊ ဝမ်းမနည်းလင့်၊ သင်ပြုခဲ့တဲ့အကုသိုလ်က သင့်အပေါ် ဒဏ်ခတ်ခဲ့တာပဲ”

“မှားမှန်းသိပါပြီ၊ နောင်တရပေမယ့် နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။ အသင် ရုက္ခစိုပေးသော အစားအစာတွေက ကျွန်ုပ်လက်ထဲရောက်သည် နှင့် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ ပြည်သွေးပုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်၍ ကျွန်ုပ် အပြစ်နှင့်ကျွန်ုပ် စားသုံးနေရပါသည်”

ရုက္ခစိုလည်း စိတ်မကောင်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော နတ်ဩဇာများ စားစေလို၍ အကြိမ်ကြိမ်ပေးသော်လည်း ပြိတ္တာမ မစားရကြောင်း သိသဖြင့် အဝတ်အစား ဆင်ရန်ပေးပြန်သော်လည်း ပြိတ္တာမ လက်တွင်းရောက်သည်နှင့် မီးရဲရဲစွာနေသည့် သံပြားများဖြစ်ကာ ဝတ်လိုက်သည့် အခါမှာလည်း ပူလောင်စွာခံနေရသည်။

ထိုအပူဒဏ်ခံနိုင်၍ အော်ဟစ်ညည်းညူပြီး ဆွဲချွတ်သော်လည်း ချွတ်၍မရ ဖြစ်နေတော့သည်။

ရုက္ခစိုလည်း ဘဝဟောင်းက ဇနီးတော်စပ်ခဲ့ဖူးသူ၏ ဝင့်ကြီး ခံစားနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် စိတ်မကောင်း၍ နည်းချိုးခုံနှင့် ကြည့်

သော်လည်း ကူညီ၍မရခဲ့ပါ။ သို့ကြောင့် ရုက္ခစိုမင်းလည်း ဘာမှ ခံတတ်နိုင်တော့ပါ။

*****

အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား နူးမြော်ရန် လှည်းကုန်သည်များနှင့်အတူ ‘ဝိဇ္ဈာ’ တောအုပ်ကို ခြတ်ကျော်ကာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကုန်ရောင်းသွားကြမည်ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက ယခုခေတ်လို လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်က ကောင်းသဖြင့် လှည်းကိုသာ အားကိုးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအခါ ခရီးသွားကြပြီး နေ့အခါ အရိပ်ကောင်းသည့် နေရာဒေသ၊ ဆူအလွယ်တကူရရှိမည့် နေရာဒေသများတွင် လှည်းများကို ရပ်နား ထားရှိသည်။

ယခုလည်း ဝိဇ္ဈာတောအုပ်သို့ ခရီးကြိုလိုက်ပါလာသော ရဟန်းတစ်ပါးနှင့်အတူ လှည်းများသည် အေးမြသော အရိပ်အာဝါဒများ၌ ပြည့်စုံသည့်နေရာကို တွေ့ရသဖြင့် နွားများကိုဖြုတ်၍ လှည်းများရပ်နားကာ အနားယူကြသည်။

ရဟန်းတော်သည် ခရီးလမ်းသင့်သည်ဖြစ်၍ လှည်းကြိုလိုက် နေထောင့်သော်လည်း လူအများနှင့် ရောနှောနေလိုစိတ်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် လှည်းပိုင်းမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိအရပ်၌ အေးမြ

www.burmeseclassic.com

သည့် အရိပ်ရှိသော သစ်ပင်အောက်တွင် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းခင်း၍ လဲလျောင်းနေသည်။

တစ်ညလုံး ခရီးကပန်း လှည်းကဆောင့်လွန်းသဖြင့် ကိုယ်လက်များ နာကျင်ကာ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် ခေတ္တခဏ အိပ်ပျော်သွားသည်။

လှည်းကုန်သည်များသည်လည်း အပန်းပြေစားနေပြီးနောက် ရှေ့ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်နေသော ရဟန်းလည်း နိုးလာသောအခါ လှည်းကုန်သည်များကို မတွေ့ရတော့၊ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ရဟန်းလည်း လှည်းကုန်သည်များ သွားသည်ဟု ထင်ရသည်လမ်းအတိုင်း နောက်မှလိုက်သွားသည်။ သို့သော် အတော်လေး လျှောက်လှမ်းပြီးမှ ကုန်သည်တို့သွားသော လမ်းမဟုတ်ဘဲ လမ်းမှားနေပြီဟု သိလိုက်သည်။

ရဟန်းသွားနေသော လမ်းကြောင်းက ရုက္ခစိုင်းနတ်နေရာ ဗိမာန်ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။

ရုက္ခစိုင်းနတ်မင်းသည် ရဟန်းတော်မြတ်ကို မြင်သဖြင့် လူအသွင် ဖန်ဆင်းကာ ခရီးလမ်းမှ ကြိုဆိုပြီး ရိုခိုးခိုးချလိုက်သည်။

ရဟန်းတော်ကလည်း လူသွားလူလာမရှိသော တောတောင်တွင်း လူကိုမြင်သဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်းရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား ဘယ်ကိုကြိုမှာပါလဲ”

“အသင်းဒကာ ဦးပဉ္စင်း သာဝတ္ထိပြည်ကိုကြိုမှာ ဖြစ်ပါ့ကယ်။ အစဉ်က လှည်းကုန်သည်များနှင့် လိုက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ် ဒကာ၊

အခု လှည်းလမ်းကိုမှန်းပြီး လာခဲ့တာ လမ်းမှားပြီး ဒီတောထဲထဲ ရောက်လာတာပဲ၊ အသင်က ဒီလိုတောအုပ်ထဲမှာ တစ်ဦးစစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလည်းမဟုတ်ပေဘူး၊ လူသားဝင်စစ်မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်က လူသားဝင်စစ် မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ဒီတောအုပ်ထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ဗိမာန်နဲ့ မေရတဲ့ ရုက္ခစိုင်းတစ်ဦးပါ”

အကြောင်းစုံ ရုက္ခစိုင်းက လျှောက်တင်ပြီးသည်နှင့် ရဟန်းတော်အား ဗိမာန်သို့ ပင့်ဆောင်သွားသည်။

ဗိမာန်သို့ ရဟန်းတော်ရောက်ရှိပြီး မကြာခင်မှာပင် သစ်ပင်အောက်သို့ ပြုတ္တာမ ရောက်လာပြန်သည်။

“အရှင် ရုက္ခစိုင်းမင်း ကျွန်ုပ်အား အစားအစာနှင့် အိပ်စက်ရန် ပြန်ပေးပါ” ဟူ၍ တောင်းပြန်သည်။

ရုက္ခစိုးနတ်မင်းလည်း ပြိတ္တာမ တောင်းသမျှကို လိုလိုချင်ချင်ပေးပြန်သည်။

အစာတောင်း၍ အစာပေးလိုက်သည်နှင့် ပြိတ္တာမလက်နှင့် ကိုင်လိုက်ရာ အစာမှန်သမျှ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေးပြည်များ ဖြစ်ကုန်သည်။

အဝတ်အထည်များ ဝတ်ဆင်ရန် ပေးပြန်တော့လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝတ်လိုက်သည်နှင့် မီးရဲရဲတောက်လောင်၍ ပူပြင်းလှသော သံပြားကြီးများအဖြစ်ပြောင်းကာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကပ်နေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာအားလုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ရဟန်းလည်း သံဝေဂတရား ဖြစ်ပွားသွားရသည်။

ထို့နောက် ပြိတ္တာမ၏ အကြောင်းကို ရဟန်းတော်က ရုက္ခစိုးနတ်မင်းအား မေးသည်။

ရုက္ခစိုးနတ်မင်းလည်း သူ့ဘဝနှင့် ပြိတ္တာမဘဝ ဆက်စပ်အကြောင်း အတိတ်ဟောင်းကို အကုန်အစင် လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ရဟန်းတော် မေးသမျှကို ရုက္ခစိုးက အားလုံးလျှောက်ပြောပြီးနောက် ဇနီးဟောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ပြိတ္တာမကို သနားခြင်းဖြစ်မိသောကြောင့် ရဟန်းတော်အား သိလိုသမျှ မေးမြန်း စုံစမ်း

မိသည်။

“အရှင်ဘုရား ... ပြိတ္တာမရဲ့အဖြစ်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလားဘုရား။

ကယ်တင်လို့ရမယ့် အကြောင်းတရားရှိပါက တပည့်တော်အား ညွှန်ကြားပြသပါဘုရား”

ရုက္ခစိုးနတ်မင်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ရဟန်းတော်က ...

“အသင်ရုက္ခစိုးမင်း ... ပြိတ္တာမ၏ ခံစားနေရသော ဝဋ်ဒုက္ခကလွတ်အောင် ကယ်တင်လိုသော ဆန္ဒရှိပါက ကယ်တင်နိုင်မည့်လမ်းစ ရှိပါသည်”

ရုက္ခစိုးမင်းလည်း ရဟန်းတော် မိန့်ကြားသည့်စကားကြားသည်နှင့် အားတက်ရွှင်လန်းသွားကာ ...

“လမ်းညွှန်ပြပါ အရှင်ဘုရား”

“ရုက္ခစိုးနတ်မင်း မြတ်စွာဘုရားကိုဖြစ်စေ၊ သံဃာကိုဖြစ်စေ၊ သီလရှိသော ဥပသကာကိုဖြစ်စေ ပြိတ္တာမအား ရည်စူးပြီး လျှာဗွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ပေးလှူလို အမျှဝေပေးပါ။

ထိုအလှူရဲ့ အမျှပေးဝေခြင်းကို ပြိတ္တာမက ခံယူပြီး သဒ္ဓါဆီဆိုနိုင်လျှင် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ချက်ချင်းမကြာ နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာနှင့်

အဝတ်တန်ဆာတို့ကိုလည်း ရရှိခံစားနိုင်မှာဖြစ်ပေတယ် ဒကာ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း”

“ဤသို့ဆိုပါလျှင် တပည့်တော်အနေနှင့် အရှင်ဘုရားကို လှူမည်ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်ပါသလော”

“ရုက္ခစိုးနတ်မင်း၊ အလှူအတွက် စေတနာသုံးတန်ပြတ်ပြီး လှူမယ်ဆိုက ကျွန်ုပ်က သင့်အလှူထမြောက်အောင် လက်ခံပေး ပြီး အလှူတရားဟောကြားပေးနိုင်ပါသည်”

ရုက္ခစိုးနတ်မင်းလည်း ရဟန်းတော်ခွင့်ပြုစကားကြားသည် နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ထိုရဟန်းအား နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာများနှင့် သင်္ကန်းတို့ကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် ပြိတ္တာမအား အမျှအတန်းဝေသည်။

သစ်ပင်မိမိအနီးမှာ ရောက်ရှိနေသော ပြိတ္တာမအား ဤ ဝဋ်ကွဲမှ လွတ်မြောက်ရန် ရဟန်းတော်အား အလှူပေးတရားနာကာ အမျှဝေမည်ဖြစ်၍ တရားလာနာပြီး သာဓုခေါ်ရန် ကြိုတင်မှာထား သည့်အတွက် အမျှပေးဝေမှုကို ချက်ချင်းရရှိကာ ပြိတ္တာမလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ဆိုလေသည်။

သာဓုခေါ်ဆိုလိုက်ပြီးသည်နှင့် ထိုပြိတ္တာမသည် ချက်ချင်းပင် နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာများကို စားသောက်ရသည်။

သင်္ကန်းလှူလိုက်သည့်အတွက် အဝတ်အထည်များကို ဝတ်ဆင်ရတော့သည်။ ပြိတ္တာမ၏ ရုပ်သွင်အဆင်အပြင်မှာ လှပ တင့်တယ်စွာ ရှိနေတော့သည်။

ထိုအလှူ၏ အကျိုးပေးပုံကို ဒိဋ္ဌိဓမ္မမြင်တွေ့လိုက်ရသော ရုက္ခစိုးမင်းလည်း စေတနာတရား ပိုမိုထက်သန်လာကာ မြတ်စွာ ဘုရားအား နတ်၌ဖြစ်သော သင်္ကန်းကို ရတန်းတော်မှကပ်ဆင့် လှူလိုက်ပြီး ပြိတ္တာမကို အမျှပေးဝေလိုက်ပြန်သည်။

ပြိတ္တာမသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍လှူသော အလှူ၏ အပိုဘာဝကို အမျှဝေ သာဓုခေါ်ဆိုလိုက်ရသဖြင့် နတ်သမီး ဘယျ လှပတင့်တယ်လာတော့သည်။

နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာများလည်း စားသုံးနိုင်ပြီဖြစ်၍ အားလုံး ပြည့်စုံသွားတော့သည်။

ရဟန်းတော်အားလည်း ရုက္ခစိုးနတ်မင်းက တန်ခိုးအစွမ်းနှင့် သာဝတ္ထိပြည်အရောက် ပို့လိုက်လေတော့သည်။

ရဟန်းတော်လည်း ဇေတဝန်တျောင်းတော်သို့အရောက်သွား မြို့ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ပြိတ္တာမအား ရည်စူးလှူဒါန်းလိုက်သော သင်္ကန်း အား ဆက်ကပ်ပြီး သူကြိုတွေ့ခဲ့ရသမျှကို မြတ်စွာဘုရားအား အမျှပေးထားလေသည်။

ရှင်တော်ဘုရားလည်း ထိုရဟန်းတော် လျှောက်ထားသည့် အကြောင်းအရာများကို အခြေခံ၍ တရားနာ ရောက်လာကြသော ပရိသတ်အား တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးတိုက်ကျွေးလိုက်လေ သည်။

(မတာပေသတာရပေတာဝတ္ထု)

ဆွမ်းချက်သမား ပြိတ္တာများ

၂၇

“ဟီး ... ဟီး”

“အား ... အား ... အား ...”

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

“ကယ်ကြပါ ကယ်ကြပါ”

“မင်းကြီး ကယ်ကြပါ၊ မင်းကြီးကျုပ်တို့ကို ပစ်မထားပါနဲ့”

“အား ... ကယ်ကြပါ”

“ဟင် ... ဝို ... ဝို ... အမန်းပတ်ပတ်လည်မှာ

ဘာကောင်ကြီးတွေလဲ”

“သ ... သရဲတွေလား ... ပုံမကျ ပန်းမကျနဲ့”

“သွား ... သွား ... သွားကြ ... အခန်းထဲက ထွက်ကြ”

“ကယ်ကြပါ ... အမျှပေးဝေပါ ... ပစ်မထားပါနဲ့.”

“သွားကြ ... ဒီမလာကြနဲ့.”

မင်းကြီးလည်း သရဲလိုလို တစ္ဆေလိုလို ပုံပန်းမကျ သတ္တဝါများကိုမြင်ပြီး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် အော်ငေါက်ထုတ်နေသည်။ သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှာ စက်တော်ခေါ်မည်ကြိုကာရှိသေးသည်။ ဓားလှံလက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ရှိပါလျက် မိမိအဆောင်အခန်းအတွင်း နေရာအနှံ့ ကယ်ပါယူပါ တစာစာနှင့် ရောက်ရှိအော်ဟစ်နေသော ဘုံသားများကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး မျက်လုံးကြောင်သွားရတော့သည်။

“အသင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကယ်ပါ ... ကယ်ပါ ... မင်းကြီးကယ်ပါ”

“အား ... အား ... ကယ်ပေးပါ”

“အသင်တို့ အော်ဟစ်မနေနဲ့လေ ... သင်တို့ဘယ်သူလဲ”

“အသင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်တို့ ပြိတ္တာတွေပါ”

“အသင်မင်းကြီးရဲ့ အလှူမှာ အမျှပေးဝေပါ”

“ဟီး ... ဟီး ...”

“အား ... ကယ်ပါ ... အမျှဝေပေးပါ”

အသံမျိုးစုံ အော်ဟစ်နေကြရင်း ခန်းလုံးပြည့်မှု ရောက်ရှိ

နေသော အသူရကာယ်ဘုံသား ပြိတ္တာများမှာ ဘုရင်ကြီးအနီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက်နှင့် နိုးစင်စင်လင်းခဲ့သည်။

နောက်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ လှူဖွယ်များသယ်ဆောင်၍ ရောက်သွားလေသည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအား ဦးချကန်တော့လိုက်ပြီး ညကဏ္ဍိတော့ရသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို မင်းကြီးလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဘုရားရှင်အား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် လျှောက်တင်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ...

“မင်းကြီး သင်၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြိတ္တာဘို့သည် တိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး ထော်ပွတ်ခဲ့ကြ၍ ငါ့နောင်တော်က သာပထံ လျှောက်တဲ့အခါ ဘုရားသခင်က မိန့်တော်မူခဲ့တယ် ငါ့နောင်တော်က ...

ငါ့ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့အချိန် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး နန်းစံလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမင်းကြီး အလှူပေး၍ အမျှဝေပေးလိမ့်မည်။ မင်းကြီး

အလှူပေး၍ အမျှဝေလတ္တံ့အချိန်မှာ အမျှရ သာဓုခေါ်နိုင်မှ ဒီဘဝက လွတ်လိမ့်မယ်လို့ ကသပဘုရားရှင်ရဲ့စကား ကြားတော်မူပြီး ထိုအချိန်မှ စကာ တောင့်တနေခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်မင်းကြီး။

“သင်မင်းကြီး ငါဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား အလှူ ပေးသော ကာလ အမျှမဝေမိသဖြင့် ညည့်အခါ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ငါတို့မှာတော့ ရှည်ကြာမြင့်စွာ ငံ့လင့်၍ စောင့်မျှော်နေရပါလျက် ငါတို့အား အမျှမဝေပေးပါလားဟု လွန်စွာသော ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ ဖြင့် နန်းတွင်းဝင်၍ ကယ်ပါယူပါ အော်ဟစ်ကြကုန်၏။

“နောင်တော် ကသပဘုရားရှင်၏စကားကြောင့် သာဓုခေါ်ရန် စောင့်စားပေမဲ့ အသင်မင်းကြီးက အလှူမှာ အမျှမဝေခဲ့သဖြင့် ချမ်းသာရာမရ၍ မလှသောစိတ်နှင့် သင်မင်းကြီးအား အသိလာပေး ခြင်းဖြစ်ပေသည်”

ဟူ၍ ဂေါတမဘုရားရှင်က ရှင်းပြတော်မူသည်။

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက သူနှင့် ပြိတ္တာများ မည်ကဲ့သို့ အကျိုးအကြောင်း ပတ်သက်ခဲ့သည့်အကြောင်းအား မြတ်စွာဘုရား ရှင်က သနားကရုဏာထားကာ ရှေးဘဝအကြောင်း ဟောပြပါရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်ခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားအရှင်မြတ်က ဝတ်ချက်သမားပြိတ္တာများ

အကြောင်းကို တရားနာပရိသတ်နှင့် သံဃာတော်တို့၏ ရှေ့မှောက်မှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဟောပြတော်မူသည်။

“မင်းကြီး ဤပြိတ္တာတို့အကြောင်း ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ဥဇ္ဇဝေလကသပ မပါမပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဥဇ္ဇဝေလကသပ ညီနောင်တို့သည် ဖဒယတ္တရ ဘုရားရှင်၏ ဆက်ထက်တော်ကမင် (ကဏ္ဍာဓိကာရပူရိတ) ပါရမီရှိလျက် အဆက်ဆက်သော ဘဝဖြင့်လာခဲ့ကြရာ၊ ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ရေသော် ဘိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ တိဿမည်သော ဘုရား၊ ဖုဿအမည် မှီသော ဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။

ထိုဘုရားနှစ်ဆူတို့တွင် ဖုဿဘုရားသခင်၏ ခမည်းတော်ကား မဟိန္ဒမင်းမည်၏။

ထိုမင်း၏ ညီတော်မှ မွေးသောသားသည် လက်ယာရံ အဂ္ဂ သာဝကဖြစ်၏။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏သားသည် လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝကဖြစ်၏။ အတော်၏သားသည် အလုပ်အကျွေး ရဟန်းဖြစ်သည်။

ထိုမဟိန္ဒမင်းကြီး၌ ဖုဿဘုရားသခင်မှတစ်ပါး သားတော် နှစ်ယောက်ရှိသေးသည်။

ထိုသားတော်သုံးယောက်တွင် သားအကြီး၌ အခြံအရံ သူရဲ

www.burmeseclassic.com

ငါးရာ၊ သားလတ်၌ အခြံအရံ သူရဲသုံးရာ၊ သားငယ်၌ အခြံအရံ သူရဲနှစ်ရာရှိ၏။

ထိုညီနောင်သုံးယောက်တို့ကား ဥရုဝေလကဿပ ညီနောင် အလောင်းအလျာများတည်း။

ဗုဿဘုရားသခင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီး သော် ခမည်းတော်၏ပြည်သို့ ကြွတော်မူသည့်အတွက် ခမည်းတော် မဟိန္ဒမင်းကြီးလည်း ဘုရားရှင်ထံသွား၍ ငါးပါးသောရှိခိုးခြင်းတို့ နှင့် ရှိခိုးလျက် သားဘုရားကို တစ်စုံစီရွှေကာ ဤသို့ အကြံသည် ဖြစ်၏။

“ငါ့သားပင် ဘုရား၊ ငါ့သား၏ စကားသည်ပင် တရား ငါ့သားပင် သံဃာ၊ ဤလူ့ရှာ၌ ငါကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်ခြင်း အသရေနှင့် ပြည့်စုံသောမင်းသည် ရှေးရှေးသောကာလ၌လည်း မဖြစ်ဘူးရာ၊ နောင်အခါလည်း မဖြစ်လတ္တံ့၊

ငါကား ကောင်းမြတ်လှစွာသော လူမင်းအဖြစ်ကို ရပေသည် တကား”

ဟု စဉ်းစားတွေးတောမိသဖြင့် ကြတ်သီးမွေးညင်းထလျက် အားရဝမ်းသာစွာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် စကားပြောပြီးလျှင် ဘုရားသခင် အား ဤသို့ နားတော်လျှောက်ပေသည်။

“သားတော်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏အသက်သည် အလွန်ရှည်သည် ဖြစ်ပါမှ အနှစ်ကိုးသောင်းခန့်သာ ရှည်ပါမည်။ ကြမ်းစွန်ဖျား၌ ဆည်းကောင်း၊ ကမ်းပါးပြတ်၌လည်းကောင်း အိပ်ရသော သူကဲ့သို့ ဆချင်းသဘော နီးလွန်းလှပါသည်။

အကျိုးရှိရှိဖြင့် အသက်ရှည်လိုပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ခမည်းတော် အသက်ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး သားဘုရားသည် သံဃာတော်များနှင့်တကွ၊ သူတစ်ပါးအိမ်ဝသို့ မကြွမူ၍ ခမည်းတော်၏ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးလှူသော ဆွမ်းလေးပါးကို ခံတော်မူပါ ခမည်းတော်ကချည်း လုပ်ကျွေးပါ အဝေ”

ဟူ၍ ဘုရားရှင်အားလျှောက်တော်မူ၏။

ဘုရားရှင်လည်း ဖခင်၏ ဣန္ဒြေကို ဝဲလင့်၍ သည်းခံဝေက်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမှ လှူဒါန်းပူဇော် ခြင်းတို့ မရကြကုန်။

မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့လည်း ခမည်းတော်အား နောင်တော်ဘုရားကို လုပ်ကျွေးပါရမည့်အကြောင်းဖြင့် တောင်းပန် ကြသော်လည်း အခွင့်မရကြကုန်။

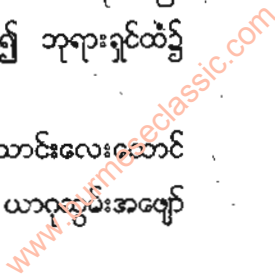
တစ်ရံသောအခါ ပစ္စန္ဒရာဇ်ရွာ၌ ကြီးစွာသော စင်မက်ဘေး

www.burmeseclassic.com

ရန်ဖြစ်၍ သားတော်သုံးယောက်ကို စေတော်မူ၏။
 သားတော်တို့လည်း ဝိုရန်တို့ ငြိမ်းစေပြီးသော် ခမည်းတော်ထံ
 ပြန်လာကြ၏။ ထိုအခါ မဟိန္ဒမင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော်
 မူလှ၍ ...
 “ဦးသားတို့အား လိုသောဆုကိုပေးအံ့၊ သင်တို့ တောင်း
 ကြကုန်” ဟုဆိုသည်။
 ထိုမင်းသားတို့ကလည်း ...
 “တစ်ပါးသောဆုကိုမလိုပါ။ နောင်တော်ဘုရားကိုသာ အသတ်
 ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးပါရစေ”
 ဟူ၍ လျှောက်လေသည်။
 “ဦးသားတို့ ... ဤဆုကိုကား ငါမပေးနိုင်၊ တစ်ပါးသော
 ဆုကိုသာ ငါပေးအံ့”
 ဟူ၍ဆိုရာ သားတော်သုံးပါးကလည်း ...
 “ခမည်းတော် အရှင်မင်းကြီး အသက်ထက်ဆုံး မပေးနိုင်လျှင်
 အနှစ်တစ်သောင်းမျှသာ ပေးတော်မူပါ” ဟု တောင်းတော်မူ၏။
 “ဤရွှေ ဤမျက်လှည်း ငါမပေးနိုင်ဟုဆိုလျှင် ထိုအောက်သို့
 လျော့၍ လျော့၍ တောင်းသဖြင့် ငါတွင်းသုံးလသာလျှင် ကျန်တော်
 သည်။

ဤတွင် ခမည်းတော်မင်းကြီးကလည်း ...
 ဝါတွင်းသုံးလတာမျှ ငါမပေးခဲ့ပါမူ ငါ့သားတို့သည် ငါ၏
 ရန်သူ ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု အတွေးဝင်သဖြင့် ...
 “အမောင်တို့သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်တစ်လခန့် ရည်၍
 ငါတွင်းသုံးလကို ငါပေးတော့အံ့” ဟု ဆို၏။
 *****
 အခွင့်အရေးရသည်နှင့် မင်းသားတို့သည် မိမိတို့အိမ်သို့သွား၍
 ဘုရားသူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုး၊ စချီ၊ စမာတို့ကိုခေါ်၍ ဘဏ္ဍာကိုက်ကို
 ဆပ်နှင်းပြီးလျှင် ...
 “ဤဝါတွင်းသုံးလကို ဘုရားအဖူးရှိသော သံဃာတော်
 ဘိုးသောင်းနှင့်တကွ ငါတို့နှင့်ပါသော ပရိသတ်တို့အား ပစ္စည်း
 ဆေးပါးဖြင့် ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ထောက်ပံ့လုပ်ကျွေးကြကုန်”
 ဟုဆို၍ ထိုမင်းသားညီနောင်တို့သည် အမြဲအရံတစ်သောင်းနှင့်
 တကွ ဘုရားထံတော်သို့လာ၍ ပန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်ပြီး
 မှင် ဆယ်ပါးသော သီလကို ဆောက်တည်၍ ဘုရားရှင်ထံ၌
 ကြံကြကုန်သည်။
 ဘဏ္ဍာစိုး စချီ စမာတို့လည်း ရှစ်သောင်းလေးသောင်း
 လောက်သော ဝတ်ချက်သမားတို့ကိုရာလျက် ယာဂုဗ္ဗမင်းအဖျော်

စသည်တို့ကို စီရင်လျက် နေ့စဉ်မပြတ် လုပ်ကျွေးလေသတည်း။

“ဝတ်ချက်(ဆွမ်းချက်)သမားများ ပြိတ္တာများဖြစ်ကြခြင်း”

ထိုအခါ သံဃာအပေါင်း ကိုးသောင်းမျှ များလှသောကြောင့် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသူတို့သည် မိမိတို့၏ သားငယ် သမီးငယ် တို့အား ယာဇုကြွင်း၊ ဆွမ်းကြွင်းမျှပေး၊ မကျွေးရကုန်၊ ချက်တိုင်း ချက်တိုင်းပင်ကုန်၍ လောက်ရေသာရှိသည်။

ထိုအခါ ဝတ်ချက်သမားများသည် သားသမီးတို့၏ ဆာလောင် နေသော မျက်နှာများကိုမြင်ပြီး တစ်မျိုးကြုံကြတော့သည်။

“မင်းသားတွေကလည်း အလှူတော့လုပ်ပါသည်။ သူတို့ ပင့်ထားသည့် သံဃာနှင့် ချက်ပြုတ်ရန် ခွင့်ပြုထားသော ရိက္ခာ အသပြာက ကွက်တိပဲ အပိုအလိုမရှိဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ရှင်မတို့ ကျုပ်တို့ ကလေးတွေအတွက် အခက်ပဲ”

“ဟိုတော် ကလေးတွေကိုတော့ အထော်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဆွမ်း မကပ်ခင် အရင်ယူထားပြီး တစ်နေရာမှာ သွားဖွက်ထားလိုက်၊ ကလေးတွေလာရင် စားခိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆွမ်းချက်ရတာ မီးဖိုနဲ့ ချွေးတလုံးလုံး၊ ဗိုက်ဆာလို့ စားမယ်ဆိုတော့ ဘာမှမကျန်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ ဗိုက်ပြည့်အောင် အရင်စားပြီးမှ ဆွမ်းကပ်ခို

ကြုံကြတာပေါ့။ မင်းသားနဲ့ သူငွေတွေလည်း လာကြည့်တာ ဆုတ်ဘူး။ ဘုရားနားမှာ တစ်ချိန်လုံး သွားနေကြတာ၊ ကလေး တွေကိုလည်း အထော်မခံနဲ့၊ ဝအောင်သာကျွေး”

“သံဃာတွေ ဆွမ်းမလောက်ရင် တို့ကို မင်းသားတွေ အပြစ် လေလိခမယ်”

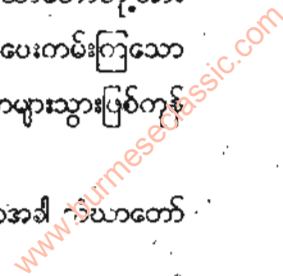
“နင်ကြောက်ရင်မစားနဲ့၊ ကလေးတွေဟော့မထော်စေနဲ့”

ထိုကဲ့သို့ သံဃာအပေါင်းအား ဆွမ်းအပြည့်အဝကပ်သည့် အခါက သားငယ်သမီးငယ်တို့ကို မကျွေးကြရသဖြင့် သံဃာတော် တို့၏ စားဦးစားဖျားများကို ဝှက်ထား၍ သားငယ် သမီးငယ် တို့အား ပေးကျွေးလိုက်ကြလေသည်။

ထိုဝတ်ချက်သမားတို့သည် မင်းသားသုံးပါး၏ ငါတွင်းသုံးလ ထူပတ်လုံး ဆွမ်းချက်ပြုတ်သည့်အခါတိုင်း ဆွမ်းအဦးအဖျား တို့ကို သားသမီးတို့အား ဖယ်ထားပြီး ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ထိုဝတ်ချက်သမားအပေါင်းတို့သည် သံဃာတော်တို့အား အပြစ်အပ်သော ပစ္စည်း စားဖွယ်များကို သုံးစားပေးကမ်းကြသော ကြောင့် သေလွန်ကြသောအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ပြိတ္တာများသွားဖြစ်ကုန် ဘာ့သည်။

မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် ငါကျွတ်သောအခါ သံဃာတော်

တို့အား ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် လှူဒါန်း၍ “ဤသို့ပြုရသော အိန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၏ အကျိုးအားဖြင့် နောင်ဘုရားရှင်တို့၏အထံ၌ အရံတစ်ထောင်နှင့်တကွ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရပါလိုသော”

ဟူ၍ ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။

ထိုဘဝမှ စုတေကြကုန်သော် နတ်ပြည်၌ နတ်ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် လှည့်ပတ်ကာ ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး စံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဥရုဝေလကဿဝညီနောင်သုံးဦး နောက်လိုက်နောက်ပါ ရှင်တစ်ထောင်စီနှင့် ဖြစ်ကုန်သတည်း။

ထို့ကြောင့် သူတို့တောင့်တသော ဆုအတိုင်းသာရကြကုန်သည်။ ငါမျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည်မဟုတ်ဘဲ မိန့်တော်မူ၏။

ထိုမင်းသားတို့၏ တရားသူကြီးဖြစ်သော စချီသည် ယခုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဖြစ်လာသည်။

ကျိရိုးသည် ‘ဗိသာခ’ ဥပသကာဖြစ်လာ၏။

ဆွမ်းချက်သမားတို့သည် ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး အထူးသုဂ္ဂတိအလားဖြင့် များစွာကျင့်လည်ပြီးမှ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီး တောင်ကြီးငါးလုံးတို့၏အကြား၌ ကြီးမားသောတိုက်

ယ်သောဦးခေါင်းရှိသည့် အရိုးစုပြုတ္တာ၊ အသားစုပြုတ္တာဖြစ်လာတုန်၍ ကကုဿန် ဘုရားပွင့်တော်မူသောကာလ ဖူးတွေ့ကြလေလျှင် ...

“အရှင်ဘုရား ကျွန်ုပ်တို့အား အတအာဟာရကို ဘယ်သော အခါမှ သုံးဆောင်ရပါအံ့နည်း”

ဟူ၍ မေးလျှောက်ကြလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ...

“သင်တို့ ငါ့အား မလျှောက်ကြလင့်၊ ငါလွန်သည့်နောက် မြေကြီးတစ်ယူဇနာမြောက်သောအခါ ငါ၏ညီတော်ကောဏဂုံဘုရား ဖွင့်လတ္တံ့၊ ထိုအခါမှ လျှောက်ကြကုန်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသဖြင့် ငံလင်၍ နေကြကုန်၏။

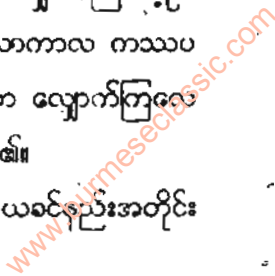
ကောဏဂုံဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌လည်း ရှေ့နည်းအတိုင်းပင် လျှောက်ကြပြန်သည်။

ကောဏဂုံဘုရားသခင်ကလည်း ...

ငါ၏လက်ထက်တော်တွင်း သင်တို့ မလျှောက်ကြလင့်ဘူး၊

ငါလွန်ပြီးနောက် မြေကြီးတစ်ယူဇနာမြောက်သောကာလ ကဿပအထည်ရှိသော ဘုရားပွင့်လိမ့်မည်၊ ထိုအခါမှသာ လျှောက်ကြလေတုန်တု မိန့်တော်မူသဖြင့် ငံလင်နေကြရကုန်၏။

ကဿပဘုရားပွင့်တော်မူသောကာလ ယခင်နည်းအတိုင်း

လျှောက်ကြပြန်လျှင် ဘုရားသခင်က ...

“သင်တို့သည် ငါ့လက်ထက်တော်တွင် မစားရ မဝတ်ရ သေးချေ။ ငါ့လွန်ပြီးနောက် မြေကြီးတစ်ယူဇနာနှင့် သုံးဂါဇတ် မြောက်သောအခါ ငါ၏ညီတော် ငေါတမဘုရားပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။

ထိုအခါ သင်တို့၏အလျှင်က အဆွေအမျိုးဖြစ်ဖူးသော တရား သူကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်း အမည်ရှိသော မင်းဖြစ် လာပေလိမ့်မည်။

မင်းကြီးတာ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူ ပေး၍ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် သင်တို့အား အမျှပေးဝေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်တို့လောက်အောင် စားရ၊ သောက်ရ၊ ဝတ်ရပေလိမ့် မည်”

တူ၍ မိန့်တော်မူခဲ့သည်။
ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားတစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူကြား ကာလ ကိုပင် နက်ပြန်သန်ဘက်ကဲ့သို့ ထင်၍ ရွှင်လန်းဝမ်းသာကြကုန်၏။
ငေါတမဘုရားပွင့်တော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွရောက် သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော် တို့အား အလှူပေးသောကာလ အမျှပေးဝေမိသဖြင့် ညည်ရောင် သောအခါ ပြိတ္တာတို့သည် “ငါတို့ရှည်မြင့်စွာ စောင့်မျှော်လင့်နေရာ

လွန် ငါတို့အား အမျှပေးဝေပါကလား” ဟု လွန်စွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြင့် နန်းတော်သို့ ဝင်၍ ရုပ်သွင်ကို ပြသကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒကာတော်မင်းကြီး”

တူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ပြိတ္တာများသည် ဖုဿဘုရားရှင် ဆတ်ထက်တော်မှ ဆွမ်းဦး ဆွမ်းဖျားများ ချီးတားမိ၍ ရေကမ္ဘာ များစွာ ခံကြရသည့်အကြောင်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် သံဃာ၊ လူ နိုင်သတ်တို့အား ပြောဆိုရှင်းပြတော်မူသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း အသိတရားရသွားသဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်မှာ သူပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အပို့ ဘာဝကို အတောင်းက အမျိုးအဆွေ တော်စပ်ခဲ့သော ပြိတ္တာများအား နှုတ်လှဲစွာ အမျှပေးဝေလိုက်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝန်းကျင်ရှိ ကောဇ်ကြီးငါးလုံးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစိုင်ကြသော ပြိတ္တာများမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သာဓုခေါ်မိမိကြ၍ အစားရခြင်း၊ အဝတ်အထည်ဝတ်ရခြင်းတို့ ခံစားရရှိပြီး ပြိတ္တာ အစု လွတ်မြောက်သွားကြလေတော့သည်။

(တိရောကုဋ်စိတ် - ဖိနတ္ထပကာသနီ)

လူခေါင်း မြေသနွာနှင့် ပြိတ္တာ

42

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင်လက္ခဏာတို့သည် ရာဇပြုတ်ပြုတော်မူသည့် ဆွမ်းခံဝင်ရန် ဝိဇ္ဇာကုန်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

ထိုသို့ ဆရာတပည့်နှစ်ပါး တောင်ပေါ်မှဆင်းလာကြရာ တောင်ခြေသို့ အရောက်တွင် ရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် မြေပြိတ္တာတစ်ကောင်ကို မြင်သဖြင့် ပြုံးမိသည်။

မြေပြိတ္တာ၏ ဦးခေါင်းမှာ လူကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၍ ကျန်သဏ္ဍာန် မြေကဲ့သို့ဖြစ်၏။

နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာမျှ ရှည်လျား၏ မီးများက တစ်ကိုယ်တည်းလောင်နေ၏။ ရှင်လက္ခဏာက မိမိဆရာ၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေသည်ဖြစ်ရာ ...

မိမိဆရာပြုံးတော်မူလျှင် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိပြီဆိုသည်ကို အတတ်သိသည်။

ထိုမှ ထူးဆန်းသော အပြစ်အပျက်များကို သိရသည်။ မိမိမှာ ဆခြားဘုံမှ သက်ရှိသတ္တဝါများကို မြင်နိုင်သော အစွမ်းမရှိသဖြင့် မြင်နိုင်သော ဆရာသမားကိုသာ အရိပ်အကဲကြည့်၍ သိလိုသမျှ ဆေးရသည်။

“အရှင်ဘုရား မည်သည့်အရာကိုမြင်၍ ယခုကဲ့သို့ ပြုံးတော်မူသလဲဘုရား”

“ငါ့ရှင် သင့်အပေးကို ငါယခု မဖြေသေး။ ဆွမ်းခံပြန်ပြီး ဆရာသခင် ရှေ့တော်ရောက်မှ ပြုံးရခြင်းအကြောင်းကို ဖြေတော်မူသည်”

ယခု ဆရာသခင် ပြုံးသည်ကို မြင်လိုက်၍ မေးလျှောက် ဆော်လည်း ဆွမ်းခံပြန်ကြ၍ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်မှ ခြောက်မည်ဟု ဆိုသည်။

မိမိ၏ ဆရာသခင်ပြောကြားပြီးသည်နှင့် သုံးလူထွတ်ထား နှစ်ဆရာတို့ကလည်း ထိုဘုံသား၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ခြေတတ်သည်။ ထိုအခါ သတိသံဝေဂ ရကြသည်။

ယခု ဆရာသခင်ပြုံးခဲ့ပြီ။ ဆရာသခင်က တရားသဘင်ကျမှ

ပြောပြမည်ဆို၍ ဆက်မလျှောက်ဝံ့တော့ဘဲ ဆရာသခင်နောက်ပါးမှ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါရင်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့အတွင်း ဆွမ်းခံထွက်ခဲ့သည်။

ဆွမ်းသပိတ် အပြည့်နီးပါးရပြီဖြစ်၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က “ငါ့ရှင် ကျောင်းပြန်ကြွဖို့သင့်ပြီ”

“တပည့်တော်လည်း ဆွမ်းသပိတ်ပြည့်ပါပြီဘုရား”

သို့ဖြင့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သပိတ်ပိုက်ပြီးပြန်ကြွခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ မြွေပိတ္တာကို မြင်၍ ပြုံးရခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ဘုရားရှင်ကလည်း ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ဖြေဆိုချက်ကို ထောက်ခံတော်မူသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါတုန်းက ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအနီး သီတင်းသုံးနေသော အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓတစ်ပါးသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ သီတင်းသုံးနေသည်ကို ဗာရာဏသီ မြို့သူမြို့သားတို့ တွေ့ကြရသည်။

“အရှင်ဘုရား ဤအရပ် ဤဒေသမှာ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် ကျောင်းသစ်နန်း ဆောက်လှူပါမယ်”

ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ပြီးသည်နှင့် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသဖြင့် သင့်တော်သည့်နေရာကိုရွေး၍ ကျောင်းသစ်နန်းတို့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြ၏။

ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ဒကာ၊ ဒကာမများ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကျောင်းသစ်နန်းမှာ သီတင်းသုံးပြီး တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

ထိုအခါ မြို့သူမြို့သားတို့သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကြည်ညိုဆွမ်းလှူသဖြင့် နေ့ရောညပါ အခါမလပ် ကျောင်းသစ်နန်းသို့သာ သွားကြကုန်သည်။

ထိုသို့ ကျောင်းသစ်နန်းသို့ သွားရာလမ်းသည် လယ်သမား ဆင်းရဲ၏ လယ်ကွက်ကို ဖြတ်ပြီးမှသာ ကျောင်းသစ်နန်းသို့ ရောက်သည်။

လယ်ပိုင်ရှင် လယ်သမားလည်း သူ့လယ်ကန်သင်းကို လမ်းမတစ်ခု၌ ဖြတ်သွား။ ဖြတ်လာ လုပ်သည်ကို မကျေနပ်ချေ။

“ဟေ့ လူတွေ ဒီမှာ စပါးတွေ ကျပ်မက်ထားတာ မတွေ့ဘူးလို့ လယ်ကွက်ထဲ မဆင်းနဲ့ ကန်သင်းပေါ်ကသွား။

တစ်ယောက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ယောက်လည်းမဟုတ်၊ တစ်ယောက်လည်းမဟုတ် လာလိုက်ကြတာ၊ ခင်ဗျားတို့ တရား

သွားနာတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့လယ်တွေ ပျက်တယ်။
ခင်ဗျားတို့ ကုသိုလ်ရရှိဖို့ သွားတဲ့ကိစ္စမှာ ကြားက ကျုပ်
စီးပွားပျက်ရတော့မယ်”

“တို့တွေကလည်း တခြားလမ်းက သွားလို့မရလို့ သွားကြ
ရတာပါ။

ပျက်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်လယ်ကွက်ထဲက မသွားကြနဲ့ပေါ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် နောက်မှလူတစ်စုက တိုးရှေ့ပြီး ကျော်တတ်
သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ...

“တောက် ... ပြောလည်း အပိုပဲ ... တစ်ယောက်
ပြောလည်း နောက်တစ်ယောက်က လာနေတာပဲ”

လယ်သမားကြီးလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အလုပ်ကိုသာ
ဆက်လုပ်နေလိုက်တော့သည်။

လူများကလည်း ‘ပျက်စေလိုသောဆန္ဒမရှိတုပြောပြီး နေ့စဉ်
လျှောက်နေကြသဖြင့် လယ်ကန်သင်းများ ခဏခဏပျက်နေ
ပြန်ပြီး ပေါက်တင်ရလွန်းသည့်အတွက် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ပျိုးကြဲချိန်ရောက်တော့ ပျိုးခင်းထဲ ပြတ်နင်းကြသည်။ ပျိုး
ပေါက်များ နင်းမိကုန်သည်။

ယခု ... စပါးစိုက်ချိန်ရောက်၍ စပါးများ စိုက်ခဲ့ပြီးပြီး
မြို့သူမြို့သားတို့ တရုံးရုံးနှင့် ဗြတ်သွားဗြတ်လာလုပ်ကြပြန်သည်။
စပါးပင်များပေါ် ခြေချော်ကျပြီး စပါးပင်များ နင်းမိပြုလဲကျတုန်သည်။

“ဘယ်လိုတွေလဲဗျာ၊ စပါးပင်တွေ နင်းမိလို့ ပြုလဲကျကုန်ပြီ၊
ဆန်သင်းရိုးတွေလည်း ခင်ဗျားတို့ နင်းလွန်းလို့ လမ်းမြစ်နေပြီ၊
အတယ်စိတ်ကုန်တယ်ဗျာ။

ဒီကိုယ်တော်ရှိနေသမျှ ငိုစီးပွားပျက်တော့မှာပဲ၊
ဟေ့လူတွေ လမ်းကြည့်လျှောက် တုန်တုန်ချိချိ အဘိုးကြီး
သွားကြီးတွေကလည်းပါသေး။

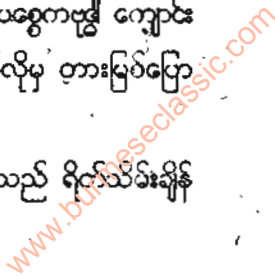
ဟေ့ အဒေါ်ကြီး ... ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ စပါးပင်တွေ နင်းမိ
ပြန်ပြီ”

“အဒေါ်ယိုင်သွားလို့ နင်းမိသွားတာပါ”

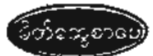
“တာ... ဒီမှာ ပြောနေတုန်း ရှေ့ကလူတွေ နင်းချသွားပြန်ပြီ၊
အဘိုးကြီး ... သွားပါပြီ စီးပွားတော့ ပျက်ပါပြီ”

လယ်သမားလည်း မိုးစကတည်းက အရှင်ယုစွေကဗျာ ကျောင်း
သို့ သွားလာကြသည့် လူအုပ်ကို ဘယ်လိုမှ တားမြစ်ပြော
ရမှာမလဲ။

တစ်လပြီးတစ်လ စပါးပျိုးချိန်၊ စိုက်ချိန်မှသည် ရိုက်သိမ်းချိန်

သို့ ရောက်တော့မည်။
 နောက်မကြာခင် သိတင်းကျွတ် တန်ဆောင်မုန်းရောက်ပြီး
 လျှင် စပါးများ ရင်မှည့်တော့မည်။
 စပါးရင်မှည့်ရုံနှင့် လူနင်းခံရလျှင် သူ့စီးပွားရေး ထိခိုက်ပေတော့
 မည်။ ထိုသို့တော့ အဖြစ်မခံနိုင်။
 တစ်ခုခု ကြံမှဖြစ်တော့မည်။ သို့ကြောင့် အကြံထုတ်သည့်
 လူတွေ့မြတ်သွားပြတ်လာမလုပ်နိုင်အောင် လယ်ကွက်ထိပ်မှာ စည်း
 ကာလိုက်သည်။
 ထိုသို့ ခြံပိတ်ကာသော်လည်း စည်းရိုးကိုဗျက်ကာ သွား
 ကြပြန်သည်။
 “တောက် လူတွေကတော့ တရားလွန်လာပြီ”
 ထို့နောက် မကောင်းသော အကြံအစည်ကို သူကြံတော့သည့်
 ညဘက်ငါးများချွန်ပြီး ကန်သင်းများပေါ် ငြောင့်ထောင်ထားသည့်
 မနက်လင်းရောင်လာချိန်ရောက်သည်နှင့် အာရုံဆွမ်းကပ်ရန် မြို့
 မြို့သားများ ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောစဉ်များ အသီးသီး ယူဆောင်
 လာနေကြသည်။
 ကန်သင်းရိုးပေါ် ခြေချလိုက်သည်နှင့် ...
 “အား”

“ဟာ ... ငါ့ခြေထောက်ကို ငုတ်စူးသွားပြီ”
 “အား”
 နောက်တစ်ယောက်လည်း ငြောင့်စူးသွားပြန်ပြီ။
 “ဟာ ... ရှေ့မှာလည်း ငြောင့်တွေရှိတယ် ... သတိ
 ဆားကြမော့ ... ငြောင့်ထောင်ထားတယ်”
 “ဟင် ... ဒီလူကြီးတော့ အကုသိုလ်တွေ အကုံးလိုက်
 အတစ်လိုက် ယူနေပြီ”
 ငုတ်ထောင်ထားမှန်းသိသဖြင့် လူတွေလည်း အသေအချာ
 ကြည့်ကာ နှုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။
 လယ်သမားလည်း တစ်မျိုးမရ တစ်မျိုးကြံပြန်သည်။
 “ငါ ဒီလမ်းကို လူတွေမသွားရအောင်လုပ်နေလို့ ကတော့
 အလကားပဲ၊ ဒီရဟန်းကြီး ဒီကျောင်းမှာ မရှိမှ ဒီတိုက်မလာကြ
 ဆာမှာ”
 “ဟုတ်ပြီ ... ငါဒီရဟန်းကြီးနေတဲ့ ကျောင်းသစ်နားကို
 သွားပျက်ဆီးရမယ်”
 လယ်သမားလည်း အကြံအစည်ရှိသည့်အတိုင်း ဒေခွင့်သာ
 သည့်အချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။
 အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ မြစ်ကမ်းနဘေးမှ ကြွလှမ်းသွားသည်ကို

www.burmeseclassic.com

တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကျောင်းသင်္ချာသို့ အပြန်သွားကာ ကျောင်း အတွင်းမှာ ရှိသမျှအားလုံး ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

“အင်း ကျောင်းဟောင်းလောင်းသာ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ ရဟန်းကြီး နေရထိုင်ရခက်သွားပြီ၊ ဒီကျောင်းကိုထားပြီး ထွက်သွားတော့မှာ အသေအချာပဲ”

လယ်သမားကြီးလည်း အိုးခွက်၊ ပန်းကန်၊ ရေအိုး အစရှိသည့် ကျောင်းသင်္ချာအတွင်းရှိ အသုံးအဆောင်များကို ဖျက်ဆီးပြီး ကျောင်း အားရကာ တဲသို့ပြန်သွားတော့သည်။

သို့သော် လယ်သမားကြီး ဖင်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ကျောင်းမှာပင် ဆက်၍သီတင်းသုံးနေသည် မြို့သူမြို့သားတို့လည်း လာမြဲလာလျက်ရှိသည်။

“အင်း ... ငါ့လုပ်ရပ်က ဒီရဟန်းကြီးကို ကျောင်းက ခွာအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး ... ဒါဒီတော့ ... ငါ ဒီရဟန်းကြီး ကျောင်းသင်္ချာက ခွာသွားမှပဲ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် အိပ်ပျော်နိုင် တော့မယ်။

အင်း ... ကြံစမ်း ... အကြံထုတ်စမ်း”

လယ်သမားကြီးလည်း စပါးပင်များ ကြီးလှလာသည်နှင့်အမျှ လူတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်တိုင်း စိတ်ကသိဇာအောင် ဖြစ်

သည်။ ဒေါ်အပွဲကြီး ပွဲနေတော့သည်။

သူ့စိတ်က သူ့ကို အပူမီး ပွားစေသည်။ အချိန်နှင့်အမျှ မြို့သူမြို့သားများနှင့် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအပေါ်မှာသာ သက်ရောက်နေ သည်။

အလုပ်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် မလုပ်နိုင်တော့။

“ငါ့နယ် တတ်နိုင်ရင် ... မြို့နဲ့ဒီကျောင်း လမ်းဟောက်ပေး ခိုက်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းကိုသွားနေကြတဲ့လူတွေကလည်း ငါ့လယ် ကန်သင်းပေါ်ကသွားတာ မကြိုက်မှန်း သိနေတာတောင် လမ်းသစ် ဆောက်ပေးဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး။

အင်း ... ကြံစမ်း ... လူတွေမလာမယ့်အကြံမျိုး ထွက်စမ်း ထွက်စမ်း ... ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီအကြံကောင်းတယ် ... ခြင်္သေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်”

လယ်သမားကြီးလည်း အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကျောင်းသင်္ချာသို့ လာအကြိမ် ရောက်သွားပြန်သည်။

အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အပြင်သို့ကြွမည့်အချိန်ကို ချောင်းနေသည်။ နှုတ်လင့်နေသည့်အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ရဟန်းကြီး ကြွသွားပြီ။

အခုနေ လူတွေတစ်ယောက်မှမရှိတုန်း၊ လုပ်စရာရှိတာကို

www.burmeseclassic.com

အရှင်ပြီးအောင် လုပ်ရမယ်”

လယ်သမားလည်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့၊ ကျောင်းသင်္ခန်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

ကျောင်းသင်္ခန်း မီးလောင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး လယ်သမားကြီး သဘောအကျကြီး ကျနေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရဟန်းကြီး ကျောင်းလည်း မရှိ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်လည်းမရှိ၊ ဒီမှာဘယ်လိုနေတော့မလဲ၊ စောစောကသာ ဒီအကြံရခဲ့မယ်ဆိုရင် စောစောကတည်းက အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရမှာ။

ဦးလယ်တွေလည်း ပျက်စီးရမှာမဟုတ်ဘူး အခု ... အသိတနောက်ကျခဲ့ရတယ်”

ထို့နောက်တော့ ... ပစ္စေကဗုဒ္ဓီအရှင်မြတ်လည်း ကျောင်းမီးလောင်သွားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဤနေရာမှာ မနေသင့်ဘဲ ပိုင်းခြိတ်လိုက်ကာ အရပ်တစ်ပါးသို့ ကြွသွားတော်မူသည်။

ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓီ အရှင်မြတ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသူတို့ လယ်သမားကြီး၏ လက်ချက်မှန်းသိကြသည်။

ထို့ပြင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓီထွက်သွား၍ ဝမ်းနည်းပူနေသူတို့၏ အပူမီးတ လယ်သမားကြီးထံ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ဒေါသမီး တဟုန်းတုန်းတောက်လောင်ကာ သူ၏လယ်များကို မီးဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။

လူထုကြီး၏ ဒေါသက ထိုပျူနှင့် မကျေအေးနိုင်သေး။ လယ်သမားကြီးအား သူမြတ်နိုးသော လယ်ကွက်ထဲမှာပင် ဝိုင်းဝန်း နှိပ်နှက်လိုက်ကြသဖြင့် အရိုးကျေကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ရတော့သည်။

လယ်သမားကြီးသေဆုံးပြီး အပိဇိရေ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေပြီးလျှင်၊ အရိုးအကျန်ဖြင့် ဝိဇ္ဇာကုန်တောင်၌ မြွေပြိတ္တာကြီး ဖြစ်နေရပေသည်။

ဘုရားရှင်လည်း မြွေပြိတ္တာကြီး၏ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကို တွေ့ကြားတော်မူပြီးလျှင် ထိုအကုသိုလ်ကံနှင့် အနုသန္ဓေသက်စပ်၍ မြွေပြိတ္တာကြီးကုန်သော ရဟန်းလူပုဂံသတ်အား တရားတော်များ တွေ့ကြားပြီး အထက်ပါ ဒေသနာကို တောကြားတော်မူလေသည်။

(ဓမ္မပဒ)

ခပါးကြီးမြေပြိတ္တာနှင့် အငြိုးကြီးသူ

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကာလ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေသည်အချိန် ...

ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ရှင်လက္ခဏနှင့်အတူ ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်သို့ ကြွတော်မူခဲ့ကြသည်။

ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်မှအဆင်းတွင် အလွန်ကြီးမားရှည်လျားလှသော မြေပြိတ္တာကြီးတစ်ကောင်အား တန်ခိုးတော် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုမြေပြိတ္တာသည် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာမျှ ရှည်လျားသည့် တောင်ကြောတစ်ခုလုံးနီးပါး ရှိနေသည်။

ထိုမြေပြိတ္တာ၏ ဦးခေါင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံတို့သည် အငြိုးများသို့ တောက်လောင်သွားကြ၏။

“အလိုလေး ... နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ပါလား၊ ဝင့်ကြွေဒုက္ခကလည်း မသေးလှပါလား”

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုမြေပြိတ္တာကြီး၏အပြစ်ကို မြင်သော အခါ သနားကရုဏာသက်စွာ ပြုံးမိလေသည်။

အရှင်မြတ်ကြီး၏ အပြုံးကို ရှင်လက္ခဏက သတိထားမိလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား ဘာကိုသဘောကျပြီး ပြုံးတော်မူပါသနည်း” ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ထိုအမေးကို ချက်ချင်းပြန်၍ ပြေတော်မူချေ။

ထိုမြေပြိတ္တာကြီးကို ရှင်လက္ခဏကမမြင်၊ ရှင်မောဂ္ဂဟောန်အသာ တန်ခိုးတော်နှင့် မြင်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်လက္ခဏအား ဤသို့ပြန်၍ မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။

“ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ထဲဝင်ပြီး ဆွမ်းခံကြွကြစို့၊ ဆွမ်းခံကြွပြန်မှ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်ဝင်ပြီး ငိုရှင်ရဲ့ အမေးကို ပြေပါမယ်”

ရှင်လက္ခဏလည်း ဘာမှထင်မမေးတော့ဘဲ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ခဲ့တော့၏။

ဆွမ်းခံခြင်းကိစ္စပြီး၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်ကိုဝင်၍ ပူးမြော်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါကျမှ ဘုရားရှင်၏ရှေ့တွင်ပင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ရှင်လက္ခဏက မေးခွန်းပြန်မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား ရိဗ္ဗကုဋ်တောင်မှာတုန်းက ပြုံးတော်မူတဲ့ အကြောင်းကို အခုဖြေပါတော့ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီဦးရှင် ... ဖြေပါမယ်။

ရိဗ္ဗကုဋ်တောင်မှာ ... တပည့်တော်က အလွန်ကြီးမားတဲ့ မြွေပြိတ္တာကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့စန္ဒာကိုယ်ဟာ အင်မတန်ကြီးမား ရှည်လျားလှပါတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း မီးတွေတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင် နေတယ်။ အဲဒီ မြွေပြိတ္တာကြီးကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်မိလို့ ပြုံးမိတာပါအရှင်”

ထိုအဖြေစကားကို မြတ်စွာဘုရားအရှင်မြတ်ကြီးကလည်း ထောက်ခံသည်။

“အင်း ... ငါ့ဘုရားရဲ့ ချစ်သားသံဃာတော်တွေဟာ မြင်သင့် မြင်ထိုက်တဲ့ သံဝေဂတရား ရစရာတွေကို မြင်နိုင်တဲ့အစွမ်း ရှိပါ ပေတယ်။

ငါ့ဘုရားဟာ အဲဒီ စပါးကြီးမြွေပြိတ္တာကြီးကို ဖောမိပင်ခြေမှာ သိတင်းသုံးနေစဉ်ကတည်းက မြင်ခဲ့ပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့သူတွေကို ပြောပြလို့ ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူး။ အတိုးလည်း ရှိမှာမဟုတ်လို့ မပြောပြခဲ့တာပဲ ... တကယ်တော့ မြွေပြိတ္တာကြီးဟာ အဲဒီဆင်းရဲလှတဲ့ ... ထရဲကို ... ခံစားနေရတာ ကြာလှပါပြီ”

ထိုအခါ အနားတွင်ရှိသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းတို့က မြတ်စွာဘုရားအား ဝိုင်းဝန်းလျှောက်ထား တောင်းပန်ကြသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကို အဲဒီ မြွေပြိတ္တာကြီးအကြောင်း ဟောကြားပြောဖော်မူပါဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ချစ်သားတို့။ သင်တို့သတိသံဝေဂရပြီး ဆင်ခြင် စဉ်အောင် ဟောပြမယ်။ နားထောင်ကြပေတော့”

*****

အချိန်ကာလက ကသာပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူ၍ကပြန်သည်။ ထိုအချိန်က ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ရှိသေကောင်းရှိုင်းလျက် အလှူ နှင့် သဒ္ဓါတရားထက်သန်လွန်းသော ဥပါသကာတစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။

ထိုသူသည်ကား သူဌေးကြီး ဦးသုမင်္ဂလဖြစ်သည်။ ဦးသုမင်္ဂလ သည် ရတနာသုံးပါးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်ကြည်ညိုသလို အလှူဒါနအရာတွင် ဓေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ မေးကမ်း ပျော်နိုးလေ့ ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း သူငွေကြီး ဦးသုမင်္ဂလအိမ်ရှေ့မှာ အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးထိုး၍ လာသမျှလူအပေါင်းတို့ကို စတုဒိသာ ကျွေးမွေးနေပါသည်။

အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ကျွေးမွေးသည်။ မည်သူမဆို ဤအလှူပွဲမှာ ဝင်စားနိုင်သည်။

စားသောက်ရသူတိုင်းလည်း သူငွေကြီးကို ဆုတောင်းပေးကြသည်။

“သူငွေကြီးတို့ကျတော့ ရှိလို့လှူ လှူလို့ရှိ ဒီတစ်သက် မပြောနဲ့ ဆယ်သက်လှူရင်တောင် ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိဘူး”

“ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ သူငွေကြီး၊ သည်ထက်ပိုပြီး လှူနိုင် ကျွေးမွေးနိုင်ပါစေ”

အလှူပွဲလာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ လူများလည်း ဝမ်းသာမှု အပြည့်နှင့် ဆုပေးသံတွေက သူငွေကြီးကို ... ဝမ်းသာပိတ် ဖြာစေသလို လှူချင်စိတ်လည်း ပိုပိုလာခဲ့သည်။

“ငါအခုလို ကောင်းမှုလုပ်နိုင်တာ ငါ့အလှူကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခံယူတဲ့လူတွေရှိလို့ပဲ ... ငါ့အလှူကြီးကို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လိ ကျွေးမယ်”

လူတကာတွေ ... အလှူပွဲကြီးမှာ စားကြသောကြောင့်

ပြည်နားနေကြချိန် ထိုအလှူအတန်းကို မနာလို မရှုမိမ့်နိုင်သူတွေ တာလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုသူတို့က ပြို့အစွန်တဲငယ်လေးမှာနေသော သူခိုးအလုပ်နှင့် ဆက်ပွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ ခိုးသားဗလနှင့် သူ့ဇနီးတို့လင်မယား နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ရှင်က ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လည်း ရှာမကျွေးဘူး၊ သူများပစ္စည်း ခိုးယူပြီး သူများစိတ်ဆင်းရဲမှု အစားဝင်ရတာ၊ ခြာတော့ ကျပ်စိတ်ကုန်လှပြီ။ အခုလည်း ရှင်ခိုးလိုမရတာ နှစ်ရက် နှိပ် အိမ်မှာ စားဖို့ဘာမှမရှိလို့ ပြောနေတာ”

ဇနီးပြစ်သူက သူငွေကြီးလှူနေသော စတုဒိသာသို့ သွားစားရန် ဆင်ခြင်သူအား စကားစပ်ကာမှ သူ့ကိုပင်သွားခွင့်မပြု။

“ရှင်လည်း ဝအောင်ရှာမကျွေး၊ သူများကျွေးတော့လည်း အားနဲ့ဆိုတော့ ... မလွန်ဘူးလား”

“ဟဲ့ကောင်မ စကားမရှည်နဲ့၊ ငါက မသွားနဲ့ဆို မသွားနဲ့”

“ရှင် ရှာဖွေခိုးယူလို့ရတာ စားနေရပေမဲ့ သူငွေကြီးကျွေးတဲ့ အလှူထမင်းတင်းရဲ့ အရသာနည်းနည်းတောင်မမိဘူး၊ အံ့ခွင့် ပြီးတုန်း သွားစားချင်တာ”

“တော် နှင့်ပါးစပ်ပိတ် ... နှင့်မြေတစ်လှမ်း မြေပေါ်ချိုကြည့်

www.burmeseclassic.com

လိုက် နှင့်ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်မယ်”

“သူ့ဌေးကြီးအလှူက ခုနစ်ရက်တောင် ... ရှင် ဒီရက်တွေမှာ ကျုပ်ကို ဝအောင်ရှာကျွေးနိုင်လို့ကတော့ ... အလှူအိမ်ကို ခြေဦးတောင် မလှည့်ဘူးမှတ်”

“တောက်... ငါ့ရှာလို့ရရင် ဒင်းပါးစပ်ပိတ်အောင် ထောင်သွင်း ပြမယ်၊ တွေ့မယ် အစားမက်တဲ့ကောင်မ၊

ငါ အပြင်စကားသွားမယ်၊ အဲဒီအလှူကို သွားစားတယ်လို့ ကြားရင် ငါ့အကြောင်းသိစေရမယ် ... ဟင်း”

ကြိမ်းမောင်း ခြိမ်းခြောက်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူ တပြိုင် ထွက်သွားသည်။

တဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သူလည်း မကျေမနပ်ပြောရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ စိတ်မထင်လျှင် ပါးစပ်ပင်မက၊ လက်မ ပါတတ်သော လင်ဖြစ်သူအကြောင်း သိသဖြင့် မသွားစေချင်သော အလှူပို့သွားရန် စိတ်မကူးဝံ့တော့။

*****

လောကတွင် အကောင်းလုပ်သူရှိသကဲ့သို့ အဖျက်လုပ်သူက လည်း ရှိနေတတ်ပါသည်။

တစ်ဦးကောင်းစားလျှင် ထိုလူကို မနာလိုမရှုမိမ့်နိုင်သူ

လည်း ရှိတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဦးသုမင်္ဂလလှို သူတော်ကောင်း သူဌေးတစ်ဦးက ရတနာသုံးပါးကြည်ညို၍ အလှူဒါနများကို စေတနာသုံးတန် ပြတ်သားစွာနှင့် လှူဒါန်းကုသိုလ်ပြုပေးပုံ ခိုးသားဗလတို့လို လူမိုက် များက မနာလို မရှုမိမ့်နိုင်ကြပါ။

“တောက် အလကားနေ အလှူလုပ်ပြီး စတန်းထွင်နေတယ်၊ သူ့ကို လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်နေတယ်၊

အခွင့်သာလို့ကတော့ ... ဒင်းမှာရှိသမျှ ကုန်အောင် ငါ ခိုးယူသုံးပြုနိုးပစ်မယ်။

ဦးသုမင်္ဂလရေ ... ပျော်ထားဦးပေါ့ ... ခင်ဗျားချမ်းသာ သမျှ ကျုပ်ရအောင်ခိုးမယ်၊ ခိုးလို့မရရင် နောက် ခင်ဗျား စတန်း ထွင်နိုင်အောင် ဗျက်ဆီးပစ်မယ်”

မြတ်နိုးတောင်ကို ဇီးစေ့နှင့်ပေါက်သလို ခိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးပါးမှုကို ဦးသုမင်္ဂလမသိပါ။

လောကကြီးကား ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ ခိုးသားဗလ နာလိုမရှုမိမ့်နိုင်အောင် အကြောင်းတရားက ဖန်တီးလားပြန်သည်။

အကြောင်းက ဦးသုမင်္ဂလကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေသော သူတို့အား ကိုယ့်ချွေးနှံစာ အသပြာစိုက်ထုတ်၍ ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆောင်လျှင်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးသုမင်္ဂလသည် အလှူကြီး အတန်းကြီး အမြဲလိုလိုပေးနေရင်းမှ ထိုရရှိလိုက်သော ကျောင်းဆောင်ဆောက်လုပ်မည့်အလှူကို အမြန်အကောင်အထည်ဖော်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျောင်းဆောင်ဆောက်လုပ်ရန်မြေအိုမရှိ၍ မြေကောက်နေရာကောင်း မြေတစ်ကွက်ဝယ်ရန် မြေပိုင်ရှင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ သွား၍ မြေကောင်းမြေသန့်တို့ ရွှေငွေကျော့နှာသံတို့နှင့် စက်၍ ပေးဝယ်သည်။

“ကျုပ် ဒီမြေကို ဘုရားရှင်အတွက် ကျောင်းဆောက်လှူမယ် ဆိုလို့ရောင်းတာ ... စိတ်ကတော့ တယ်မရောင်းချင်ဘူး နှမြောသားဗျ”

“အရှင်မြတ်ကြီး သိတင်သုံးရင် ... ခင်ဗျားလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ခင်ဗျားကုသိုလ်ယူနိုင်ရင် အများကြီးရမှာ”

“အေးဗျာ စိတ်ထဲက အလိုရမ္မက်ကို ဖြတ်လိုက်ပါပြီ ...”

“သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု”

ထို့နောက် အလုပ်သမားအင်အားများစွာနှင့် သူဌေးကြီးလည်း ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်စေခဲ့သည်။

ကျောင်းတော်ကြီးက ပြီးစီးခဲ့ပြီ။

ကျောင်းတော်ကြီး ရေစက်ချပွဲက စည်ကားလှသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့်တကွ နောက်လိုက်နောက်ပါ သံဃာအပေါင်းအား နှင်းအလှူပေးသည်။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှလာသမျှ လူအပေါင်းတို့ကိုလည်း အယုတ်အလတ်၊ အမြတ်မရွေး ကျွေးမွေးလှူဒါန်းသည်။

“ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ... သံဃာတော်တွေအတွက် ရည်စူးပြီး ဆောက်လှူတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးက တကယ်ကို ခမ်းနားပြီးကျယ်လှတယ်”

“သူဌေးကြီးရဲ့ သဒ္ဓါတရားကတော့ ရှားရှားပဲ ... သာဓု... သာဓု ... သာဓုပါ ... သူဌေးကြီး”

လူတကာ အားရဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ကြပေမယ့် ဒီးသားစတော့ လူကောင်းတွေလုပ်သမျှ ဘဝင်မကျနိုင်။

“တောက် ... ငါတို့မှာကတော့ စားစရာမရှိ၊ သူကတော့ လှူပြီး စားမကုန်လို့ အလှူတွေတောင် လှူနိုင်သေးတယ်”

လူခိုက်က လူခိုက်လိုပင် တွေးနေမိသည်။

“တဲ့ကောင်မ ... ကျောင်းရေစက်ချပွဲ သွားဖို့ဆို ခဲ့သေးသေး”

“ရှင် အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့လို့၊ သူများပစ္စည်းခိုးမှ သားနေ

ရတာ၊ လက်ကြောတင်းအောင်လည်း ရှာမကျေး၊ သူများကျေးတလည်း မနာလို”

“တော်တိတ် ... နင့်ပါးစပ်ဟကြည့်၊ နင့်ပါး ရှစ်စိတ်ကွဲသွားမယ်၊ ငါတို့အရက်နဲ့ပြည်းဖို့၊ သရက်သီးစိတ်ရှိရင် ယူစမ်း”

“မရှိတော့ဘူး၊ သူများခြံထဲက ကောက်ထမ်းတာ ကုန်သွားပြီ”

“ထို့ ... အမြည်းမရှိတော့ အရက်က သောက်မကော်တော့ဘူး”

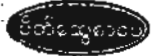
“သွားကွာ”

လက်ထဲဟခွက်ကို ကြမ်းပေါ် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ အခုက အရက်ကုန်နေပြီ၊ ဇနီးဖြစ်သူအား မူးမူးနှင့် ပြဿနာ ရှာခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ဒီညပြန်မလာဘူး၊ နောက်နေ့ရှိကွာပြည့်ဖို့၊ ဒီလျှောက်ခိုးလိုက်ဦးမယ်”

“သွားသွား ... ရှင်ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်လို့ ပြန်မလာတဲ့တစ်နေ့ ကျုပ်ဝင့်ကျွတ်တဲ့နေ့ပဲ”

အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲကပြောရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ခိုးသွား

လတတော့ မမှောင်ခင်ကတည်းက ခိုးဝှက်လုယက်ရန် ထွက်သွားခဲ့သည်။

*****

အရက်မတက်ခင်ကတည်းက ဦးသူမင်လ ခိုးနေ၏။ အိပ်ရာအစောကြီးခိုးနေပေမဲ့ စိတ်ကထူးခြားစွာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။

“ဒီလိုရက်မျိုး ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျောင်းတော်ကို စော့စော့စီးစီး သွားပြီး ဘုရားပူ၊ တရားနာရရင်ကောင်းမယ်”

ကိုယ်လက်သန်စင် မျက်နှာသစ်ပြီး မီးအိမ်ကို လက်မှဆွဲ၍ ဦးသူမင်လ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

မနက် မိုးက မလင်းသေး။ အမှောင်ထုက ရှိနေသေးသည်။ ကျောင်းတော်ဆီ လျှောက်လာနေရင်း မလှမ်းမကမ်းမှ ဇရပ်တစ်ဆောင် ဖော်သို့ တက်သွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

သူဌေးကြီး စိတ်ဝင်စားလွှားသည်။

“ဘယ်လိုလူလဲ ... အချိန်အခါမဟုတ်”

စပ်စပ်စိတ်နှင့် ဦးသူမင်လ ထိုဇရပ်ပျက်ကြီးနားရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ရဟန်းတစ်ပါးပါလား”

www.burmeseclassic.com

“ဒီကိုယ်တော် ... ဘယ်ကလာတာပါလိမ့်... ဘယ်ထဲ
ကြောင့် ဒီမှာ လာအိပ်နေပါလိမ့် ... ခရီးသွားကိုယ်တော်များလား
ဦးသူမင်္ဂလစိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိ၍ မီးအိမ်ကိုပြော
ကာ အနားကပ်ပြီး အသေအချာကြည့်မိသည်။

သင်္ကာမင်းမြဲ၍ အိပ်နေသောရတနာမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
ပေါ်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် အခြေအနေကြည့်ရန် အနီးသို့ တိုက်
သွားသည်။

“ဟင် ... ခြေထောက်မှာ ... ချွံ့တွေနဲ့။

သူ့အနီးမှာ သပိတ်တွေလည်း ပေါ်တူး။ အရတနာအစ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား လျှောက်သွားပြီး မိုးစားနေတဲ့သူ
ဖြစ်ရမယ်။

အင်း လူတွေများ ဝေပဲကြောက်၊ ဘာမကြောက် သင်္ကာ
မြဲပြီးများ မိုးစားနေရတယ်လို့ တယ်လည်းမိုက်လုံးကြီးသင်္ကာ
ဦးသူမင်္ဂလလည်း ထိုနေရာမှ စိတ်ပျက်စွာ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီ
ဘုရားကျောင်းတော်ဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဦးသူမင်္ဂလ ကျောပေးပြီး လျှောက်လှမ်းသွားသည်မှာ
အိပ်နေသူက သင်္ကာကိုဖယ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ထိုသူက သူ့မိုးဖလပင်ဖြစ်ပါသည်။

“တောက် ... ငိုကိုများ ချိုးချိုးပဲ့ပဲ့ ပြောသွားရသေးတယ်၊
ဦးသူမင်္ဂလ ခင်ဗျားရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ စကားအတွက် ကျုပ်ကို
ပြန်ပေးဆပ်ရတော့မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး
အိပ်တိုက်တွေ့ပြီပေါ့”

မြဲထားသော သင်္ကာကိုဖယ်ရင်း ဇရပ်ပေါ်က ခုနဆင်းလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ အမှောင်ထဲသို့ အလျင်အမြန် ပြေးဝင်သွားသည်။

ဦးသူမင်္ဂလကတော့ ဗလ၏ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ၊ ကြီးဝါးသံကို
ကြားလိုက်ပါ။ ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုလျက် ဘုရားကျောင်း
တော်ဆီသို့သာ ခပ်သွက်သွက်သွားလျက်ပင်ရှိနေပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မိုးသားဗလနှင့် ဦးသူမင်္ဂလ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး
ကြာခင်ရက်မှာ လူတွေအိပ်၍ သန်းခေါင်သို့အရောက် ဝါးခင်းမှာ
မီးရှိခံလိုက်ရသည်။

ဦးသူမင်္ဂလ၏ ဝါးခင်းများပင်ဖြစ်သည်။
အော်ဟစ်သံ မီးလောင်သည်အသံ လယ်တွင်းကြီးတွင်းမှာ
ရွက်ထွေးနေပါသည်။

လယ်သမားတော်တော်များများက လယ်တွင်းထဲမှာခရီး မီးက
တိုနားတစ်ကွက် ဒီနားတစ်ကွက်လောင်နေသည်။
လယ်သမားခေါင်းဆောင်က သူရင်းငှားတစ်ယောက်ကို ဦး

သူမင်္ဂလအား သွားအကြောင်းကြားစေသည်။

သွားအကြောင်းကြားသော သူရင်းငှားနှင့် လယ်ကွင်းအတွင်း သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးရောက်သွားတော့ ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်ထား၍ မီးက ငြိမ်းလုလု ဖြစ်နေပြီ။

မီးလောင်ရာ လယ်ကွက်အတွင်း မီးငြိမ်းသတ်နေသော သူရင်းငှားများ သူဌေးကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး သူဌေးမင်း အချိန်က သန်းခေါင်ယံ မီးလောင်နေတဲ့အကွက်တွေ မြင်မှသိတာပါ။ မီးက ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်လောင်တာပါ။ တစ်ယောက် ယောက်ရှိတာ ဖြစ်နိုင်တယ် သူဌေးကြီး”

“တောသူလယ် ... သေသေရာရာမတွေ့ဘဲ မစွပ်စွဲကြပါနဲ့...”

အလကား ... အကုသိုလ်ရနေပါဦးမယ်။

ကဲ ... ကဲ ... မလောင်ဘဲကျန်ခဲ့တဲ့ စပါးကွက်တွေ အမြန်သာ ရိတ်ကြတော့”

“မီးရှို့တဲ့လူကို မစုံစမ်းတော့ဘူးလား သူဌေးကြီးခင်ဗျာ”

“ထားလိုက်ပါ ... ငါ့မှာ လယ်ကွက်တွေ အများကြီးရှိသေး

“ဘဲ ... ကျန်တဲ့လယ်ကွက်တွေကိုသာ ဂရုတစိုက်လုပ်ကိုက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျ”

မီးလောင်သည့်အသံကြား၍ လာကြည့်သူများကြားတွင် သူခိုး လလည်း ရောက်နေသည်။

သူဌေးကြီး ဆွေဆွေခန့် အဲသထွက်သည်ကို မြင်ချင်၍ အိန္ဒြိကာမှ ဦးသူမင်္ဂလက အပြုံးမပျက် လုပ်ငန်းကို စီစဉ်နေသေး သည်။

နှပြောပုံလည်းမရ၊ ဝမ်းနည်းပုံလည်းမရ၊ အဲသလည်းမမြစ်။ အပမဲ့ သူခိုးဗလကတော့ အဲသ အကြီးအကျယ် ထွက်လာသည်။

“တောက် ... ဒီလောက်နဲ့ မမြစ်ရင် နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ် အကြိမ်ကြိမ်ပေါ့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

သူခိုးဗလရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပွက်ပြီး မီးတောက်နေခဲ့ပါ သည်။ ကိုယ်ရှိ သည့်မီးက သူဌေးကြီးရင်ကိုမထိခဲ့ ... သူ့ရင်မှာ နှုတ်နှိုးပြီး လောင်မြိုက်နေပါသည်။

တကယ်လည်း အကြံရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးသူမင်္ဂလ၏ သည်းခံ စိတ်ကို အနိုင်ယူနိုင်ရန် လယ်ကွက်များကို မီးဆက်ငို ခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြည့်အောင်ရှိခဲ့ တော့သည်။

လူတွေကလည်း ရှိသူကို မိစေချင်သည်။

အဲပေမဲ့ ဦးသူမင်္ဂလက အကြိမ်တိုင်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံး ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ရှိ အပြီးမှာတော့ သူ့မိုးဗလ ဦးသူမင်္ဂလ၏ သတင်းကို နားစွင့်နေခဲ့သည်။

“ငါ့ရှိလိုက်တဲ့ လယ်ကွက်တွေကလည်း သူမရိတ်ပြစ်သေးတဲ့ စပါးခင်းတွေ အကုန်ပဲ၊ အခုလောက်ဆိုရင် ... ဒင်းကြိုက်ဗိုနေလောက်ပြီ”

အဲပေမဲ့ ဗလပြင်ချင်သလို ကြားချင်သလို မဟုတ်ပါ။ ဦးသူမင်္ဂလကတော့ အပြစ်မယူသလို၊ တိုင်တန်းခြင်းလည်း မပြုခဲ့ပါ။

သူတော်ကောင်း၏ သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုကို သူ့မိုးဗလ အံ့မတုနိုင်ပါ။ အဲပေမဲ့ သူလက်မလျှော့နိုင်ပါ။

“ငါ စပါးခင်းတွေ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ သူက လယ်ပြန်စိုက်မယ်တဲ့ ဒီလောက်တောင် လယ်ပြန်စိုက်ချင်နေတာ ငါလယ်မစိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။

လယ်ဆိုတာ လူနဲ့ ထွန်ယက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နွားနဲ့ ထွန်ယက်ရတာ ... နွားမရှိရင် တဲ ... တဲ ...”

အကုသိုလ်တို့ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် လိုချင်နေသူ သူ့မိုးဗလကတော့ ရဲဒင်းတစ်လက်ကို ပြိုနေအောင်သွေးနေခဲ့သည်။

“ဒီလောက်မြိုနေတဲ့ရဲဒင်းနဲ့ ခုတ်လို့ ကတော့ နွားလည်ပင်းတီခနဲပဲ”

လပိုက်ညရောက်ရင် ဒီရဲဒင်းတစ်ချောင်းနှင့် နီးရာနွားများ၏ ခြံထောက်ကို လွဲ၍လွဲ၍ ခုတ်တော့သည်။

နွားများလည်း မချိုမဆန် အော်တစ်ကာ ကြောက်လန့်ကြား ပြေးလွှားကြကုန်တော့သည်။ နွားများ ရပ်တည်ခြင်းမှာ အတတ်နိုင်ဘဲ ပြုလဲကုန်တော့သည်။

“ဟေ့ ... နွားခြံထဲမှာ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး၊ မီးတုတ်ထွန်းခြင်းပဲ။”

နွားခြံထဲ သူ့မိုးဝင်တယ်ထင်တယ် လာကြဟေ့”

မီးတုတ်များကိုကိုင်ရင်း နွားခြံထဲရောက်လာချိန်မှာတော့ သူ့မိုးက ရှိမနေတော့ပါ။ သူ့မိုးဗလက နွားခြံနှင့်ဝေးရာမှာ ရောက်နေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နွားတွေ ခြေတစ်ချောင်းစီကျိုးကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားအိတ်တယ်လို့လုပ်မလဲ ကျုပ်ကြည့်မယ်”

အဲပေမဲ့ ဦးသူမင်္ဂလမှာ နွားတွေ များလှစွာရှိနေသည်။ အော်ရာမှာ နွားက အနည်းငယ်သာ။

နောက်နေ့ သေဆုံးသွားသော နွားများကို ဖျက်ပြီး မီးရှို့

အလုပ်သမား လယ်သမား ဇနီးမယားတို့က သွားရောင်းကြသည်။ သူ့ခိုးဗလက လူကြားထဲ စနဲနာနေသည်။

တစ်ယောက်က ...

“နွားတွေ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တော့ လယ်ပြန်စိုက်ဖို့ ခက်ပြီပေါ့”

“သူဌေးကြီးက ဒဏ်ရာရတဲ့နွားတွေကို ဆေးကုပြီး ဘေးမှ ပေးမယ်တဲ့”

“နွားတွေ ထပ်ဝယ်တန်ဝယ်ပြီး ရှိတဲ့နွားတွေနဲ့ အတူ လယ်ပြန်စိုက်မှာတဲ့။ သူဌေးကြီးကတော့ လုပ်သွားတဲ့လူကို စုံစမ်းဖို့ တိုင်တန်းဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့”

ဈေးတန်းထဲက သူဌေးကြီးအကြောင်းကြားခဲ့ပြီး သူ့ခိုးဗလ အိမ်ပြန်လာသည်။

“တောက် နွားတွေသေတာတောင် ဘာမှမခံစားဘူးတဲ့လား ဒီလိုနဲ့ ရရိုးလား ... တောက်”

တွေးလေတွေးလေး၊ အဲသအိုင်အခဲပိုကြီးလာကာ၊ သူဌေးကြီး၏ နွားခြံအတွင်းမှ နွားများကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်သွားခုတ်လေသည်။

ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ခါ နွားများကို သွားခုတ်သတ်ခဲ့သော်လည်း သူဌေးကြီးက စိတ်မဆိုး ဘာခံစားချက်မှ မဖြစ်သဖြင့် သူ့ခိုးဗလ

အဲသအိုမျက်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အငြိုးက ပိုကြီးလာလေပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်ဆိုလျှင် သူဌေးကြီး ဦးသူမင်္ဂလက ပြောလိုက်မိသော အခန်းစကားတစ်ခွန်းကို သူ့ခိုးဗလက နှာလိုခံခက်ကာ မလိုအပ်ဘဲ အသာတတရားက ကြီးလွန်းလှသည်။

ထို့အပြင် သူမကောင်းကြံစည်သူမျှကို သူဌေးကြီးက မည်သို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း စိတ်မှ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ပြန်သည်။

သို့ကြောင့် သည်တစ်ခါတော့ သူ့ခိုးဗလတစ်ယောက် အတင့်တင့်စွာ ဝိုက်ဝိုက်ကန်းကန်း ကြံ့စည်ပြန်သည်။

မီးတုတ်များကို ခြံဝင်းထဲပစ်သွင်းပြီး အမှောင်ထဲသို့ သူ့ခိုးဗလ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရေနံ

အသည့် သစ်သားအိမ်ကြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးခြံဝန်းအတွင်းနှင့် အနီးနားနေထိုင်ကြသော လူယုတ်ကျွန်များက အလျင်အမြန်ရောက်လာပြီး ပိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်ခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးကိုလည်း အိမ်ကြီးအပြင်သို့ အထိအခိုက်မရှိ ခုတ်ခိုင်လိုက်သည်။

မီးက လူနိုင်သဖြင့် မကြာခင် ငြိမ်းသွားတော့သည်။

သူဌေးကြီးက မီးငြိမ်းပေးသူများအား ကျေးဇူးတင် စကားဆိုသည်။

“အေး ... အေး၊ ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မဖြစ်လို့ တော်သောတာပေါ့။ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ကုန်သွားရင် ပြန်ရှာလို့ရတယ်ကွဲ့ ... လူ့အသက်က အရေးကြီးတယ်။

ကဲ ... နောက်ရက် ... ပျက်တာပြန်ပြင်ဖို့ လုပ်ကြကွဲ့ မကြာခင်မှာပင် အလုပ်သမားအင်အားနှင့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဦးသူမင်္ဂလက အိမ်အသစ်ကြီးကို ပြန်ဆောက်ခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ အသစ်ပြန်လည်ဆောက်လိုက်သည်နှင့် သူခိုးဗလ အိမ်ကိုအကြိမ်ကြိမ် ပျက်ဆီးမီးတိုက်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ မိမိမှာ မကြာခဏ တိုက်ခိုက်ပျက်ဆီးခြင်း ခံနေသဖြင့် တရားသဘောနှင့် နှလုံးသွင်း၍ ဆင်ခြင်နေမိသည်။

“အင်း ... ငါလည်း ဒီဘဝမှာသာ ဘုရားတရားနဲ့ တွေ့လူကောင်း သူကောင်းဖြစ်နေပေမဲ့ ယခင်ဘဝတုန်းက ဘယ်တွေကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးခဲ့လဲ မသိဘူး။

အဲသည်ဝင့်ကြွေးတွေ ငါအခုပြန်ပြီး ခံစားနေရပြီလား မသိဘူး”

ဒါပေမဲ့ အပြူးကြီးလှသူ သူခိုးဗလကတော့ အခွင့်အရေး နည်းနှင့် ဦးသူမင်္ဂလအိမ်ကို ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ခါတိတိ မီးရှို့ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဖြစ်စေချင်သလို သူဌေးကြီးက စီးပွားရေးလည်း ဆုတ်လျော့မသွား၊ စိတ်ဒုက္ခလည်းမဖြစ်၊ အသွားအလာမပျက်၊ အနေအထိုင်မပျက် ရှိခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူခိုးဗလ သူ့လုပ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစားသည်။

“ငါလုပ်သမျှ ဒီသူဌေးဘာမှ ဖိခံစားရတူး ... သူရင်ထိကို နာကျည်းခံစားမှုမရောက်ဘူး။ တကယ်တော့ ကိုယ်အမြတ်နီးဆုံး အန်ဖိုးထားတဲ့ အရာကို ပျက်ဆီးခံရမှ နာတတ်တာအမှန်ပဲ ... ဒါဆို ငါပုပ်မှတ် ရှာရမယ်”

ထို့ကြောင့် ဦးသူမင်္ဂလ၏ တပည့်များစွာထံတွင် သေရည် အလွန်ကြိုက်သူတစ်ယောက်ပါသည်။ ဦးသူမင်္ဂလက အရက်သောက် စားခြင်းကို လုံးဝမကြိုက်။

အရက်သောက်ခြင်းကို မစွန့်နိုင်သူက ခြံဝန်းအတွင်းမှ ခိုးထွက်၍ အရက်ပုန်းဆိုင်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

အချိန်အခါ အခွင့်အရေးကို ချောင်းမြောင်းနေသူ သူခိုးဗလ အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ငါ မင်းနဲ့အတူ အရက်သောက်မယ်”

လူမသိအောင် လာသောက်ကာမှ အနားမှာလာထိုင်သည့်လူ
ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“နောင်ကြီး ဟိုမှာ နေရာလွတ်နေတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားထိုင်
ပါလား။

ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း သောက်ချင်တာ”

“နှစ်ယောက်ထိုင်တော့ စကားပြောဖော်ရတာပေါ့”

“ကျုပ်က စကားပြောရင် မသောက်တတ်ဘူး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းသူဌေးကို မင်းအရင်
နိုးလောက်တဲ့အကြောင်း ငါမပြောပါဘူးကွ”

“ဗျာ ... ခင် ... ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း သိနေတာလား”

“သိလို့လာတာပေါ့ ... မင်းသူဌေးကို ပြန်မပြောစေချင်လို့
ငါမေးတာဖြေ မှန်မှန်ဖြေရင် ... ငါပြန်မပြောဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါမယ် ... သူဌေးကိုတော့
မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းသူဌေးက ဘာအပြတ်နိုးဆုံးလည်း မင်းသိရင် ငါ့တို့
ပြောပြ”

“ကျုပ်က ဘာမေးမလဲလို့ လန့်နေတာ၊ သူဌေးကြီးဘဝမှာ
တန်ဖိုးအထားဆုံး အပြတ်နိုးဆုံးက ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးနေတဲ့

သူလှူထားတဲ့ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးပဲ။

သူက သူ့အလှူကို အမြဲပြောတာ၊ အဲဒီကျောင်းကြီးကို
ခြင်တိုင်း သူစိတ်ချမ်းသာတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့”

“ကဲ... ကျေးဇူးပဲ ... ငါ့အရက်ဖိုးပါရှင်းလိုက်ကွာ”

သူ့နိုးမလ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာဖြင့် အရက်ဆိုင်ထဲက ထွက်
လာခဲ့သည်။

ရဲဒင်းကို မြဲနေအောင်ကွေးပြန်သည်။

စိတ်ကျေနပ်မှ ထိုနေရာက ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝပ်စုသောလူများနှင့် မတွေ့အောင် ကောလမ်းအတိုင်း သူ
တစ်နေရာသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ... ခင်ဗျားသိပ်မြတ်နိုးလှတဲ့ ကျောင်းတော်
ကြီး ဘာဖြစ်သွားမလဲကြည့် ... ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားကြီး
အကြံကွဲဝမ်းနည်းမှု အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်စေရမယ်လို့ ကျုပ်
ခဲရဲကြီး အာမခံဝံ့တယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

မိမိစကားကို သဘောကျပြီး အားရပါးရ ရယ်မောနေလိုက်
သေးသည်။

သူ့ကျောင်းအနီးရောက်တော့ ‘ကဿပ’ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့်
တပည့်သားသံဃာတော် နံနက်အာရုံဆွမ်းခံကြွနေကြပြီဖြစ်သည်။

မည်သူမှမရှိသည့်အချိန်ကို ရွေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝန်းကြီးက ကြီးမားလှသည်။

လောင်စာဆီပုံးတစ်ဖက်၊ ရဲဒင်းတစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်း လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းနှင့် ဝင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းရောက်သည်နှင့် လောင်စာဖြစ်လွယ်သည့် ပရိဘောဂများကို ရဲဒင်းနှင့်ခုတ်ထစ်ပြီး လောင်စာဆီလိုဂံဖျန်းသည်။

ပြီးတော့ ကျောင်းတော်ကြီးကို မီးတင်ရှို့လိုက်တော့သည်။ မီးတောက်များ အရှိန်ရလာသည်နှင့် ရဲဒင်းကိုင်ပြီး ကျောင်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လှလိုက်တာ တဟုန်းဟုန်း လောင်နေတဲ့ မီးက စုလစ်မွမ်းချွန်တွေဆီတောင် ရောက်နေပြီ ဦးသုမင်္ဂလရေ ... ခင်ဗျားရဲ့ကျောင်းကြီးအပြင်ကို ခင်ဗျားမမြင်လိုက်မှာတော့ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။

ခင်ဗျားရောက်လာရင် ... မြေပေါ်လူးလို့မိမိမိမှာလား၊ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး အသက်ပဲထွက်မလား၊ ကျုပ်စောင့်ကြည့်နေမယ်”

ထိုအချိန် မြို့တော်အတွင်းမှ လူများလည်း မီးငြိမ်းသတ်ရုံရေပုံးကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာကြသည်။

မီးရှိန်ပြင်းသဖြင့် အနားသို့ မည်သူမှ ကပ်မရ။

မီးငြိမ်းမရသဖြင့် မီးလောင်နေသည်ကိုသာ လူအများရပ်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး သူဌေးကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းနေကြသည်။

ထိုအချိန် အနီးနားသို့ သူဌေးကြီး ဦးသုမင်္ဂလ အလျင်အမြန် ရောက်လာသည်။

ရဲဒင်းကို မမြင်ကွယ်ရာမှာ ဝှက်ထားပြီး ဝန်ဆောင်မှု၊ သူဦးဗလည်း အနီးမှာ ရောက်နေသည်။ သူဦးဗလက မီးလောင်သည့်အရာကို မကြည့်ဘဲ ဦးသုမင်္ဂလကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။

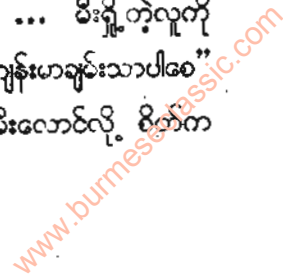
“ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ ... ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ဆိုတာ ကျုပ်အရသာခံမလို ကြည့်နေတယ်လေ ... ကဲ ခံစားတာတွေ ဖွင့်ချလိုက်စမ်း။

ငိုမှာဖြင့် ငိုလိုက်စမ်း”

အားလုံးကလည်း သူဌေးကြီးကို အကဲခတ်နေကြသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကံထူးလိုက်တာ ... လောက် ကံထူးတဲ့ကောင် ရှိနိုင်ရိုးလား ... မီးရှို့တဲ့လူကို သူဌေးလူတင်လိုက်တာ ... ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

“ဟင် ... သူဌေးကြီး ကျောင်းကြီးမီးလောင်လို့ စိတ်က

ယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး ရူးသွားပြီလားမသိဘူး”

“ငါ့အတွက် မဟာအခွင့်ရေးကြီးရပြီ”

အများက သူငွေကြီးစကားကြောင်းကိုလိုက်၍ မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။

“သူငွေကြီး မီးလောင်သွားတာ မဟာအခွင့်ရေးလို့ အကြောင့် ပြောနေတာလဲ၊ သူငွေကြီးအတွက် ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ သူငယ် ... ဒီကျောင်းကြီး မီးလောင်သွားတော့ နောက်ထပ် ဒီထက်သာတဲ့ ကျောင်းဆောက်လှူခွင့်ရသွားတာပေါ့၊ မီးမလောင်ရင် ဘယ်မှာကျောင်းလှူလို့ ရမှာတုန်း။ ဘုရားရှင်တစ်ပါးကို ကျောင်းနှစ်ခါဆောက်လှူခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား။

ကဲ ... မီးလောင်သွားတဲ့ တိုင်တွေ သစ်တွေရှင်းဖို့ ရသမျှအလုပ်သမား၊ လက်သမား၊ ပန်းရံသမားတွေခေါ်၊ မြေနေရာရှင်းပြီးတာနဲ့ ရွှေကျောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆောက်လှူကြမယ်လုပ်အားခလည်း အမြန်ဆောက်တဲ့အတွက် ပိုပေးမယ်။

စေတနာထားပြီး မြတ်စွာဘုရားသခင် စိတ်ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးနိုင်ဖို့ ရည်မှန်းပြီး လုပ်ကြ”

“အင်း ... သူငွေကြီးကတော့ သူတော်ကောင်းပီသလိုက်

ကျွန်တော်တို့ ... သူငွေကြီးတွေ့သလို မတွေ့မိဘူး ...

“ဟုတ်၊ သူငွေကြီး သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

မြို့သူမြို့သားတို့ သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေသည့်အသံကို ကြားရင်းပြီး သူခိုးဗလ ရဲဒင်းဖွက်ထားရာသို့ လာခဲ့သည်။

ကျောင်းတော်ကြီး မပြီးမချင်း သူခိုးဗလက ဖျက်ဆီးမှုအစီအစဉ်များ မစသေး။ သူနဲ့ သူ့ဖနီးစားသောက်ရေးအတွက် ခိုးဝှက်ဖို့ အစီအစဉ်များ နေရသေးသည်။

*****

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးက ပြီးစီးခဲ့ပြီး ယခင်မီးလောင်သွားခဲ့သော ကျောင်းကြီးထက် ပိုလှ ပိုကျယ်အောင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်း ရေစက်ချ အလှူကြီးလည်းဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် အများပြုသော သံဃာတော်များနှင့် တရားနာလာကြသူ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းအား လှူဒါန်းကျွေးမွေးရန် ကမင်းအဖွဲ့များကိုလည်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြသည်။

အလှူကို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ အလှူဆောင်ဆုံးရက်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဘုရားရှင်က အလှူခွဲကြီး အထူးအထူးအောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပြင် အလှူရှင်နှင့်စာကွ

www.burmeseclassic.com

မြို့သူမြို့သားတို့အား ရေစက်ချ တရားဟောကြားပေးမည်ဖြစ်သည်။
လူ့ဗာလ သူခိုးဗလကလည်း ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းထဲ
အတွင်း ရောက်နေခဲ့သည်။ သူ့စိတ်တွေ ယခင်ကကဲ့သို့ မကြေ
မနေတော့။

စိတ်က နှစ်ခွဲဖြစ်နေသည်။ သူဘယ်ကဲ့သို့ မကောင်းပြု
ပျက်ဆီးမှုတွေလုပ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ဌေးကြီး ဦးသုမင်္ဂလက ပျက်
မသွားသည့်အပြင် ကြီးပွားသည်ထက် ကြီးပွားတိုးတက်မှု
ကလည်း သူ့အမြင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒီလိုမထိတထိ ပျက်လိုပျက်ဆီး လုပ်နေလို့က သူသာလျှင်
စိတ်ဒုက္ခခံစားရပေမည်။ စိတ်ဒုက္ခလည်း မခံစားလိုတော့၊ သူ့ဌေး
ကြီးအတွက်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် အလုပ်မရှုပ်ချင်တော့။ တစ်ခါတည်း
သတ်ပစ်လိုက်လျှင် သူမမြင်ချင်သည့် သူ့ဌေးကြီး၏ တိုးတက်
တွေ့လည်း မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်၊ သတ်မည်၊ သတ်ဖြစ်အောင်
သတ်တော့မည်။

သူ့ဌေးကြီးကိုသတ်ရန် ဓားမြှောင်ကို မြီအောင်သွေးပြီ
ကျောင်းဝင်းထဲမှာ လာစောင့်နေသည်။

သူ့ဌေးကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရပါ။ သူ့ဌေးကြီးက
ဆွမ်းကပ်ပြီးသည့်အချိန်ကစပြီး ဘုရားရှင်ရှေ့ကမထာဘဲ ရှိနေသည့်

အတွက် သူခိုးဗလက သူ့ဌေးကြီးနောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
တရားနာ လူပရိသတ်များလှသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိကပ်
ချက်ရှိသည်။

“လူတွေ ဒီလောက်ညှပ်ကပ်နေတာ တရားပွဲပြီးလို့ ထတာနဲ့
အများနံရိုးကြားထဲ ကျုပ်ဓားအဆုံးထိ ထိုးသွင်းခဲ့မယ်။ ရုတ်ရုတ်
အသံ လူတွေကြားမှာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး လစ်ပြေးမယ်”
သူ့ခိုးဗလက မကောင်းကြံစည်တွေ၊ တောနေပေမဲ့ သူ့ဌေး
ကြီးကတော့ ဘုရားရှင်အား ... သူ့စိတ်အမှန်ကို တင်လျှောက်
အတုပါသည်။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးတွေ ကျန်ခဲ့
သေးတဲ့အတွက် ဒီဘဝမှာ တပည့်တော် လယ်တွေ၊ နွားတွေ၊
အိမ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် ပျက်ဆီးခံခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဝဋ်ကြွေးကျေအောင် ဆပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ် ထားတဲ့အတွက်
ဘာမှမခံစားခဲ့ရပါ။ တပည့်တော်ကတော့ တစ်ခါခံရတိုင်း ဝဋ်ကြွေး
ခိုရင် ကြေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေခဲ့ဖူးတယ်ဘုရား။

နောက်ဆုံး အရှင်ဘုရား သိတင်းသုံးရန် လှူဒါန်းထားတဲ့
ကျောင်းတော်ကြီး မီးရှို့ခံလိုက်ရပါတယ်။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့်
ဒီလောင်သွားတဲ့ ကျောင်းထက် သာလွန်တဲ့ ယခုရွှေကျောင်းတော်

www.burmeseclassic.com

ကြီးကို လျှူအိန်းခွင်ရဲခဲပြန်ပါတယ်ဘုရား”

ယခု ရွှေကျောင်းတော်ကြီး ရေစက်ချတဲ့အခါမှာ သူ့အဖေအမိကထားပြီး အမျှဝေချင်ပါတယ်။ သူ့သိခိုင်ကြားနိုင်အောင် သံဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်နိုင်အောင် အရှင်ဘုရား ထိုလူတို့အမိကထားပြီး အမျှပေးဝေပါရစေဘုရား”

“ဟင်”

သူဌေးကြီး စကားအဆုံး သူဌေးကြီး နံရိုးကြားထဲ ထိုသွင်းရန် အသင့်ကိုင်ထားသော ဓားက လက်ထဲက လွတ်တသွားသည်။

မျက်လုံးနှစ်ဖက်တို့မှလည်း မျက်ရည်တို့ကလည်း စီးကျလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှိက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ သူဌေးကြီးလည်း မိမိကို တစ်ချိန်လုံး မျက်ဆိုးပြနေသော သူခိုးဗလကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရတော့သည်။

‘ဂေါတမ’မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း အဂ္ဂသာဝကကြီးများနှင့် ရှင်လက္ခဏ၊ သံဃာအပေါင်းတို့အား မြွေပြိတ္တာကြီးအကြောင်း အဆုံးသတ်လေတော့သည်။

“ချစ်သားတို့ သူဌေးကြီးက သူခိုးလူမိုက်ကြီးကို အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ် ... အပေမဲ့ သူပြုခဲ့တဲ့ သူ့အကုသိုလ်တံ

တွေတော့ သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

သူဟာ သေပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဝီဒိဇရဲမှာ စားခဲ့ရတယ်။ ငရဲကလွတ်ပြန်တော့ အခု ‘ဂိဇ္ဈကုဋ်’တောင်မှာ အစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်နေတဲ့ စပါးကြီးမြွေပြိတ္တာအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံနေရဦးမယ်။

ချစ်သားတို့ လူမိုက်ဟာ အခွင့်ရေးရတိုင်း မိုက်ခဲ့တယ်။ နှိပ်ပြီးတိုင်း ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်တတ်ကြတယ် ... တစ်ချိန်ကျရင် သူပြုထားတဲ့အတိုင်း မကောင်းမှုကံက သူ့ကို ပြန်လောင်မြိုက်အမျိုးခံရမှာ အမှန်ပဲ။ အကြောင့် အခွင့်ရေးရလို့လည်း မမိုက်ကြနဲ့ ချစ်သားတို့။”

ဘုရားရှင် ပြန်ပြောင်းဟောကြားတော်မူသော စပါးကြီးမြွေပြိတ္တာကြီး၏ ရှေးအတိတ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို နာကြားရသော ရတနာရှင်လူအပေါင်းတို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုပြစ်လျက် သံဝေဂကြီးစွာကြတော့သည်။

(ဓမ္မပဒ... စပါးကြီးမြွေပြိတ္တာ)

မစ္ဆရီယမ်ဂိတ်ကြီးသူ မစ္ဆရီယမ်

သာယာဝပြည်တွင် သူ့ကြွယ်တစ်ဦးမှာ ချောမောလှပသည့် မစ္ဆရီယမ်ဆိုသော ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်။

ရှင်က ချောမောလှပပေမဲ့ မိန်းမအချင်းချင်းအပေါ်မှာရော၊ မိသားစုအပေါ်မှာရော၊ အချိန်နှင့်အမျှ တစ်ခါမှ အကောင်းမပြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... ဂစ္ဆာ ... ဘာလုပ်လုပ် နှေးတုံ့နှေးတုံ့နဲ့ စိတ်နဲ့ကို မရဘူး ... ကဲဟယ်”

“အား ...”

အခိုင်းအစေများဆိုလျှင် သူ့ရှေ့မှာဖြတ်လျှောက်ရသည်ပင် ခြေလှမ်းမှားကြသည်။

အမှားမခံနိုင်ရိုးလား၊ လူတိုင်းကို မျက်စိအောက်ထောက် ကြည့်နေပြီး အလိုမကျသည်နှင့် နီးစပ်ရာဆွဲပြီး ကောက်ပေါက်တတ်သည်။

ပေါက်စရာမရှိလျှင် ခေါ်ပြီး ရိုက်နှက်တတ်သည်။ သို့ဖြင့် သူ့ကြွယ်တစ်ဦးကလွဲလျှင် အိမ်ရှိလူများ မစ္ဆရီယမ်ကို သေးဝေးကရှောင်တတ်ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”

“ရှိ ... ရှိပါတယ် သူဌေး”

“ရှိတယ်ဆိုလာခဲ့ ငါ့အကြောင်းတတ်လို့ လာနိုင်ပေးစမ်း”

အစေခံမိန်းကလေးလည်း သခင်မ ကျေနပ်စေရန် ငှက်ကြောလာနိုင်ပေးသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နင်လက်နှစ်ဖက်လုံး စုံမနိုင်နဲ့၊ ဝမ်းဖက်ကို ဒွေလေးနှိပ်၊ ကျန်တစ်ဖက်က နာနာလေးဖိနှိပ်၊

အေး ... ဟုတ်ပြီ နှိပ်နှိပ်၊

အိနဲ့ နင်တို့သခင် သူ့ကြွယ်ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်တာမတွေ့ သေးပါဘူး”

“အင်း ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါ့နားမှာ ကပ်တယ်မရှိဘူး၊ ဘားမဝံ့တဲ့ အမြဲမဆိုပြီး အကြောင်းပြချက်တွေ လာလာပေး

www.burmeseclassic.com

နေတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ယူချင် ယူချင်တယ်ပေါ့။

“အမြဲဆိုတဲ့ ငါ့ကြောင့် သူ့စိတ်မချမ်းသာဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့ဌေးမ”

“သားမမွေးတော့ရော ... ဘာအရေးလဲ ... ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဘယ်သားသမီးမှ ခွဲပေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့ဌေးမ”

“တဲ့ ... ဂုတ္တာ နှင်က ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့နဲ့ ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ နေတာလား ... သွားစမ်း ငါနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးသွားစမ်း”

သူ့သခင်မက အတင်းဆောင့်ကန် နှင်လွှတ်ပေမဲ့ ခပ်ဝေးဝေး တော့ မသွားဝံ့ပါ။

တစ်ဖက်အခန်းမှာနေပြီး သခင်မခေါ်လျှင် အမြန်ရောက်ရန် အရေးကြီးသည်။ ခေါ်၍ ချက်ချင်းရောက်မလာလျှင် နာပြီသာ မှတ်ပေရော။

ခင်ပွန်းသူကြွယ်ဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ပြုပြီးခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ် ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အမွေဆက်ခံရန် သားသမီး အလိုရှိနေသည်။

ဇနီးသည် မတ္တာက ကိုယ်ဝန်မရနိုင်ခဲ့။

မြို့မှာရှိသည့် ဆေးဆရာအကျော်အမော်များကိုပင့်၍ ပြသကြ

သည်။ ကုသခဲ့သည်။ ဆရာများက သားသမီးမရနိုင်ဟု တညီ တညွတ်တည်း ပြောလာကြသည်။

သူကြွယ်လည်း ဇနီးဖြစ်သူထံမှ သားသမီးရရန် မမျှော်လင့် တော့။ သို့ကြောင့် စီးပွားရေးအပေါ်မှာသာ အာရုံစိုက်ပြီး အိမ်မှ နေ့စဉ် ပွဲရုံ၊ အလုပ်ရုံများသို့ သွားရောက်နေခဲ့တော့သည်။

သူကြွယ်က စီးပွားရေးကို အလေးထားသလို၊ ဘာသာတရား လည်း ကိုင်းရှိုင်းသည်။ သဒ္ဓါတရားလည်းရှိသည်။

မိမိခိုင်းစေထားသော အလုပ်သမားများနှင့် အိမ်မှာရှိသော အစေခံကျွန်များကိုလည်း ဆူပူငေါက်ငမ်းခြင်း၊ နှိမ်ချပြောဆိုခြင်း မရှိ။

သူကြွယ်မယား မတ္တာကမူ သူကြွယ်နှင့်ယှဉ်လျှင် အရှေ့နှင့် အနောက်၊ အမြဲဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။

သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ အကြင်နာတရားခေါင်းပါးလှသည်။ သူမက ချွက်မာန်စောင်ကြီးပြီး ဣဿာမစ္ဆရိယ စိတ်ပေါများသူဖြစ်သည်။

တစ်ရက် သူကြွယ်လည်း ဇနီးမတ္တာနှင့်အတူ အိပ်ရာပေါ် အိပ်ရင်း အိမ်တွင်းရေး တိုင်ပင်ကြသည်။

“မတ္တာနှမ၊ မင်းနဲ့ကျုပ် မိဘတွေသဘောတူလို့ ခုံဖက်ပေး စားခဲ့တာရော မိဘမပေးစားခင်ကတည်းက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ခဲ့

ကြတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် မင်းကလေးမပွေးပေးနိုင်လို့ အပြု
ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျုပ် ... မင်းကိုချစ်နေဆဲပါ။

ဒါပေမဲ့ ကြက်မှာအရိုး လူမှာအမျိုးဆိုတဲ့ စကားကလည်း
ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။

ကျုပ်တို့မှာ နှစ်ဘက်မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ သားသမီး
ဆိုလို့ မင်းနဲ့ကျုပ်ပဲကျန်ခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်တို့သေရင်၊ သားသမီးမရှိရင်၊ မျိုးဆက်ပြတ်ကုန်လိမ့်
မယ်။ ကျုပ်တို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အစေခံကျွန်တွေ အကုန်ခွဲ
ယူကြလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ... သားသမီးရအောင် တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့
မယ်”

“ရှင် ... မယားငယ်ယူလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ အငယ်အနှောင်း
ယူချင်တာများ။ မျိုးဆက်မပြတ်ရေး လာပြောနေရသေးတယ်။

စုဆောင်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ သူများယူမှာကြောက်ရင် ရှင်
ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဘုရားကို အကုန်သာသွားလျှူလိုက် ရှင်အငယ်
အနှောင်းထားမှာ ကျုပ်အားမပေးဘူး”

“မင်းစဉ်းစားပတ္တာ၊
ကျုပ်ကတော့ မျိုးရိုးမပြတ်ရအောင် အမျိုးအနွယ်ကောင်းတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်”

“အင်းပေါ့လေ ... ရှင်က ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေမှတော့ ကျုပ်
စတား ဘယ်အရာဝင်တော့မလဲ၊ ကျုပ်က သားမရုံတဲ့ အပြုမ
ဆိုတော့ မိန်းမဖြစ်ပေမဲ့ ... မပြည့်စုံဘူးလေ ... ကျုပ်မကုန်
ထွက်တော့ပါဘူး ... ရှင်သဘောပဲ”

ပတ္တာက ဆန့်ကျင်ကန်ကွက်နေလျှင် အကျိုးမရှိပန်း သိသဖြင့်
ထိုက်လျော ခေါင်းညိတ်ရတော့သည်။

စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ သူကြွယ်သည် သူ့အမျိုးအနွယ်၏ အနာဂတ်
အရေးအတွက် တိဿအမည်ရှိ မိန်းမချောလေးနှင့် လက်ထပ်လိုက်
သည်။

တိဿသည် ချောမောလှပသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်ရုံမက၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသူ
ဖြစ်သည်။

လင်ယောက်ျားကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးသည်။

သူ၏ယောက်ျားတွင် သူနှင့်အိမ်ထောင်မကျခင်က အိမ်ထောင်
ပြုထားပြီးသူဖြစ်ကြောင်းသိသည်။

ပထမဖခန်းနှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်းတွင် နေရမည်ကိုလည်း

လခု သားလေးမွေးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မတ္တာအခန်းသို့ လှည့်မဝင်တော့။ ထိုအခါ မတ္တာသည် တိဿအား မလိုလား မကျေနပ်တော့။

“ဒီကောင်မကြောင့် ... ဝှံ့တဝ အထီးကျန်ခဲ့ရပြီ၊ ဒီအတိုင်း ရှေ့ဆက်ပြီး သားတွေ၊ သမီးတွေ မွေးနေ့ဦးမယ်ဆိုရင် အရာ အားလုံးကို ဒီကောင်မနဲ့ သူ့သားသမီးတွေ အပိုင်စီးတော့မယ်။

ဒီကောင်မဟာ ဝှံ့အတွက်တော့ သာသနာဖျက်ပဲ”
ဟူ၍ စိတ်ထဲက တေးမှတ်ကာ ငြုရှင်တောင်းပြောင်းခြင်း အပူထု ငြုခဲ့လေပြီ။

*****

တစ်ရက် တိဿနေသောအခန်းသို့ သူ့ကြွယ်ရောက်လာ သည်။ ခြောက်လမျှ အရွယ်ရောက်နေသော သားလေးအား အိမ်ပြန် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လာ၍ ကလေးမြူနေသည်။

ချစ်စရာကောင်းသောကလေးကလည်း တစ်ခပ်ရယ်မောကာ ရှိနေသည်။

ကလေးအသံကို မတ္တာကြားတိုင်း ရင်ကို သံမှိုနှင့်နှက်သလို နာကျင်လှသည်။ ဘယ်ဘဝကဝင်ကြွေးကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် အမြဲမ လာဖြစ်ရနေသနည်း။

ကလေးမရခင်ကလည်း သူ့ကြွယ်က မတ္တာနှင့် တိဿမယား ခင်ယောက်အနက် ရတနာသုံးပါး ကြည်ညိုမှုနှင့် ကံကံ၏အကျိုးကို မြှုပ်နှံခဲ့သော လင်ယောက်ျားသည် သဒ္ဓါတရားတူမျှသော မယား သ်တိဿ၏အလှကို မြတ်နိုးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးရပြီးသည့်အခါတွင်မတော့ ဆိုဇွယ်ရာ ခိုတော့ပြီ။ သူ့ကြွယ်လိုချင်တောင့်တနေသော ကလေးကို မွေးပေး ချစ်လည်း ပိုပိုပြီး ချစ်ခဲ့သည်။

ထိုမမွေးနိုင်သောရက်က သူ့ကြွယ် တိဿအခန်းထဲ ရောက် သာစဉ် ပြောခဲ့စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။

သူ့ကြွယ်က မယားငယ်တိဿအား ချစ်ခင်ကြည်နူးစွာ စကားဆိုသည့်အသံဖြစ်သည်။

“နမဝယ်တိဿ ... သင်က တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှလွန်း ဆတယ် ... သင့်ရုပ်ရည်က ကြည်လင်လှသလို သင့်ဆံနှယ်တွေ တလည်း ညိုမှောင်လှပေတယ်”

ထိုစကားတွေကို တစ်ဖက်အခန်းမှာနေသည့် မတ္တာ ကြားနေ ရသည်။

“တွေ့မယ် ငါ ... ဒင်းရဲ့ အသုဆိုတဲ့ဟားတွက်ကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

နောက်နေ့ရောက်သည်နှင့် သူ့ရဲ့အကြံအစည်ကို အကော
အစည်ဖော်ပါတော့သည်။

ကလေးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။

မယားကြီးမတ္တာနှင့် မယားငယ်တိဿတို့နှစ်ဦး ခေါင်းလျှော်
ရန်အလို့ငှာ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတု သာယာလွန်းလှသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်
ပြီး လေပြည်လေးများကလည်း တိုက်ခတ်နေသည်။ မြစ်ပြင်မှာ
လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများကလည်း အလိပ်လိပ်ထနေသည်။

မတ္တာနှင့် တိဿတို့နှစ်ဦး ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီးသည်နှင့်
နေရောင်ခြည်တွင် ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားကြသည်။

မတ္တာသည် တိဿ၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်ရှည်များကိုကြည့်ပြီး
မနေ့က သူ့ကြွယ်စကားကို ပြန်ကြားယောင်လာသဖြင့် တိဿ၏
လှပသည်ဟုဆိုသည့် ဆံပင်များ ညစ်ပေစေရန် အမှိုက်သရိုက်
များ ခေါင်းပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။

မတ္တာဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြုမူသည်ကိုသိသည်။ ကိုယ်
ချင်းစာတရားကို သိသည်မို့ တိဿက ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့ရသည်။
အပြစ်မယူခဲ့ အစ်မကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့သာ သဘောထားပြီး ခေါင်းကို
ပြန်လျှော်သန့်ရှင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေစာပေ

သည်သို့ပင်ဆိုစေ မတ္တာကမူ အစဉ်ထာဝရ ငြိစူစောင်း
ခြင်းမူ ပြုနေဆဲဖြစ်သည်။

*****

လောကသည် သင်္ခါရဖြစ်သော်လည်း သေခြင်းတရားက
မည်ပြုခဲ့သည်။

မတ္တာတစ်ယောက် မိန်းမရောဂါပိစီးခံစားရပြီး အိပ်ရာထဲ
ပျက်ခဲ့သည်။ သမားတော်များဖြင့် ကုသပါသော်လည်း သေမင်းကို
မတော့နိုင်ခဲ့။

နောက်ဆုံး သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ရတော့
သည်။ မတ္တာကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးနောက်တွင် မိမိပြုခဲ့သည့်
အပြစ် အကျိုးဆက်ကြောင့် သေလွန်ပြီးသည်နှင့် ပြိတ္တာဘုံ၌ ပြိတ္တာ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ရက် ဆည်းဆာချိန် အိမ်နောက်ဘက်၌ ရေချိုးနေသော
တိဿကို မတ္တာပြိတ္တာ ကိုယ်ထင်လာပြသည်။

တိဿက ဘာမှမသိ။

“အသင် အဝတ်မပါ၊ နိဂိုးပြင်းပြင်းနဲ့ အဆင်းမလှဘိဘိသည်၊
ဆင်က ဘယ်ဇာတိ ဘယ်အမျိုးဖြစ်သနည်း”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါပြိတ္တာမ မတ္တာက

မိတ်ဆွေစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ငါသည် လူဖြစ်စဉ်က သင်နှင့်အတူ သူကြွယ်၏မယ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မတ္တာပါ”

ဟူ၍ပြောလေသည်။ တိဿသည် မတ္တာ၏အဖြစ်ကို မြင် သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“အို ... အစ်မကြီးမတ္တာ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အခုလိုဖြစ်နေတာ ငါ့ရဲ့ကံအကျိုးပေးလေ၊ ငါက လူ့ဘဝ ယုတ်မာညစ်ကျူးတဲ့၊ အပြုအမူတွေကို ပြုခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလို ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရတာပေါ့ကွယ်”

ဟူ၍ ရှင်းပြရာ ကြားရသူတိဿလည်း အံ့သြနေသည်။

“အို ... အစ်မကြီး မတ္တာရယ်၊ အစ်မကြီးက လူ့ဘဝ ဘယ်လိုမကောင်းမှုတွေ ပြုခဲ့လို့ ပြိတ္တာဘဝရောက်ရတာလဲ”
တိဿက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို သိချင်စိတ်နှင့် မေးလိုက် သည်။

သည်အခါ ပြိတ္တာမ မတ္တာက ...

“တိဿ ... ငါဟာ လူ့ဘဝက ပြုခဲ့စေခံရပြီး မကောင်းမှု တွဲ ဣဿာမစ္ဆရိယတ်ရားတွေ များခဲ့တယ်၊ ငါဟာ တိဿဆိုတဲ့ မင်းကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ မကောင်းတဲ့ စကားတွေပြောခဲ့တယ်၊ ဒီအတိုင်း ဖက်ကြောင့် ငါပြိတ္တာဘဝရောက်ခဲ့ရတာပါ”

“အစ်မကြီး ဘာတွေပြုခဲ့သလဲ ညီမသိပါရစေ၊ ပြီးတော့ အစ်မကြီးကိုယ်မှာ ဘာကြောင့် ဗုန်မှုန်တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေ ဘာလဲ”

“တိဿ ဒါတွေဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးလူ့ဘဝက ဆင်ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီး လှပသစ်လွင်သော အဝတ်တွေကို ဝတ်နေ ဆို ငါဟာ ... သင်ထက်သာအောင် အဝတ်တန်ဆာတွေကို ဖတ်ဆင်ခဲ့တယ်၊

သို့သော် သင့်အပေါ် ... မနာလိုစိတ် တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့ပြီး ခံမြက်စည်းအမှုန်တို့အား သင့်အပေါ် ငါကြံချခဲ့တယ်။ ဤကုသိုလ် ကံ အကျိုးကြောင့် ငါ့ကိုယ်ပေါ် ဗုံမှုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်”

“အို အစ်မကြီးကိုယ်ပေါ်မှာ ပွေးဝဲယားနာတွေ ဖြစ်နေ အာကကော”

“တိဿ ဒါကလည်း ကံအကျိုးပင်၊ လူ့ဘဝရှိစဉ်က သင်၏ အိပ်ရာပေါ်သို့ တောမှ ခွေးလှေးယားသီးများ ငါကြံချခဲ့ဖူး၏။ အကုသိုလ် အကျိုးကြောင့် ငါအခုလိုယားနာထူပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် အစ်မကြီးကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်မပါ ဗဟိုကိုယ်

ထီးမြစ်နေရသည်ကကော”

“တိဿသင်မှတ်မိမည်၊ လူ့ဘဝက၊ လင်ယောက်ျားသည် သင့်ကိုသာလျှင် မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည် ဤသို့ပြုမူသည်ကို ငါမကျေနပ်၍ သင့်ရဲ့အဝတ်အစားများကို ခိုးယူ ဝှက်ထားမိ၏”

ထိုစကားများကြားတော့ တိဿသည်ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

သို့သော် ကံကံအကျိုးဆက်နှင့် ကုသိုလ်အကုသိုလ် အကြောင်းတရားကို သိချင်သဖြင့် ဆက်၍ မေးပြန်သည်။

“အစ်မကြီးမတ္တာ ဒါဆို တစ်ကိုယ်လုံး နံတော်နေရခြင်းနှင့် ပြိတ္တာဘဝ၊ ဆင်းရဲခြင်းကို ခံစားနေရတာကကော”

“ငါရှင်းပြမည် တိဿ၊ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး နံတော်နေရသည်မှာ လူ့ဘဝရှိစဉ် သင့်အား မနာလိုသဖြင့်၊ သင်သုံးဆောင်ခဲ့ဖူးသည့် အမွှေးနံ့သာနှင့် ပန်းတို့အား မစင်တွင်းသို့ ပစ်ချခဲ့ဖူးသည် အကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကြောင့်ဖြစ်၏။

ပြိတ္တာဘဝ၊ ဆင်းရဲခြင်းခံရသည်က အခြားမဟုတ်၊ သင်၏ ငါသည် လူ့ဘဝက ဥစ္စာပြည့်စုံခဲ့သော်လည်း ငါသည် ကောင်းမှု မပြုခဲ့၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှု မပြုခဲ့သို့ အတွက် ဒုက္ခကြီးသော ပြိတ္တာ

အဆို ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်” ဟူ၍ ရှင်းပြသည်။ ပြိတ္တာမကြီး ပြောပြခဲ့သည့် အဖြစ်သနစ်များ ကြားပြီး တိဿ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ပင်ပန်းကြီးစွာ သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိသည်။

“အစ်မကြီးမတ္တာ သင်သည် လူ့ဘဝက ကိုယ်နှုတ်စိတ် ဖြင့် မကောင်းမှုပြုခဲ့သည့်အတွက် သုဂတိဘုံသို့ မရောက်နိုင် ညွတ်ဘုံသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်အတန်တန် ပြောခဲ့သည်။

ထို့အတူ သင် တပ်မက်မောနေသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် သင့်လျှင် သင့်နောက်မပါဟုလည်း ကျွန်ုပ်သတိပေးခဲ့သေးသည်။

ထင်သား ဂရုမပြု၊ ပစ္စည်းတို့အား မပေးမလျှာဘဲ သိမ်းဆည်း၍သာ နှစ်ခြမ်း ယခုမူ သင်လက်တွေ့ကြုံရပြီမဟုတ်လား” ဟူ၍ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မတ္တာအသက်ရှင်စဉ်က အပြုအမူများကို ပြောပြလိုက် သည်။

ပြိတ္တာမ မတ္တာကလည်း “မှန်သည် တိဿ ငါ့မှားခဲ့သည်” ဟု ခုခံခံကားဆိုခဲ့သည်။

ထိုစဉ် တိဿက ပြိတ္တာမ မတ္တာအား

“အစ်မကြီးမတ္တာ၊ သားတို့ဖခင်၊ အပြင်မှပြန်လာတော့မည် ဆိုသော အခါ တစ်စုံတစ်ခုပေးပါလိမ့်မည်၊ ခဏမျှ စောင့်ပါဦး”

ဟူ၍ပြောသောအခါ မတ္တာက ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။

“တိဿဿိက အဝတ်မပါ ... အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် အမြင်မရှက်စရာအတိဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါမတွေ့လို”

“အဆို အစ်မကြီးမတ္တာ ... ခုလိုဆင်းရဲဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်ပေးရမည်နည်း။ အဝတ်အစားပေးရမလား။ သူ့အလိုရှိရာကိုပြောပါ။ သင်ချမ်းသာမှုရရှိရန် ကျွန်ုပ် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ မတ္တာပြိတ္တာက ရှင်လန်းစွာဖြင့် ...

“တိဿ ငါ့ကို ချမ်းသာစေလိုလျှင် ရဟန်းရှင်ပါးကို ဆွမ်းအမျှပေးပါ။ အလှူအဖို့ဘာဂအား ငါ့ကိုရည်စူး၍ အမျှပေးပါ။ သင်တို့ပြုသည်ရှိသော် ငါချမ်းသာသူ့ကို ရပေလိမ့်မည်”

“ကောင်းပြီအစ်မကြီးမတ္တာ။ သားတို့ရဲ့အဖေပြန်လာလျှင် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်မနီးမဝေး အရပ်က စောင့်နေပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ပြိတ္တာမ မတ္တာလည်း တိဿအနီးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

*****

တိဿလည်း လူ့ဘဝက မိမိအပေါ် မကောင်းခဲ့မှန်းသိသော်

လည်း မတ္တာအပေါ် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလို ယခုသေလွန်ပြီးမှ ပြိတ္တာဘဝခံစားနေရသည်ကို သိတော့ နှလုံးမိတ်ဝမ်းမချမ်းသာခဲ့။

သို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၊ သူ့ကြွယ်အပြင်မှပြန်ရောက်လာလျှင် အကြောင်းစုံအား ရှင်းပြပြီး မတ္တာအတွက် အလှူဒါနပြုပေးရန် တောင်းပန်၏။

“ကောင်းပြီ နှမ သင့်ဆန္ဒပြည့်ဝရမည်”

“အဆို အလှူအတွက် အရှင်က စီစဉ်ပါ။ သံဃာရှင်ပါးအား ပင့်ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါမည်”

သူ့ကြွယ်နှင့် တိဿသည် သဘောတူကြည်ဖြူစွာဖြင့် နှစ်ရက်ခန့်မျှအကြာတွင် သံဃာတော်ရှင်ပါးတို့အား ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကျွေးအလှူပြု၏။

ပြိတ္တာမ မတ္တာအားလည်း အလှူအဖို့ဘာဂအတွက် အမျှပေးဝေ၏။

ယင်းသို့အလှူဒါနနှင့် အမျှပေးဝေပြီးနောက်ပိုင်း သာဓုခေါ်နိုင်ပြီး ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကာ သုခချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

ပြိတ္တာ မတ္တာသည် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး နတ်သမီးအဖြစ် ခံစားရသည်နှင့် တိဿထံသို့ ပြန်လာ၏။ မိမိအဖြစ်ကို

www.burmeseclassic.com

ပြောပြ၏။

တိဿလည်း မိမိတို့ ပြုပေးခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်က ပြိတ္တာ မတ္တာအတွက် အဆင့်မြင့်သည့်ဘုံသို့ တက်လှမ်းရောက်ရှိ သွားသည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမှုဖြစ်ခဲ့သည်။

တိဿက ပြိတ္တာ မတ္တာအကြောင်း လင်ယောက်ျားကို ပြန် ပြောပြသဖြင့် သူလည်းဝမ်းသာသည့်အကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သူကြွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ တရားနာ သွားရောက်သည့်အချိန် ပြိတ္တာ မတ္တာအကြောင်း ရဟန်းသံဃာ တော်တို့အား လျှောက်ထားခဲ့သည်။

ရဟန်းတော်များက ဘုရားရှင်ထံ လျှောက်ထားခဲ့သည်။

တရားသဘင်၌ တရားနာပရိသတ်နှင့် သံဃာတော်တို့အား မြတ်စွာဘုရားက ဟောပြောရာ ဣသာမဇ္ဈရိယစိတ်ပေါများ၍ ပြိတ္တာ ဘဝရောက်ခဲ့ရသော မတ္တာအကြောင်းမှ သတိသံဝေဂကြီး ကာယ ကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံကို ထိန်းသိမ်းကြလေတော့သတည်း။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ မတ္တာပေတဝတ္ထု)

လူမိုက်တို့ရဲ့ ဘွားစုလမ်း

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်မှ နေ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြသည်မှာ နိစ္စဝေအလုပ် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီး ဆွမ်းခံ ကြွရင်း တောင်ကုန်းအဆင်း၌ ပြိတ္တာတစ်ဦးနှင့် ဆုံရ၏။ အတူပါ ခိုင်လက်ဇာကိုယ်တော်ကတော့ မမြင်ပါချေ။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းသည် နှလုံးကြည်ဖွယ်မရှိ၊ နှံ့ကြမ်း သိတ်လန့်ခြင်း၊ သံဝေဂဖြစ်ဖွယ်ဖြစ်၏။

မြင်ကွင်းက အခြားမဟုတ်ပေ။ ပြိတ္တာတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းထက် သို့ အလှူရုံရဲ့တောက်ပြောင်ကုန်သော သံတူချောက်သောင်းတို့သည် တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ထုနှက်ကြကုန်၏။

“ဒုတ် ... အား”

“ဒုတ် ... အား”

“ခွပ် ... အား”

ထိုမျှ ထုနှက်နေသဖြင့် ပြိတ္တာဦးခေါင်း ကြော့သွားပြီး မတ်တတ်မှ ပစ်လဲကျသွားသည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ဦးခေါင်းက အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားကာ လဲရာမှ မတ်တတ်ပြန်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

သံတူများက ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ထုပြန်သည်။

“ခွပ် ... ဒုတ်”

“အား”

ပြိတ္တာကမူ သံတူများကျရောက်သည့်အခါအား အဆက်မပြတ် ခံစားရပြီး အော်ဟစ်နေသည်။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်း၊ ကြားရသည့်အသံသည် သွေးပျက်ဖွယ် အတိပင်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်သည် သနားကရုဏာ သံဝေဂတို့နှင့် ထိုပြိတ္တာအား ကြည့်လိုက်ပြီး အတိတ်သဘောကို ဆင်ခြင်မိကာ ပြုံးတော်မူလိုက်မိသည်။

မိမိ၏ဆရာအရိုဏ်အကဲ အမြဲအကဲခတ်နေသော၊ ရှင်လက္ခဏက ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ပြုံးတော်မူသည်ကိုတွေ့သည်နှင့် ဘာကြောင့်

ပြုံးရသည့်အကြောင်း မေးလေသည်။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က မဖြေသေးဘဲ၊ ဘုရားရှင် ရှေ့တော် နှောက်မှာ ဖြေလေသည်။

ဘုရားအရှင်မြတ်ကလည်း ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ ဖြေဆိုချက်ကို ထောက်ခံတော်မူလေသည်။

ဤတွင် ရဟန်းတို့က ထိုပြိတ္တာ၏ အကုသိုလ်ကံကို မေး လျှောက်ကြသဖြင့် ဘုရားရှင်က ဟောကြားတော်မူ၏။

*****

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆွံ့အသူ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိသည်။

ထိုဆွံ့အသူ လူငယ်က ကျောက်စရစ်ခဲအား အလိုရှိရာ ဆီအောင် ပစ်ခတ်နိုင်သောအတတ်ကို တက်ကျွမ်းသည်။

သူက မြို့အစွန်ရှိ အိမ်လေးတစ်လုံးမှာ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ ဆွံ့အနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် လူကြီးသူကြား တင့်တောင့်တင့်တယ် လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခြင်းမရှိ။

သူပေါင်းသင်းသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက မြို့အစွန် ခုတ်ဖျားနေကြသည့် ကလေးများသာဖြစ်သည်။

သူ့နေရာအနီးမှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

သူက အငြိမ်နေသူဟုတ်၊ သူတတ်ကျွမ်းသည့်ပညာကို အသုံးချကာ ကျောက်စရစ်ခဲများဖြင့် ညောင်ရွက်များကို ပစ်ချသည်။ အောက်ကျလာသော ညောင်ရွက်များကို အလကားမဖြစ် စေဘဲ အပျင်းလည်းပြေ၊ ကစား၍လည်းရစေမည့် ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ရထား၊ အိမ်၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား စသည်များကို နေ့စဉ်လုပ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးတို့လည်း သူ့ရိုရာသို့ ရောက်လာကြပြီး မိမိတို့ အလိုရှိရာအရုပ်များကို လုပ်စေသည်။ လုပ်ခအနေနှင့် တစ်ပဲခတ်တော့ပေးရသည်။

“သားကို ဆင်ရုပ်လုပ်ပေးဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကို မြင်းရုပ်နှစ်ရုပ် လုပ်ပေးပါ”

“ကျွန်တော့်ငှက်ရုပ်က မရသေးဘူးလား”

“မင်းတို့အလှည့်ကျ စောင့်ယူမှပေါ့။ တစ်ယောက်တစ်စွန်း အော်နေတော့ အစ်ကိုမလုပ်တတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်အရင်ရောက်ပြီး အရင်မှာတာ”

“ဟုတ်ပြီ ... ကဲ လုပ်ခအရပ်ပေး၊ မင်းကိုလုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟေး”

ကလေးများထဲမှ အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်က ဆွံ့အသူ လူငယ်အတွက် ငွေလက်ခံယူပြီး ကူညီပေးသည်။

ကောင်လေးလည်း သူလိုချင်တာ ရတော့မည်ဆိုသဖြင့် မင်းသာအားရ ထအော်လိုက်သည်။

လူငယ်ကလည်း ကလေးများအလိုရှိသမျှ စိတ်ပါလက်ပါ ဆုပ်ကိုင်ပေးနေတော့သည်။

*****

တစ်နေ့ ဗာရာဏသီပြည်၏ပြည်ရှင်မင်းသည် မြို့အတွင်း ဆိုင်းခန်းလှည့်လည်ခဲ့သည်။

မြို့အစွန် တံခါးအနီးမှာရှိသည့် ညောင်ပင်အနီးသို့ ရောက်သည့် နေရာ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ငှက်အရုပ်များဖြင့် ကစားနေသော ကလေးတစ်စုကို မြင်လိုက်သည်။

ညောင်ရွက်များဖြင့် ပညာသားပါစွာ၊ အရုပ်လုပ်ထားသည် ဟု မိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် မင်းချင်းတို့အား မည်သူပြုလုပ်ထား ဟု မေးခုံစမ်းစေသည်။

မကြာခင်မှာပင် သွားစုံစမ်းသူ မင်းချင်းပြန်ရောက်လာပြီ ဟု မြင်ပြီးအား လျှောက်တင်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဤအရုပ်များသည် ညောင်ပင်အနီးနားမှာ ထိုင်သူ ဆွံ့အနေသည့်လူငယ် ပြုလုပ်ထားသည်ကို သိခဲ့ရပါ သည်တုရား”

ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသည်။
မင်းကြီးက လက်မှပညာတတ်စွမ်းသော လူငယ်ကို မကြာခင်မှာပင် အထင်ကြီးသွားကာ ...

“ဤဆွံ့အသူသည် အစွမ်းထက်လှဘိ၏”

ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုပြီး ဤဆွံ့အသူလူငယ်အား ရှေ့တော်တော် စားစေရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် ရှေ့တော်တော် မှောက်သို့ ဆွံ့အသူလူငယ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“အချင်းလုလင် အလွန်မြင့်လှသော ဤညောင်ပင်က အရွက်တွေကို မည်ကဲ့သို့ ခူးပြီး ညောင်ရွက်တွေနဲ့ အရပ်တွေလုပ်ပေးသလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တော် သိချင်လှသည်”

လူငယ်က စကားမပြောတတ်ပေမဲ့ အကြားအာရုံကောင်းစွာ ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးသိလိုသည်ကို သဘောပေါက်သည်နှင့် မင်းကြီးရှေ့တော်မှောက်မှာပင် ကျောက်စရစ်ခဲများဖြင့် မိမိအလိုရှိသော ညောင်ရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်းပစ်ချသည်။

မင်းကြီး လူရွယ်ကို သဘောကျသွားသည်။

“အချင်းလုလင် ... လူတစ်ယောက် ငါနဲ့ စကားပြောနေထိုင်ထိုလူမသိအောင် ဆိတ်ချေးနှင့် ဝမ်းကိုပြည့်ရန်၊ ပါးစပ်အတွင်း ပစ်သွင်းသည့်အတတ်ကို သင်တတ်ကျွမ်းသလော” ဟု မေးလေသည်။

ဆွံ့အသူ လူငယ်က စကားကောင်းစွာ မပြောနိုင်သဖြင့် စကားထစ်ထစ်ထင်ထင်ပြောဆိုကာ ခေါင်းကို ညိတ်ပြသည်။

လူငယ်အဖြေစကား မင်းကြီးကြားသိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်သောအပြစ်က နန်းတော်သို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

*****

ဗာရာဏသီပြည် နန်းတော်အတွင်းဝယ် ပညာအရာ တူးချွန်သလောက် အလွန်တရာ စကားများလွန်းလှသည့် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ရှိသည်။

မင်းကြီးသည် စကားများလွန်းလှသော ထိုပုဏ္ဏားကို ငြီးငွေ့သည်မှာကြာပြီ။ အပြစ်ယူ၍လည်း မရသဖြင့် ပုဏ္ဏားကို ပညာအရန် အမြဲကြိုနေမိသည်။

ယခုတော့ အခွင့်အလမ်းက မင်းကြီးရှေ့မှောက် ရောက်ရှိသခဲ့ပြီ။

မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားနှင့် စကားပြောမည့်အချိန်၌ ဆွံ့အသူလူငယ်အား တင်းတိမ်နှောက် ကန့်လန့်ကာတွင်နေစေသည်။

“မောင်မင်းလုပ်ရမှာက ငါနဲ့ ပုဏ္ဏား စကားပြောတဲ့အခါ ပုဏ္ဏားရဲ့ ပါးစပ်အတွင်းကို ဆိတ်ချေးနဲ့ ပစ်သွင်းပို့ပဲ”

ဟူ၍ ပြောပြသည်။ ဆွံ့အသူက နားလည်ကြောင်း ခေါင်း

ညိတ်ပြသည်။

မကြာခင် ပုဏ္ဏားနှင့် မင်းကြီးတို့ စကားပြောကြသည်။ ထိုစဉ် ဆွံ့အသူသည် ပုဏ္ဏားစကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုသည့်အချိန်တိုင်း ပုဏ္ဏား၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဆိတ်ချေးပစ်သွင်းနေ၏။

ဆိတ်ချေးများက အစာအိမ်မှသည် အူအတွင်း ပြည့်ရုံမက ပါးစပ်ဝသို့ပင် ပြည့်လွှဲလာချေပြီ။

ထိုအခါမှပင် ပုဏ္ဏားရိုပ်မိသွားတော့သည်။

“အားရားရား”
“အု”

ပုဏ္ဏားသည် ဆိတ်ချေးများ ပျို့အံထွက်ချင်နေသော်လည်း ထွေးပစ်ရမည်ကို ရှက်သဖြင့် ပါးစပ်အတွင်းမှ ဆိတ်ချေးများ ကြိတ်မှိတ်မျှချနေရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆွံ့အသူ လူငယ်လက်ထဲက ဆိတ်ချေးတစ်ပြည် ကုန်ခဲ့လေပြီ။

ပုဏ္ဏား ဝမ်းဗိုက်သည်လည်း တပြည်ပြည် ဖောင်းကားလာချေပြီ။ ထို့ကြောင့် နေမထိ ထိုင်မထိ မအိမ်သာဖြစ်နေ၏။

ပုဏ္ဏားအဖြစ်ကို မြင်နေရသောမင်းကြီးက ...

“အသင်ပုဏ္ဏား အိမ်သို့ပြန်၍ ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားပြီး ဆိတ်ချေးကို စွန့်ပါ”

ဟူ၍ ပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍မိန့်ပြန်သည်။

“သင့်အဖြစ်က စကားများလွန်းလို့ ပါးစပ်ထဲ ဆိတ်ချေးဆစ်လို့ ဝင်ပန်းမသိအောင် ဖြစ်ရတယ် ... သင့်ဝမ်းထဲက ဆိတ်ချေးတို့ အမြန်သာ သွားစွန့်ပေတော့”

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း နန်းတော်မှာ စကားပများနိုင်တော့တဲ့ ပြန်သွားခဲ့ရတော့သည်။

မင်းကြီးလည်း ဆွံ့အသူအား ကျေနပ်နှစ်သက်သွား၏။

“မောင်မင်း အတတ်ပညာတစ်ခုအတွက် သင်အချိုးအနီး ဖြစ်သင့်ပေ။ သည့်အတွက် သင့်အား ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ချီးမြှင့် ချောက်စားတော်မူမယ်”

ထို့ကြောင့် ဆွံ့အသူ လူငယ်အား ရွာတစ်ဆယ်လေးရွာ အပိုင်စား ပေးလိုက်သည်။

ဆွံ့အသူလူငယ်လည်း မိမိအပိုင်စားရသည့်ရွာများမှ ရသည့် အခွန်ဘဏ္ဍာတို့ဖြင့် ချမ်းသာစွာနေပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုနေခဲ့လေသည်။

*****

ဘုရင်ချီးမြှောက်ခြင်းခံရသော ဆွံ့အသူထံ တစ်ယောက်
စကား တစ်ယောက်ကြားပြီး ကျောက်စရစ်ပစ်သည့် အတတ်တော်
လာရောက်သင်ယူကြလေသည်။

ဆွံ့အသူ လူငယ်သည် တပည့်များအား ချစ်ပြီး အတတ်
ပညာကို မထိမ်မချန် သင်ကြားပေး၏။

ထိုပြိတ္တာဖြစ်မည့် လူရွယ်တစ်ယောက်လည်း ကျောက်စရစ်
ခဲပစ်အတတ်ကို လာရောက်သင်ကြားသည်။ သင်ပေးသော ဆရာက
မသင်မီကတည်းက သင်မည့်တပည့်များထံမှ ကတိတောင်းသည်။

သက်ရှိသတ္တဝါများအား သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် သင်ယူခြင်း
မပြုရဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုလူလည်း ကတိပေးပြီး ကြိုးစားသင်ယူသည်။

ဆွံ့အသူ လူငယ်သည် တပည့်များအား ကြိုးစားသင်ကြား
ပေး၏။

ထို့ကြောင့် တပည့်တို့သည် ကျောက်စရစ်ပစ်အတတ်တော်
ကောင်းစွာတတ်မြောက်ကြ၏။

ထိုအခါ မိမိတတ်မြောက်သောပညာကို စမ်းသပ်ချင်နေသည်။
ပညာစမ်းရမည့်သူကို ရှာဖွေသည်။

ပိုင်ရှင်ရှိသော နွားများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းရှင်သော လူများ

ကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မိလျှင် လျော်ကြေးပေးရမည်။ အဖမ်းခံရမည်
ဆိုသည်။

ပညာမသင်ခင်က သက်ရှိများကို မပစ်ရ၊ မစမ်းသပ်ရဟု
အတိခံခဲ့ပြီး သက်မဲ့များကို ပစ်ပေါက်စမ်းသပ်ခြင်းဖြင့် ပညာသင်ခဲ့
သည်။

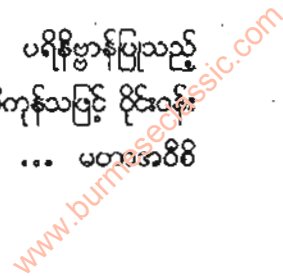
ထိုလူက ဆရာစကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ၏ပညာကို
သတ်တွေ့အသုံးချရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေလေသည်။

ထိုအချိန် “သူနေတ္တ” အမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓီအရှင်မြတ်
အဖမ်းခံကြွလာစဉ် အရှင်မြတ်၏ လက်ယာဘက် နားပေါက်ထဲသို့
ကျောက်စရစ်ကို ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ကျောက်စရစ်သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓီ၏ ဦးခေါင်းကို ဖောက်ထွင်း
ကာ လက်ဝဲဘက်နားမှ ထွက်လာ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓီအရှင်မြတ်သည် ပြင်းထန်လှစွာသော ဝေဒနာကို
ခံစားပြီး သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသစ်နံသို့ ကောင်းကင်ခရီးမှ ကြွ
ဆုတ်ကာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓီအရှင်မြတ် ကျောက်ခဲမှန်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည့်
အကြောင်း ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူများကြား သိကုန်သဖြင့် ဝိုင်းဝန်း
နှိုင်းနှိုက်ကြရာ ထိုယောက်ျားသေဆုံးပြီးလျှင် ... မဟာအာဝိဓိ

ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင် ခံစားခဲ့ရသည်။

ငရဲမှလွတ်ပြီးနောက် ပြစ်မှုဝင်ကြေး အကြွင်းအကျန်ဖြင့်
ဝိဇ္ဇာကုန်တောင်တွင် သဗ္ဗိကုဋ္ဌပြိတ္တာဖြစ်၍ ဝဋ်ဒုက္ခခံစားနေရသည်။
ဘုရားရှင်သည် သဗ္ဗိကုဋ္ဌပြိတ္တာ၏ အကုသိုလ်ကံကို ဟော
ကြားတော်မူပြီးလျှင် ထိုအကုသိုလ်နှင့်ဆက်စပ်၍ တရားသဘာဝ
သံဃာတော်များနှင့်တကွ တရားနာပရိသတ်တို့ကို ဟောကြား
ဆုံးမခဲ့လေသတည်း။

(သဗ္ဗိကုဋ္ဌပြိတ္တာပေတဝတ္ထု)

ဆုတောင်းပွား၍ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်ရသောပြိတ္တာမ

ဗာရာဏသီပြည်အတွင်းဝယ် ရုပ်ရည်ရူပကာအားဖြင့် အလွန်
အရာ လှပကျော့ရှင်းသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရှိသည်။

ကောင်းခြင်းငါးပြာနှင့် ညီညွတ်သဖြင့် မြင်သူတကာ ငေးမော
ဩဇာရှိချင်စရာကောင်းအောင် လှပတင့်တယ်သူတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတို့၏ မြတ်စိုးတန်ဖိုးထားရာ ဆံကေသာကတော့
အထူးပြောဖွယ်ရာမရှိ။

နက်မှောင်သောဆံပင်က နူးအောက်အထိပင် ရောက်ရှိမည်။
ဆံပင်၏ အဖျားတို့သည် ကော့ညွတ်လျက်ရှိသည်။

ယောက်ျားသားအပေါင်းတို့ကလည်း ထိုမိန်းမပျို၏ အလှအပွင့်အပြင်ကိုမြင်ပြီးသည်နှင့် ချစ်ခင်စွဲလမ်း တစ်မက်ခြင်းဖြစ်ကြတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ပုဂံသယောကျ်ားများ နှစ်လိုမှန်း သိကြရသော ဗာရာဏသီပြည်တွင်းရှိ မိန်းမပျိုအပေါင်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ဆာမိန်းမပျိုက ...

“ဒီမိန်းမ သူ့အလှနဲ့ သူ့ဆံပင်ကြောင့် အလှမာန်တစ်ခုလုံးပောက်နေတယ် ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

ဒုတိယအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ...

“ဗာရာဏသီတစ်ပြည်လုံးက မိန်းမတွေ သူ့ဆံပင်လောက် မကောင်းတာကို သူက ဂုဏ်ယူပြီး ကြားနေရသေးတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီဆံပင်ပဲ တာသလုပ်နေတာ တစ်နေ့အခွင့်သာရင် ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

တတိယမိန်းမပျိုက “ငါ သူ့တစ်ဝက်လောက်လှရင် သိကောင်းမှာပဲ၊ ဒီကောင်မကြောင့် ယောက်ျားသားတွေ ငါတို့တို့ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး”

ဤသို့သော မြို့တွင်းရှိ မိန်းမကလေးအပေါင်းတို့က အလှပိုင်းထိုင်မိန်းမပျိုကို မရှုစိတ်နိုင်စွာ ရှိနေကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ မနာလိုဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်ချင်စရာပါ။ ထိုမိန်းမပျိုက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယောက်ျားသားအပေါင်းတို့၏ အကြည့်ရှုကို ခံယူကာ ရှစ်ရည်ကို ပြသပြီး စီးပွားရှာနေသူဖြစ်သည်။

လှလင်ပျိုတို့က ထိုအမျိုးသမီးကိုသာ နှစ်သက်စုံမက်ကြမှန်း သိကြသော မိန်းမပျိုတို့ထဲမှ အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့ ဆုံမိကြသည်။

သူတို့အားလုံးက ထိုမိန်းမ၏ လှပခြင်း တရားခံမှာ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်ကြောင့်ဟု ထင်ကြသည်။

သို့ကြောင့် အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့ ခေါင်းရင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြသည်။

“ဒီကောင်မရဲ့ ဆံပင်တွေကို အရက်သမားတစ်ယောက်ကို ငွေပေးပြီး ဖြတ်ခိုင်းရရင် ကောင်းမလား”

“အဲဒီလိုလည်းမကောင်းဘူး၊ တို့လုပ်တာ လူသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ မြို့ထဲက ဆေးရောင်းတဲ့ဆိုင်သွားပြီး ဆံပင်ကျွတ်ဆေးသွားဝယ်မယ်”

“ဆံပင်ကျွတ်ဆေးဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဆံပင်ကျွတ်ဆေးဆိုမှတော့ သူ့ဆံပင်တွေ

ကျွတ်ကုန်အောင်ပေါ့”

“ဆေးဝယ်လို့ရပါပြီတဲ့၊ သူ့ဆံပင်နဲ့ သူ့ခေါင်းပေါ် ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီကိစ္စ ကျွန်မတာဝန်ယူမယ်၊ ဆေးရအောင်ဝယ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

နောက်ဆုံး သူတို့အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဖြို့ထဲသွား၍ ဆေးပျိုးစုံရောင်းသော ဆေးဆရာထံမှ ဆံပင်ကျွတ်ဆေးဝယ်ရန် ထွက်သွားကြသည်။

ဆေးဆရာထံမှ ဆံပင်ကျွတ်ဆေးကို ဝယ်ယူရှိလာခဲ့သည့် တာဝန်ယူထားသော အပျိုးသမီးက အလှပိုင်ရှင် အပျိုးသမီးအိမ်မှာ အိပ်ဖော်လုပ်နေသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးသည်။ သို့ကြောင့် အိပ်ဖော်မိန်းကလေး ကားသောက်ဖွယ်ရာဝယ်ရန် ဈေးသို့အလာစောင့်၍ ...

“ညီမ ဈေးဝယ်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီးလည်း ဈေးလာတာလား”

“ဈေးလာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် ... ညီမလေးကို တွေ့တာနဲ့ တစ်ခုသာတိရသွားတယ်။ ခြင်းတောင်းထဲမှာပါလား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟောတွေ့ပြီ ဒီမှာ ဆံပင်သန်ဆေး၊ ဆံပင်လှဆေး၊ အစ်မတို့အပေဆေးဖော်ထားတာ”

“ဘာလဲ ... ညီမခေါင်းက ဆံပင်သန်အောင် ခဉ်းစေချင်သို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ညီမဆိုးလို့မရဘူး၊ ဆေးက အခုမှစပြီး ဆော်စပ်တာ၊ ညီမရဲ့သခင်မခေါင်းက လူတကာပေးကြဲညှိရတဲ့ ဆံပင်ကို ကောင်းသထက်ကောင်း၊ သန်သည်ထက်ပိုပြီးသန်အောင် ဒီဆေးကို ပေးဆိုးခိုင်းချင်တာ”

“တကယ်လို့ အစ်မတို့ဆေးက မအောင်မြင်ဘဲ ဆံပင်အလှကို ဆီခိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မိန်းမပျိုက အိပ်ဖော်မိန်းကလေးလက်ထဲသို့ အသံပြာတစ်ချို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဆေးက အောင်မြင်လား မအောင်မြင်လား၊ တခြားသူနဲ့ ဖမ်းချင်ဘူး၊ မင်းရဲ့သခင်မဆံပင်နဲ့ပဲ စမ်းသပ်မယ်၊ မအောင်မြင်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတော့လည်း သူ့ဆံပင်နဲ့ လောကမှာ အလှမာန် ဖောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ လုပ်ပေးမှာလား”

အိပ်ဖော်မိန်းကလေးကလည်း သူ့သခင်မ ဆံပင်အလှနှင့် ဇုတ်မောက်နေသည်ကို မနာလို မရှုမိခိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

အခွင့်ရေးရသည်နှင့် တံစိုးလက်ဆောင်ကို လက်ခံကာ ဆံပင် ကျွတ်ဆေးကို လက်ခံယူထားလိုက်သည်။

တံစိုးလက်ဆောင်သည် လူတိုင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်သည်နှင့် အညီ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသည် မိမိ၏ကျေးဇူးရှင် အလှပိုင်ရှင်အား ဆံပင်ကျွတ်ဆေးကို ဆံပင်ပို၍သန်မာသောဆေးဟု ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုကာ ပေးလိုက်လေသည်။

ဆံပင်ကိုလှသထက်လှ၊ ကောင်းသထက်ကောင်းမည်ဆိုသဖြင့် တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ ဆံပင်၏အလှပေါ်၌ တပ်မက်သော စိတ်က အနိုင်ယူကာ လှသထက်လှစေရမည်ဟူသောစိတ်နှင့် လက်ခံ ထားလိုက်သည်။

ရေချိုးရမည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ဖော်ပေးထား သော ဆေးကိုယူ၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

အမျိုးသမီးလည်း မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရေထဲသို့ ဆင်းကာ ရေချိုးလေသည်။

ထို့နောက် ဆံပင်ကိုရေဆွတ်ပြီး အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးပေး ထားသော ဆေးကိုယူကာ ဆံပင်တွင်း ပွတ်လျှော်လေတော့သည်။

များပြားလှသော ဆံပင်အနှံ့လျှော်ပွတ်လိုက်သည်။ စိတ်တိုင်း ကျ ပွတ်လျှော်ပြီးသည်နှင့် ဆိုးထားသောဆေးများ ဆေးကျောရန်

ဇရာ ငုပ်လေသည်။

ဦးခေါင်းနှင့် ရေ ထိလိုက်သည်နှင့် ဆံပင်အုံလိုက် ကျွတ်ထွက် တုန်တော့သည်။

အမြစ်မှ ကျွတ်ကုန်သဖြင့် ဦးခေါင်းအရည်ခွံသာလျှင် ကျန် ခဲ့သည်။

အလှပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုလည်း ခေါင်း၌ဆံပင်များ ပြောင်သလင်း ခါကာ အလှအပဆို၍ ခန္ဓာကိုယ်အလှသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မျက်နှာ၏ အလှအပကို လှပသထက်လှပအောင် ဖော်ဆောင် ဆေးနေသည့် ဆံပင်အလှက မိန်းမပျိုမှာ လုံးဝမရှိတော့၊ ဦးပြည်း ဆတုံးနှင့် ဖြစ်ရချေပြီ။

အလှပိုင်ရှင်မိန်းမပျိုလည်း အလှပျက်သွားသဖြင့် အပြင်လည်း ဆထွက်ပုံတော့။ မြို့တွင်းမှာလည်း မနေရဲတော့သဖြင့် မြို့ပြင် ဆွက်၍ မထင်မရှားသောအသွင်နှင့် နေရသည်။

ထိုသို့ မြို့ပြင်တွင် သူတစ်ပါးမသိအောင် ရက်အနည်းငယ်ခန့် နေပြီးသော် ရှက်ရွံ့စိတ်များ အနည်းငယ်လျော့သွားသဖြင့် အိမ် သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆံပင်က ပြန်ပေါက်မလာသဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ အလှပြတီး ခဲ့ စီးပွားရှာရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

ရရာအလုပ်ဖြစ်သည့် အရောင်းအဝယ်ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်ခဲ့သည်။ ဆီကြိုတ်ရွှ်လည်းရောင်းသည်။ သေရည်သေရတ် တို့ကိုလည်း ရောင်းခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းမျိုးစုံလုပ်ခဲ့ရာမှ သေရည်ရောင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့ဆိုင်သို့ သေရည်လာသောက်ကြသော လူ သုံးဦးသည် အမူးလွန်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာပင် တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ထိုအခါ သေရည်ရောင်းသော အမျိုးသမီးသည် ထိုအရက်မှ လွန်နေသော အမျိုးသားတို့၏ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ချွတ်ယူထား လိုက်သည်။

အမူးလွန်နေသော သေသောက်ကျူးတို့လည်း မိမိတို့အဝတ် အစားများကို မည်သူတို့ ချွတ်ယူထားမှန်းမသိ၊ သူလိုလို ငါလိုလို လှည့်ပတ်စွာခွဲပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ဆိုင်သို့လာသောက်၍ အမူးလွန်ကာ အိပ်ပျော် သွားသူများထံမှ အဝတ်အစားတို့ကို ချွတ်ယူသည့်အကျင့် အစဉ် သဖြင့် လုပ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန္တာမြတ်၏ ဣန္ဒြေသမ္ဘာ

တို့ မြင်ရသော် အမျိုးသမီးလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရား ဝက်သန် စွာဖြင့် အရှင်မြတ်အား မိမိနေအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်သွားလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သော် ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား ခေါင်းရင်းခန်းမှာ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းစွာပြင်ဆင်လျက် သီတင်းသုံးစေသည်။

ထို့နောက် အရသာရှိအောင် လုပ်ထားသော နှမ်းမုန့်ညက်ကို စေတနာထက်သန်စွာနှင့် လှူဒါန်းလေသည်။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်လည်း ထိုအမျိုးသမီးကို အစဉ်သနားသဖြင့် နှုတ်ချင်းပင် ဘဉ်းပေးသုံးဆောင်သည်။

အရှင်မြတ် သုံးဆောင်သည်ကို မြင်ရသော် အမျိုးသမီးသည် အားရရွှင်လန်း ဝိတိလွမ်းကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆုတောင်းလိုက် လေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤလှူဒါန်းရသော ကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်၏ ဆံပင်တို့သည် အရှည်ဆုံး အလှဆုံး အကောင်းဆုံး မိန်းမတကာတို့ထက် သာလွန်သော ဆံပင်ရှိသည် ဖြစ်ရပါစေဘုရား”

ထိုအခါ ရဟန္တာအရှင်မြတ်လည်း အလှူရှင်မိန်းမမျိုးတောင်း သောဆုအား ပြည့်စေသတည်းဟူ၍ ဆုပေးခဲ့လေသည်။

*****

www.burmeseclassic.com

ထိုအလှပိုင်ရှင်မိန်းမသည် သေလွန်သောအခါ ကဏ္ဍသုတ္တ၊ အဖြူအမည်းရောသော ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံများ ပြုခဲ့သောကြောင့် သမုဒ္ဒရာ အလယ်ကျွန်းတစ်ကျွန်း၌ ရွှေဗိမာန်နှင့် အဖော်မမိုး တစ်ကိုယ်တည်း သွားဖြစ်ရလေသည်။

ထိုမိန်းမပျိုသည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား နှမ်းမုန့်လှူစဉ်က သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတို့ကို ဆုတောင်းခြင်း မပြုဘဲ မိမိ၏အလှကို အရောင်တင်ခဲ့သည့်ဆံပင်ကိုသာ စွဲလမ်းတပ်မက်စိတ်နှင့် ဆုတောင်းခဲ့ရာ၊ နတ်ပြိတ္တာဘဝ၊ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသောအခါဝယ် သူမ၏ဆံပင်တို့သည် ဆုတောင်းလိုက်သည့်အတိုင်း ကောင်းခြင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံစွာရခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သေသောကကျူးတို့၏ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ခိုးယူခဲ့သော မကောင်းမှုကံကြောင့် အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်ထီးဖြစ်ရတော့သည်။

ထိုပြိတ္တာမသည် ကဿပဘုရားရှင်နှင့် ဂေါတမဘုရားရှင် နှစ်ဆူကြားကာလရှည်လျားစွာ ထိုကျွန်းမှာပင် နတ်ပြိတ္တာဘဝနှင့် နေခဲ့ရသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှ ခုနစ်ရာကုန်သော

ကုန်သည်တို့သည် သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ကာ သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ ကုန်ရောင်းသွားကြသည်။

ရေလင်းခရီးမဆုံးခင် မုန့်တိုင်းများကျရောက်လာသဖြင့် သမုဒ္ဒရာအလယ်ရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သင်္ဘောရောက်ရှိသွားသဖြင့် မုန့်တိုင်းခိုနားရင်း သင်္ဘောသားတို့ကျွန်းပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုကျွန်းမှာနေသော နတ်ပြိတ္တာမသည် ကုန်သည်တို့အား အိမ်တား၊ စံစားနေရသော ဘုံဗိမာန်နှင့်အတူ ကိုယ်ထင်ပြုလေသည်။

ထိုအခါ ကုန်သည်အကြီးအမှူးက ...

“ထိုဗိမာန်အရှင် သင်ကား မည်သူဖြစ်သနည်း။

လူလေး၊ နတ်လော ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်ရန် ဗိမာန်အပြင် ဆက်သို့ထွက်၍ပြပါ ...။ သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ မြင်လိလှပါသည်။”

“အို သင်္ဘောသူကြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌ အဝတ်မပါ၊ ဗလာနတ္ထိဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်တို့မြင်သာ ဖုံးအုပ်ထားရသဖြင့် အလွန်ပင်ရှက်စရာကောင်း၍ အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ပါ။”

ကုန်သည်အကြီးအမှူး၏အမေးကို နတ်ပြိတ္တာမက အလုံးစုံ ဖြေပြလိုက်သည်။

နတ်ပြိတ္တာမ၏ စကားကိုကြားလိုက်သဖြင့် ကုန်သည်အကြီးအမှူးလည်း လွန်စွာသနားသွားခဲ့သည်။

“အို ဗိမာန်ရှင် ငါတို့ ကုန်ရောင်းချရန်ပါလာသော အဝတ်အထည်အချို့ကို အသင့်အားပေးပါမည်။ ထိုအဝတ်အထည်တို့ကို ဝတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါ”

ဟုဆိုကာ ဈေးရောင်းချရန် ကုန်တို့မှ အဝတ်အထည်အချို့ကို ယူပြီး အသံရှင်ရိုရာဘက်သို့ မှန်းပြီး အဝတ်အထည်တို့ကို လှမ်းပေးသည်။

“အသင် သဒ္ဓါ၍ ပေးလာသော အဝတ်အထည်တို့ကို ကျွန်ုပ်ယူ၍ မရပါ။ ယူ၍ ရခဲ့လျှင်လည်း ဝတ်၍ မရပါ။ ယူမရ၊ ဝတ်မရသောကြောင့် အဝတ်အထည်တို့ကို အသင် ပြန်ယူသွားပါ”

ဟူ၍ နတ်ပြိတ္တာမကပြောသည်။

“အို ဗိမာန်ရှင် ... အဝတ်အထည်တို့ကို ဘယ်ကဲ့သို့ ပေးသင် ဝတ်နိုင်မည်နည်း”

“အရှင် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ဝတ်ဆင်စေလိုသည့် ဆန္ဒဖြစ်အံ့၊ ဘုရားရှင်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ သရဏဂုံသီလမြည့်ကို ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အား ရည်စူးလျှောက်ခံပြီး အရှင်ဝေပါက အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်မြန်းရပါလိမ့်မည်”

ဟူ၍ ကုန်သည်အကြီးအမှူးအား ဗိမာန်ရှင်က ရှင်းပြသည်။ ထိုအခါ ကုန်သည်အကြီးအမှူးက မိမိကုန်သည်များအထံ

ရတနာသုံးပါး ဆည်းတမ်းကိုးကွယ်ပြီး သီလမြဲသော ဥပသကာတစ်ဦးကို ရေချိုးသန့်စင်စေသည်။

ထို့နောက် နံ့သာဆီမွှေးတို့ကို လိမ်းကျံစေ၍ အမြင်၌ ထားကာ အဝတ်အထည်တို့ကို ပေးလှူလိုက်သည်။

ထိုပေးလှူသော ကုသိုလ်အဖို့ ဘာကို ဩဒိဿ ဝေတ္တာပို့ပြီး နတ်ပြိတ္တာကို အမျှပေးဝေလိုက်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကုန်သည်များ စုပေါင်းအမျှဝေလိုက်ကြရာ ပြိတ္တာမသာဓုခေါ်သော ခဏ၌ပင်လျှင် နတ်၌ ဖြစ်သော အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်သုံးဆောင်ရလေသည်။

အဝတ်အစားတို့ ဝတ်ဆင်ရပြီးသော် ပြိတ္တာမသည် နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ဖြင့် လှပတင့်တယ်ရှုချင်စဖွယ်အသွင်ကို ကုန်သည်တို့အား ဗိမာန်မှ ထွက်ကာ ပြသသည်။

“ဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအကျိုးကား တကယ်ပင် အကျိုးများလှချေသည်တကား”

ကုန်သည်တို့လည်း အံ့ဩမဆုံး၊ ပြော၍မဆုံး ဝိတိဝုံးလျှက်ဝမ်းပြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်ကြသည်။

လက်တွေ့မျက်မှောက်မှာပင် အိန္ဒိယကျေးတရားတို့၏ ကောင်းကျိုးပေးပုံကို မြင်ကြရပြီး အားရခြင်းဖြစ်ကာ၊ ရတနာသုံးပါးနှင့်

သိလမြသော ဥပသကာအား ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးကာ ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။

ဥပသကာလည်း ကုန်သည်တို့အား မိမိကဲ့သို့ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလတို့၌ တည်စေပါသည်။

ထို့နောက် ကုန်သည်အကြီးအမှူးသည် နတ်ပြိတ္တာမ၏ မြစ်ကြောင်းကိုသိလိုက်သဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်သည်။

“နတ်သမီး သင်သည် အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဗိမာန်ရှင်ဖြစ်ရသနည်း။ အဘယ်မကောင်းမှုအပြစ်ကြောင့် အဝတ်မပါသော ဗလာကိုယ်ထီး နတ်ပြိတ္တာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေရပါသနည်း။”

နတ်ဗိမာန်ရှင်ပြိတ္တာမလည်း သူ၏အတိတ်ဘဝ လူဖြစ်ခဲ့စဉ်က ဆံပင်၏အလှပေါ် သာယာခဲ့ပုံ၊ ထိုအလှအပကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံ၊ သေရည်သောက်ကျူးတို့ထံမှ အဝတ်အထည်များ ချွတ်ယူမိပုံ မကောင်းမှုဖြစ်တည်ရာကို ပြောပြခဲ့သလို ...

ရဟန္တာအား ဆွမ်းကပ်လှူ၍ အလှအပကို တပ်မက်သည်စိတ်နှင့် ဆံပင်အလှပြန်ရရန် ဆုတောင်းမှားခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

သူမ၏ အပြစ်အပျက်များကို ကုန်သည်တို့အားပြောပြပြီးသည်နှင့် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာစွာဖြင့် “အရှင်ကုန်သည်တို့ ကျွန်မ

သည် အရှင်တို့ပြုပေးအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် နတ်သမီးအဖြစ် ခံစားခဲ့ရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဤအချိန်အခါမှသည် နောက်လေးလကုန်လွန် နောက်ပါက ကျွန်မ ဤနတ်ပြိတ္တာဘဝမှ စုတေကွယ်လွန်ပြီး ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲမှာ သွားခံရပါဦးမည်။

ထိုငရဲကျရမည့် အကုသိုလ်ကံကို တားရန်မလွယ်ကူပါ။ ထို့အတွက် ကျွန်မတစ်ရက်မှ စိတ်မအေး ပူဆွေးခြင်းဖြစ်နေရပါသည်။”

ဟူ၍ ကုန်သည်အပေါင်းအား ပြောပြလေသည်။

သရဏဂုံနှင့် သိလမြသော ဥပသကာသည် နတ်သမီး၏ ခံစားရမည့် ငရဲကျခံရမည့်ဘေးကို သနားကရုဏာရှိလှသည်နှင့် နတ်သမီးအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားခဲ့လေသည်။

“နတ်သမီး ငါတို့ကြောင့် သင်အလိုရှိရာဟူသမျှ ပြည့်စုံစွာ ခံစားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဘာမှမစိုးရိမ်လင့်။

ယခုအခါ သင်သဒ္ဓါတတ်စွမ်းသမျှ သင်ပိုင်ပစ္စည်း၊ စားစရာ တစ်ခုခုတို့ကို ဥပသကာ ငါတို့အား တစ်ဖန်လှူဒါန်းပါလော့။

သင့်စိတ်ထဲမှာ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပြီး ငါတို့ပေးဝေတဲ့ သင့်ကုသိုလ်ဒါနအမှုကို

သင့်သာစုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ဆိုပါလော့၊

သင်၏ ကုသိုလ်အနကြောင့် သင်ရဲကျမည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ပါလိမ့်မည်”

ထိုဥပသကာစကားကြောင့် နတ်သမီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ အလှူအနအတွက် စိမ့်လေသည်။

နတ်၌ဖြစ်သော နတ်ဩဇာထမင်း၊ အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ကုန်သည် ဥပသကာအား လှူဒါန်းလေသည်။

ဘုရားရှင်အားလည်း ရည်မှန်း၍ သင်္ကန်းတို့ကို ဥပသကာအား ပေးအပ်ပြီး သူ့ကိုယ်စား ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းကာ ရဲမှ လွတ်မြောက်စေမည့်အရေး လျှောက်ထားပေးရန် မှာကြားလိုက်သည်။

“အသင်နတ်သမီး မပိုးရိပ်လင့်၊ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေရာ စံကျောင်းတော်သို့ အရင်သွားပြီး လှူဒါန်းမှုပြုလုပ်ပါမယ် အသင်နတ်သမီးရဲ့ အလှူအနပြီးမှ ကုန်ရောင်းဝယ်ခြင်း အမှုကို ပြုပါမည်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အသင်တို့ ဤသမားရာအလယ်ကျွန်းမှ မြတ်စွာဘုရားစံရာ ကျောင်းတော်နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ပေးပါမည်”

နတ်သမီးလည်း ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ကုန်သည်တို့အား နတ်မိ၏ တန်ခိုးနှင့် ကုန်သည်တို့ သွားလိုရာ ဆိပ်ကမ်းသာသို့ ရောက်ပို့လိုက်သည်။

ထိုကုန်သည်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ အရောက်သွား၍ နတ်ချင်းပင် ဘုရားရှင်ထံ ဝင်ရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။

နတ်သမီး လှူဒါန်းရန်ပေးလိုက်သော သင်္ကန်းကို ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းပြီးနောက် နတ်သမီး၏အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားလိုက်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထိုဥပသကာနှင့် ကုန်သည်တို့အား အနိစ္စအကျိုးတရားကို အကျယ်တဝင့်ဟောကြားပြီး သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကိုလည်း အကျယ်ဟောကြားတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားသဘင်မှာ ရောက်ရှိလာရားနာယူနေကြသော မင်းပရိသတ်အပေါင်းလည်း သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ကြ၏။

ကုန်သည် ဥပသကာ ဦးဆောင်ပြီး ကုန်သည်အပေါင်းတို့လည်း နှစ်ရက်မြောက် ရောက်လာသောနေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့်တကွ၊ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသော အလှူကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အလှူပြုအတွက် အမျှဝေသောအခါ နတ်ပြုပ္ပာမအား ကောင်းအဖို့ဘာဝကို အမျှပေးဝေလိုက်ပါသည်။

သမုဒ္ဒရာ အလယ်ကျွန်းမှ ဗိမာန်ရှင်ပြိတ္တာမလည်း ပြိတ္တာဘဝမှ စုတေပြီးလျှင် အထူးထူးအပြားပြား ဆန်းကျယ်လှသော ရတနာတို့ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပသည့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ဗိမာန်ရှင် နတ်သမီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစံစားရလေတော့သည်။
(ခလ္လာတိယ ပေတဝတ္ထု)

သဒ္ဓါနည်း၍ဖြစ်ရသော အရိုးစုပြိတ္တာ

တစ်ချိန်က ဗာရာဏသီပြည်မှာ မြေပေါ်မြေအောက် ကုဋေပေါင်းနားစွာပိုင်ဆိုင်သော “စူဠသေဋ္ဌိ” အမည်ရှိသော ဗြိုမုက်နှာဖုံး သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။

သူ့တွင် “အနုလာ” အမည်ရှိ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဘစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသမီးလေး “အနုလာ”က ပိတ်ထားဆွဲပျောင်း၊ သဘောကောင်းပေမဲ့ သူဌေးကြီး “စူဠသေဋ္ဌိ” ကတော့ ဆိုသို့မဟုတ်၊ ဥစ္စာမနုချမ်းသာသော်လည်း နှမြောတွန့်တုံတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုခြင်းမရှိ။

မိမိအိမ်သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း အဝင်မခံ၊ ပုန်းတောင်းသောစကားတို့ဆိုလျှင်တော့ ပိုလို့တောင်ဝေးသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“အလကား အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်လို့ လိုက်တောင်းစားနေတာ။

သူတို့တောင်းတိုင်း ပေးရင် လူခိုက်အားပေးရာကျမယ်။ ငါတို့ အသပြာကို အလကားသူတစ်ပါးကိုပေးမလို့ ရှာထားတာမဟုတ်ဘူး”

တစ်ရက် ပုဏ္ဏားအိုတစ်ယောက် အသက်ကကြီး၊ တောင်ငူအားပြု၍ လျှောက်လာနေသည်။ သူ့ဌေးကြီး၏ အိမ်ခြံတံခါးအဝ အနီး၌ မောပန်း၍ ခဏနားနေသည်။

သူ့ဌေးကြီးသမီး “အနုလာ” က ပုဏ္ဏားကြီးကို မြင်သဖြင့်

“အသင်ပုဏ္ဏားကြီး ဘာအလိုရှိပါသနည်း”

“ချစ်သမီး ခရီးဝေးကလာခဲ့ရသည့်အတွက် ရေတစ်ခွက်မျှ တိုက်ပါတီ”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးချက်ချင်းသွားခပ်ပေးပါမယ်”

ပုဏ္ဏားကြီးအား ကတိခံပြီး ‘အနုလာ’လည်း ရေခပ်ရန် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ အနုလာ ရှေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာကိစ္စဖြစ်လာသလဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာ ခရီးဝေးကလာပြီး မောပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက် ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာပဲ။ သူတစ်ပါးအိမ်ကရေကို လှည့်ပေးတနေရသေးတယ်။

ရေက အလကားရတယ်ဆိုပေမဲ့ အိုးထဲရေရောက်လာအောင် ဝယ်ရခပ်ရသေးတယ်။ သွားသွား အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ပေးမပေးပါနဲ့”

“အဖေက မနပြောသင့်တာ ... လာနပြောနေတယ်။ အဖေအိမ်ညတစ်ည ပျော်တော်ဆက်တွေ အတွက်ကျတော့ ကုန်ချင်လောက်ကုန်၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေတယ်။

ကိုယ့်ခြံတွင်းက ထွက်တဲ့ရေကိုတော့ မနပြောသင့်ပါဘူး။ သမီးရေတစ်ခွက်သွားတိုက်ပါရစေ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ သုံးသင့်လို့သုံးတာ။ ရေတိုက်တာက ပြုန်းတီးတာ၊ အားနာလို့လား၊ နေ ... နေသမီး၊ အိမ်ထဲက ဆွက်မလာခဲ့နဲ့ ... အဖေသွားပြောလိုက်မယ်”

သူ့ဌေးကြီး ‘စူဠသေဋ္ဌိ’လည်း ခြံဝန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြီး ပုဏ္ဏားကြီးအား ...

“အို ... သူ့အိုပုဏ္ဏား ကိုယ့်ခရီးကိုယ်သွားတာ ပြောပြောပြော သွားပေါ့။ သင့်ခရီးလမ်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား တာဝန်ပိုအောင် လုပ်ပေးပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သင့်အား ရေပေးရန် အပိုမရှိပါ”
သူငွေကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကို
ခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရေတစ်ခွက်တောင်မှ သန္တတရားမရှိ၊ နှမြောတုန်
ခဲ့သော်လည်း အပျော်အပါးကိုတော့ ခုံမင်သည်။

မိမိအတွက်ကတော့ စားကောင်းသောက်ဖွယ် အမြစ်စဉ်
ရသည်။

“ဟဲ့ ဒီနေ့ ငါ့စားမယ့်ဟင်းမှာ ဝက်သား၊ ကြက်သား၊
ဟင်းအပြင် ဆိတ်ကလီစာဟင်းလည်း ပါပစေနော်”

အစားအသောက်ဆိုလျှင် တင်းလေးငါးမျိုးအပြုပါမှ တင်းတိ
သူဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အစားအသောက်ကြူးသည်မကသေး။ ညဘ
ဆိုလျှင် ပြည့်တန်ဆာတို့ ပျော်ပါးရာ ဇိမ်ခန်းများသို့လည်း ရောက်
ရောက်နေတတ်သေးသည်။

သို့မဟုတ်ပါက သူ၏လက်စွဲတော် တပည့်လူယုံတစ်ယောက်
က သူငွေကြီးအတွက် ရှာဖွေပေးရသည်။

သန္တတရားမရှိ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုမရှိသော၊ သူငွေကြီး
“ဂူဠသေဋ္ဌိ”လည်း ငါးပြာသောအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို လွန်စွာလိုက်စား

ဆုပါးခဲ့သည်။

ထိုအချိန် သူငွေကြီး၏သမီး “အနုလာ” တစ်ယောက်
အနွံကပ်နွံမြို့”မှ သူငွေတစ်ဦး၏သားနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး
ဝင်နောက်ဆံထုံးပါကာ လိုက်သွားတော့သည်။

သူငွေကြီး “ဂူဠသေဋ္ဌိ”လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး
အနုလာ”အား ပေးသင့်ပေးထိုက်သော အမွေကိုပေးလိုက်သည်။

ဗရာဏသီမြို့မှာ သူငွေကြီးလည်း အိပ်ဖော်ကျေးကျွန်များ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သမီးမရှိတော့မှ အပျော်အပါးနောက်သို့သာ တစိုက်မတ်မတ်
စိတ်နေတော့သည်။

အသက်အရွယ်ကကြီး၊ ကာမဂုဏ်အာရုံလိုက်စားလွန်းသဖြင့်
စိတ်ဆုံးမှာတော့ မရဏခရီးလမ်းကို အဖော်မပါ၊ တစ်မက်ခုံမင်
သာ ပစ္စည်းဥစ္စာများလည်းမပါ၊ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

သူ့သေသောအခါ အရိုးပေါ်အသားမရှိ အရှေ့သွားကပ်နေသော
ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

*****

ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နောက်ပိုင်း ဘဝပေးအင်းက

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးမရှိခဲ့သည့်အတွက် နောင်တကြီးစွာရသကဲ့သို့ သမီးဖြစ်သူ "အနုလာ"အား မိမိပြိတ္တာကြီးဘဝသို့ ရောက်နေရမယ့် ဟူ၍ အိမ်မက်သွားပေးလေသည်။

အိမ်မက်ထဲမှာ ...

"ချစ်သမီး 'အနုလာ' အဖေမသေခင်က အိမ်ထောင်ရေးမရှိဘဲ ကာမဂုဏ်ငါးဖြာ ခံစားပျော်ပါးရင်း အချိန်တွေသာ ကုန်ခဲ့တာပဲ။ သို့အတွက် သေလွန်သည့်အခါ အရိုးစုပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ရတယ်။"

သို့အတွက် အဖေလည်း နောင်တရနေပါပြီ။ အဖေ သမီးမှတစ်ပါး ကူညီမည့်သူမရှိနိုင်ပါ။ သမီးကိုအားကိုးပြီး အလားအလာပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"အဖေ ခုလိုပြိတ္တာဘဝရောက်နေရသည့်အတွက် သမီးစိတ်မကောင်းပါ။ ဒီဘဝကလွတ်အောင် သမီးဘယ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးလျှင် ပြိတ္တာဘဝက လွတ်နိုင်ပါမည်နည်း"

"သမီးအဖေအတွက် ရည်စူးပြီး အလှူအနုကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်ပေးပါ။ သမီးရဲ့အလှူအနုပွဲမှာ အဖေကို အမျှပေးပေးပါ။"

အဖေ အမျှရပြီး သာဓုခေါ်ပါမယ်။ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ခဲ့တဲ့ ပြိတ္တာဘဝထက်မြင့်တဲ့ ဘုံဘဝကိုရောက်မှာ သမီးရဲ့။"

"သမီးအလှူလုပ်ပေးလို့ အဖေဒီဘဝက လွတ်မယ်ဆိုရင် သမီးအလှူလုပ်ပေးပါမယ်။ ရှေ့လာမယ့် လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မှာ မြို့ပေါ်မှာရှိသော သူတော်ကောင်း ပုဏ္ဏားတွေ ပင့်စိတ်ပြီး အဖေအတွက် အလှူပေးလို့ အမျှပေးပါမယ်။ အဖေရောက်ရာနေရာမှ လပြည့်ည အရောက်လာခဲ့ပါ။"

"ကောင်းပြီ အဖေရောက်လာခဲ့မယ်"

အိမ်မက်ထဲမှာ ဖခင် "စူဠသေဋ္ဌိ" သူဌေးကြီးတစ်ပြိုင်လည်း ပြိတ္တာကြီး အိမ်မက်ထဲမှာ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

'အနုလာ' အမျိုးကောင်းသမီးလေးလည်း အိမ်မက်ထဲမှာ ပြိတ္တာကြီးလာပြောသည့်အကြောင်း ခပ်ပွန်းသည်အား ပြောပြလိုက်သည်။

ခပ်ပွန်းသည်ကလည်း စိတ်ငိုလက်ရ၊ အလှူလုပ်ပေးရန် ဘိက္ခုနီလေးလာသည့်အတွက် လပြည့်ရက် မတိုင်ခင် အလှူလုပ်ရန် စီစဉ်တော့သည်။

*****

လောက၌ ပေါင်းသင်းအပ်၊ မပေါင်းသင်းအပ်သူဟူ၍ရှိသည်။ အမျိုးအစားတို့ကို မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်ပြီး ပေါင်းသင်းတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပေါင်းသင်းကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းရသလို ဆရာမတစ်
ထိုက်ဘဲ ဆရာအတင်မှားလျှင်လည်း ဘေးဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံရတတ်
သည်။

ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဘုရင်အဖေတတ်သည် အာဇာနည်တစ်
ကို တပ်မတော်မိသည့်အတွက် ဆရာမတင်ထိုက်သည့် ဒေဝဒတ်
ရဟန်းတို့ ဆရာတင်မိ၍ ခမည်းတော် ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီးကိုသတ်ပြီး
ထီးနန်းကို ရယူခဲ့သည်။

ထိုသို့ သတ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ပိတုဗာတကကံ ထိုက်ပြီဟု
သိပြီးနောက် ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်၍မရတော့။

မျက်လုံးကြောင့်၍ ငိုစင်စင်လင်းသည့် ညပေါင်းလည်း မနည်း
တော့။

ဘုရားအရှင်မြတ်၏ တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကိုလည်း
တရားသာသနာပွင့်တိုင်း ကြွရောက်နာကြားခဲ့ပေမဲ့ အတိတ်၏အဂိဏ်
စိုးမိုးခြောက်လှန့် နေဆဲဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် စက်တော်ခေါ်၍မှ မပြစ်သဖြင့် သလွန်ညောင်
စောင်းထက်မှထကာ၊ လသာဆောင်သို့ ထွက်ပြီး အပူကိုပြေရာ
ပြေကြောင်း ရင်မှာဆုတောင်းရင်း အချိန်ကိုဖြုန်းနေမိသည်။

ညက လပြည့်ည လရောင်က ရှုန်းမြင်သာနေသည်။ ခါတိုင်း

ပြည့်ညဆိုလျှင် တရားသဘင်သို့ ရောက်နေတတ်သည်။
ယနေ့ လပြည့်ညတရားသဘင်မရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား
ဆောင်းတော်သို့လည်း မရောက်ဖြစ်။

ထို့ကြောင့် လေသာဆောင်ထက်မှ လပြည့်ည၏ အရသာကို
ဆားရင်း စိတ်အပန်းတော်ဖြေနေသည်။

သူ့အသွင်က တက်ကြွလန်းဆန်းမှုမရှိ၊ လေးပင်စွာ လှုပ်ရှား
မင်းလျှောက်နေမိသည်။

ထိုအချိန် ပြာသာဒ်လေသာဆောင်အနီးမှ လေဟုန်စီး၍ မြတ်
ဘုရားသောအရာကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သဖြင့် လန့်ဖျပ်သွား
သည်။

သူ့အနီး ပြာသာဒ်ဝန်းကျင်မှ မြတ်သွားသောအရာကို အသေ
ရာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထူးဆန်းသောအရာမဟုတ်ဘဲ လူတစ်မျိုးဖြစ်နေကြောင်း
မိလိုက်သည်။

ထိုသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အသွေးအသားမရှိ၊ အကြောအရိုးပျာသာ
သည်။ ဦးပြည်ခေါင်းတုံးနှင့်ဖြစ်သည်။

အဝေးမရောက်သေးသော ထိုသူကို အဖေတတ်မင်းက
အေး၍အသံပြုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အို အရှင်၊ သင်ကယ်သူလဲ၊ အသင့်ခန္ဓာကိုယ်သည် မလှထင်ပိန်လို့လှသည်။ သင်က ဦးပြည်ခေါင်းတုံးနှင့်ရဟန်း အသွင်ဖြစ်ခံ နှင့်ရဟန်းလော၊

အချိန်အခါမဟုတ်သောအကာလ ညည့်နက်ညည့်အချိန်မှာ မည်သည့်အရပ်သို့ အရေးတကြီးသွားရောက်မှာပါလဲ။

အရှင်ဘုရား လိုအပ်သော အရာမှန်သံမျှ တပည့်တော် ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုပါလျှင်လည်း လိုအပ်ပါက လျှူအိန်းပါမည်”ဟု လျှောက်သည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီး၏ စံကားကိုကြားသောအခါ လေမှာဖုံး နေသူက ...

“မြတ်သောမင်းကြီး ကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး ထင်သလို နှင့်ရဟန်းမဟုတ်ပါ”

တစ်ချိန်က ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေးများချွင်းသ ကြွယ်ဝသော ‘စူဠသေဋ္ဌိ’ အမည်ရှိသော သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ သည်။

“ကျွန်ုပ် လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်က စိတ်ထားယုတ်မာခြင်း၊ လျှူအိန် လိုစိတ် မရှိခြင်း၊ သဒ္ဓါတရား ကင်းမဲ့ခြင်း၊ အိမ် သိလဆိုသည်တို့ မသိပါ။ ကာမဂုဏ်အာရုံငါးပြာကိုသာ လွန်စွာလိုက်စားပျော်ပါး

ခြင်းတို့ကြောင့် သေလွန်သည့်အခါ ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်နေရ နေသည်။

နုပြောဝန်တို့၍ သဒ္ဓါတရား နည်းပါး၍ ဖြစ်ရသော အရိုး ချစ်အသားမရှိ၊ အရေခွံတို့သာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိပါသော ပြိတ္တာ ဘဝဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သဒ္ဓါတရားကင်းကွာလျက် အကုသလာ စေတနာ ကြောင့် ဆာလောင်ပူခြင်း သွေးသားကင်းပြီး လွန်စွာမှပင် မောပန်း နှမ်းနယ်နေပါသည်။

အဆာပြေပျောက်ရေရန် တစ်ခုသောမျှော်လင့်ချက်နှင့် လာခဲ့ နေသည် အရှင်မင်းကြီး။

အလျှူအိန် အကျိုးတရားကြောင့် နောင်ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ ဆိုကောင်းမှုအကျိုးကို ခံစားရသည်ဟူ၍ မယုံကြည်သူ လမ်းမှား ဆိုက်ကြသူများ ကျွန်ုပ်ပြိတ္တာဖြစ်သကဲ့သို့ သူတို့လည်း မုချခံစား ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။

အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်သေလွန်ပြီးနောက် ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်နေသည်ကို “အနွကစိန္တုဗျ” မှာနေသည့် သမီးသိသွားသည့် အတွက် သေလွန်ပြီးတဲ့ မိဘတို့ဘွားတို့ကို အလျှူပေး အနုကောင်းမှု ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကြားသည့်အတွက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာရောက်

ခြင်းဖြစ်သည်”

တူ၍ အဇာတသတ်မင်းကြီးအား လျှောက်ထားလေသည်။
“အိုအဆွေ၊ ကောင်းပါပြီ၊ သင့်ရဲ့သမီးလေးလျှောက် အလှူငွေကို ခံစားသုံးဆောင်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါ။ အသင်ရဲ့ သမီးအလှူအကြောင်း စုံကိုလည်း ပြန်ကြားပြောပြပါ။

အသင်ပြန်ရောက်လာပါက ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်အား တတ်စွမ်းသမျှ ပေးကမ်းလှူဒါန်းပါမည်”

တူ၍ မင်းကြီးက ထိုပြိတ္တာအား မှာကြားလိုက်သည်။

“မင်းကြီး အသင်မှာသည့်အတိုင်း သမီးရဲ့အလှူက ပြန်ရောက်ပါက အကျိုးအကြောင်း ပြန်လျှောက်တင်ပါမည်”

တူ၍ ဇာင်လျှောက်ပြီးသကာလ ထိုပြိတ္တာသည် ကောင်းကင်ခရီးမှ ‘အနုကဝိဒ္ဓုမြို့’သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန် ဘဝဟောင်းမှ သမီးတော်ခွဲသူ “အနုလာ”သည် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ဖခင်ကိုရည်စူးပြီး ပုဏ္ဏားများအား ငိက္ခူးမွှေးရန် ချက်ပြုတ်စီမံနေသည်။

နံနက်မိုးလင်းသို့ ရောက်သောအခါ သမီး ‘အနုလာ’နှင့် ခင်ပွန်းတို့သည် ကြွရောက်လာသော ပုဏ္ဏားတို့အား တမလွန်ရောက် ဖခင်အား ရည်စူး၍ လှူဒါန်းကျွေးမွှေးသည်။

အကျွေးအမွှေးတို့နှင့် အလှူက စည်ကားလှသည်။ အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး လာရောက်သမျှ လှူဒါန်းကျွေးမွှေးခဲ့သည်။

ကျွေးမွှေးလှူဒါန်းမှုကို ခံယူကြသော ပုဏ္ဏားများသည် သီလဆိုသော ဒုသီလများသာဖြစ်သောကြောင့် ‘ဂူဠသေဋ္ဌိ’ တစ်ဖြစ်လဲ ပြိတ္တာလည်း အလှူအကျိုးလည်းမရ၊ အစားအသောက်လည်း စားသုံးရခြင်းမရှိ၊ ကုသိုလ်အပို့တာဝလည်းမရှိတဲ။ လာရာလမ်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ပြိတ္တာသည် မစားမသောက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် ခိတ်မှာ အားငယ်နေသည်။

အပေမဲ့ ထိုပြိတ္တာသည် အမြန်၌ ကတိရှိထားသည့်အတိုင်း အဇာတသတ်မင်းထံ ဝင်ခဲ့သည်။

ပြိတ္တာလည်း အဇာတသတ်မင်းနှင့် တွေ့ရပြီး အဇာတသတ်မင်းက လိုက်လံပျံ့ပြာစွာနှင့် ...

“အဆွေ သင်ပြန်လာခဲ့ပြီလား၊ သင့်ရဲ့သမီးကျွေးသည့် အဇာတသတ်မင်းက ရတီ အား သင်ခံစားခဲ့ရဲ့လား”

တူ၍ အဇာတသတ်က ပြိတ္တာအားမေးခဲ့သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ အပြစ်တား ပေးသူကပေးသည် ချွန်ုပ်မခံစားရပါ။

www.burmeseclassic.com

၁၄၈

ကောင်း

သမီးရဲ့အလှူမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာ ရုံလင်လှသော်လည်း ပုဏ္ဏားနှင့်ကြွရောက်လာသူများသာ စားရပြီး ကျွန်ုပ်ကား မစားခဲ့ရပါ”

“အလှူ အပို့ဘာဂကော အမျှရခဲ့ပါ၏လော”

“မရခဲ့ပါ ဘာမှမရခဲ့ပါ အရှင်မင်းကြီး”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ပြိတ္တာအကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သို့ကြောင့် အဇာတသတ်မင်းကြီးက ...

“အဆွေ့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နှင့် သင်လိုရာကိုပြောပါ။ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ပြိတ္တာက အားတက်သွားစွာ မင်းကြီးအား သွက်လက်စွာဖြင့် ...

“အသင်မင်းကြီး ... ကျွန်ုပ်အတွက် ကူညီပေးမည်ဆိုပါက ဘုရားအဖူးရှိသည့် သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ်ပြီး၊ ဆွမ်းတော်နှင့် အဖျော်ယမကာ၊ ချိုချင်ရသာတို့ဖြင့် လှူဒါန်းကျွေးမွေးပြီး သတ်တို့အား လှူဒါန်းပေးပြီး အမျှပေးဝေပါ”

“ဤသို့ ပြုလုပ်ပေးရုံဖြင့် သင့်အတွက် အကျိုးထူးပါမည်လား”

“ထူးပါသည် အရှင်မင်းမြတ် ... သူတော်ကောင်း၊ သူတော်မြတ်တို့ကို အလှူဒါန်းပေးပြီး၍ အလှူအပို့ဘာဂ အမျှရလျှင် အစာရေစာ ပြည့်စုံပြီး ချမ်းသာမှုရပါလိမ့်မည်”

“ကောင်းပြီ ... ဤသို့ဆိုလျှင် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်မြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။ အသင်ဤပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင့်တော်သလိုနေပြီး ကျွန်ုပ်အလှူကို သာဝခေါ်နိုင်အောင် စောင့်ပါ”

“ကျွန်တော်မျိုး မျှော်လင့်စောင့်စားနေပါမယ် အရှင်မင်းကြီး” သို့ဖြင့် အဇာတသတ်မင်းသည် ပြိတ္တာအား ကူညီရန်ဝန်ခံပြီး နောက် နံနက်မိုးသောက်သည့် အချိန်သို့ စောင့်ခဲ့သည်။

နံနက်မိုးသောက်၍ အလင်းရောက်သည်နှင့် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အလှူအတွက်စီစဉ်ပြီး ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းသင်္ကန်း အလှူပေးကာ ဘုရားရှင်အား ပြိတ္တာအကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

သို့ကြောင့် ဘုရားရှင်လည်း ပြိတ္တာအား ရည်မှတ်သည့် အလှူပေးတရားကို ဟောကြားပေးသည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီးကလည်း အလှူ၏အပို့ဘာဂကို ပြိတ္တာကြီးအား ရည်မှန်း၍ အမျှဝေလိုက်သည်။

ပြိတ္တာကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ယခုခေါ်လိုက်သည်။ သာဓုခေါ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် မကြာခင်မှာပင် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်ကျွတ်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ကို ချက်ချင်းခံစားခဲ့ရသည်။

ပြိတ္တာဘဝမှ ဤကဲ့သို့ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရခြင်းသည် အဇာတသတ်မင်း၏ ကျေးဇူးကြောင့်ဟု သိသည်။ ထို့ကြောင့် အဇာတသတ်မင်းရှေ့၌ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ...

“အရှင်မင်းမြတ် သင်ပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နတ်စည်းစိမ်နှင့် နတ်၌ဖြစ်သော ဘောဇဉ်ကို ခံစားရပြီး ထိုမှမက ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာသည်လည်း ပြည့်ပြည့် ပြီးပြီးဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။

အရှင်မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားအရှင်နှင့်တကွ မွန်မြတ်သော ရဟန္တာ သံဃာတော်အပေါင်းတို့အား ပေးလှူ၍ ရအပ်သော အကျိုးကျေးဇူးက တုပဗ္ဗယ်ရာမရှိပါ အရှင်မင်းကြီး”

ဟူ၍ ပြောဆိုပြီး သံကာလ ...

“အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားသည် အလွန်ပင် ကြီးမားလှပါသည်”

ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ပြိတ္တာဘဝမှသည် နတ်သားအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မိစ္ဆာမွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အဇာတသတ်မင်းကြီးလည်း ကြည်နူးပီတိပုံး၍ ပြုံးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

(ဝူဠသေဋ္ဌိပေတဝတ္ထု)

ဆုတောင်းများ၍ ပြုစုပြန်ခဲ့ရသူ

ဆုတောင်းတော်အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေသဖြင့် မြစ်တစ်လျှောက် လျှောက်လာနေသည်။

ဒီနေ့ သူငွေကြီးထံမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပေးနေရာက အထောအစားပေးသွားသဖြင့် သူငွေအိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂင်္ဂါမြစ်တစ်လျှောက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ ရေချိုးဆိပ်အနီး ရောက်လာခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းလည်းဖြစ် ရေချိုးဆိပ်မှာ လူကလည်းများစွာ အတွက်ကြောင့် ဆက်လျှောက်ချင်စိတ် မရှိသဖြင့် သစ်ပင်ကောင်းကောင်းမှာ ခဏ အညောင်းအညာဖြေရန် စိတ်ကူးမိလိုက်သည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ကုတ္တိုပင် သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ညနေပိုင်းဖြစ်သော်လည်း နေအပူရှိန်က မပျောက်သေးဖြစ်၏။ နွက်နာပေါ်တိုက်ခတ်လာသော လေပြေနေလေးများကို ဆုတောင်းတော် တစ်ဖက်တစ်ဖက် ရှုနေမိသည်။

လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများကလည်း တလိပ်လိပ် ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ဆုတောင်းလုံးက သစ်ပင်အမြစ်တစ်ခုနားသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။

“အလို သစ်မြစ်နဲ့ ပြုနေတာ ဘာအသီးပါလိမ့်”

ဝှမ်းလှိုင်းထွက်စဉ်နှင့် သစ်မြစ်ကိုတွယ်ပြီး သစ်မြစ်နှင့် ငြိကပ်နေသော အသီးကို မြစ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်ဆီမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟာ ... ငွှေကြိုင်နေပါလား ဘာအသီးပါလိမ့်”

သူက သေသေချာချာကြည့်သည်။

“သရက်သီးပဲဖြစ်မယ်။

ထိုအရက်ဒေသမှာ ဒီလိုသရက်သီးမျိုး တစ်မျိုးမပြင်ဖူးဘူး အရောင်က စင်းစိုပြီး တစ်ပိုင်းက ရဲရဲနီနေတယ်။

၁၅၄

စောနိုးမင်း

တကယ်ထူးဆန်းတဲ့ သရက်သီးပဲ။

ဒါ ဘယ်က မျောပါလာတဲ့ သရက်သီးလဲမသိဘူး။

မွှေးတာကလည်း အလွန်ပဲ ... စားရင် တော်တော်အရသာ ရှိမယ်။

ငါ အခုစားမခွင့်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အလွန်အရသာကောင်းတာ အသီးဆို ဒီတစ်လုံးထဲနဲ့ ပြီးသွားမယ်။ ဒီလိုအသီးမျိုး ထပ်ပြီး စားနိုင်အောင် ကြံဆောင်ရမယ်”

သူ၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ရေထဲတစ်ခုခု ရသော သရက်သီးကို မည်သူမှ မမြင်အောင်ဖွတ်ပြီး အသိမိတ်မဲ့ တစ်ယောက်အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့တွေ့လိုသူက တောတောင်တစ်ခွင် လှည့်ပတ်သွားကောင် ရှာ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနေသော မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မုဆိုးကြီးအိမ်သို့ သုတရောက်သွားတော့ မုဆိုးကြီး ပြန် မရောက်သေးသဖြင့် ခေတ္တမျှထိုင်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။

ညနေမှောင်ရီသန်းမှ မုဆိုးကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“မိတ်ဆွေ မတွေ့တာတောင်ပြောပြီ၊ အသားဝယ်မလို့ လာ စောင့်နေတာလား”

“အသားဝယ်မလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ထူးဆန်းတဲ့ အသီးတစ်လုံး

နဲ့ စုံစမ်းချင်လို့လာခဲ့တာ”

“မုဆိုး လုပ်စားတဲ့သူဆိုတော့၊ အသီးမျိုးစုံအကြောင်း မေး စား၊ တောတိရစ္ဆာန်အကြောင်းတွေပဲ မေးမလား၊ ကျုပ်မသိတာ သလောက်ဘဲ။

ကဲ ... ကျုပ်ကို ဘယ်လိုအသီးမျိုး မေးပြန်စုံစမ်းချင်တာလဲ”
“ခင်ဗျားက တောတောင်အနံ့ သွားကောင်ရှာနေတာဆိုတော့ နေရာမှာ၊ ဘာအပင်ပေါက်တယ်၊ ဘယ်သစ်ပင်မျိုးဆိုတာ ပြောပြောပေါ့”

“အင်း ကျုပ်သိတာရှိသလို၊ မသိတာလည်း ရှိနိုင်တာပေါ့။ နည်းနားက ဘာသိချင်တာလဲ ပြောမှပြစ်မှာပေါ့”

သုတလည်း သူ၏မုဆိုးစာအတွင်းမှာ ကွယ်ဝှက်ယူလာသော သရက်သီးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

မုဆိုးကြီးလည်း သရက်သီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ဟာ ဗန္ဓရ သရက်မျိုးပဲ။

ဒီအသီးက လူနေအေးသာမှာမရှိဘူး၊ မိတ်ဆွေ ဘယ်က ရတာ

ဒီအသီးက ကြွေကျဖို့လည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊

ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှာ မျောလာတာတွေ့လို့ ဆယ်လာခဲ့တာ”

“အိ ခင်ဗျားနဲ့ ထိုက်လို့ရတာလို့မှတ် ဒီအသီးမျိုးက ခြစ်ထဲ
လည်း ကျခဲတယ်။

တော်ရုံလူရဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ကျုပ် သိချင်တာက ဒီသရက်မျိုး ဘယ်မှာပေါက်ထဲ
သိချင်လို့လာခဲ့တာ”

“အင်း ဘယ်မှာပေါက်လည်းဆိုတာ လမ်းညွှန်နိုင်ပါတယ်
ကျုပ်သိလည်း သိပါတယ်။ အိပေမဲ့ သွားဖို့မလွယ်ဘူးဗျ”

“အိုဗျာ ဘယ်မှာပေါက်တယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ခင်ဗျား ... ဘာလုပ်မလို့လဲ ... သွားမလို့လား။

စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဒီသရက်မျိုးဟာ ဟိမဝန္တာ
တောင်စဉ် တောတန်းမှာ ပေါက်တယ်။

ဒီကလီမြစ်ရဲ့ အထက်ပိုင်း ဟိမဝန္တာတောင်စောင်းမှာ ဒီသရက်
မျိုးတွေရှိတယ်။

ကျုပ်လည်း ခပ်ယေယေကတစ်ခေါက် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း
သွားရင်း ရောက်ဖူးတာ၊ အပင်က အမြင့်ကြီးဆိုတော့ မြင်သာ
မြင်ဖူးတယ် မစားခဲ့ရပါဘူး”

“အင်း ... ဒီလောက်သိရရင် ကျေနပ်ပါပြီ ကျွန်တော်ပြန်
လိုက်ဦးမယ်”

“တော... တော မင်းသရက်သီးကို ဘယ်တော့စားမလဲ
ပြာသွားစမ်းပါဦးကွ”

“တားတော့စားမယ် အခုတော့ မစားသေးဘူး”

သူတလည်း သရက်သီးကို ဝေမျှမစားလိုသဖြင့် မုဆိုးကြီး
အိမ်မှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့သည်။

*****

ထို့နောက် သုတ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဗန္ဓုရ သရက်သီး ပေါက်ရောက်ရာဒေသသို့ မရောက်ရောက်
အောင်သွားမည်။

ရိက္ခာများ စုဆောင်းပြီး ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

သူပါလာသော ရိက္ခာတွေလည်း ကုန်ပြီ။

လမ်းမှာတွေ့သော အသီးအနှံ သစ်ဥတို့ကို ရှာဖွေစားသုံးပြီး
ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

မလျှော့သော လုံ့လနှင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ
သရက်သီး၏ ဇာတိနေရာဒေသသို့ ရောက်လာတော့သည်။

သူပင်ပန်းသမျှ အမောအပန်းတို့ ပြေသွားသည်

ပင်လုံးညွတ်မျှ သီးမှည့်နေသော သရက်သီးများကို တွေ့လိုက်
ပညာ။ လေဝေမှာ ဖွေးကြိုင်နေသော သရက်သီးမှည့်ရုံနဲ့ က သုတကို

မြို့ထွယ်သမှု ပြုနေသည်။

အပင်အောက်များမှာ တစ်လုံးမှပင်ရွာမတွေ့၊ အပင်ပေါ်
တက်ခူးရန်လည်း လွယ်မည့်ပုံပေါ်။

မိမိသည်တို့က ပြောဝင်းတာ မြင့်မားစွာပေါက်ရောက်နေသည်
အတွက် ကျွမ်းကျင်သူများပင် တက်ခူးရန်မလွယ်။

“လှလိုက်တာ၊ ရဲတဲ့အလုံးကရဲ၊ ဝါတဲ့အလုံးကဝါ၊ အနီအဝါ
ရောယှက်နေတဲ့ အလုံးတွေရော မွှေးကြိုင်နေတာပဲ”

သရက်သီးမွှေးရနံ့ကို ရှုရှိုက်မိရုံနှင့် ပင်ပန်းသမျှ ပြေပျောက်
သွားရသည်။

သူ သရက်တောအုပ်အတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့်
အတော်လှမ်းလှမ်းမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်တွေထွက်နေသော
ဗိမာန်ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းနဲ့ ဗိမာန်ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်ပါ
လား၊ တန်ခိုးရှိတဲ့နတ်သားနေရာလား။

ရုက္ခစိုး နတ်မင်းနေရာလား၊ ဒီသရက်တောစောင့်တဲ့ လူ
ပုဂ္ဂိုလ် နေရာလား သေတူး”

သူတလည်း စူးစမ်းလိုစိတ်နှင့် အနီးသို့ ရောက်သွားမိလိုက်
သည်။

“ဗိမာန် အရောက်ခင် ပန်းခြံကြီးရှိနေတာပါလား။ လှလိုက်တဲ့
အတွက် သစ်ခွတွေလည်း စုံနေတာပဲ”

ပန်းခြံအလယ်မှာလည်း ရေပန်းများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော
အနယ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

သူတတစ်ယောက် ပန်းပင်တွေကြားမှာ လျှောက်သွားနေမိ
သည်။ တောစောင့်က ဗိမာန်ကို မေ့သွားသည်။

ထိုစဉ် သူ့အနီးမှာ ပန်းရနံ့ထက်သာလွန်သော မွှေးရနံ့
တစ်မျိုးကို ရလိုက်သဖြင့် အနီးဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်စေကြည့်
လိုက်သည်။

“ဟင်”

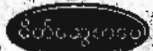
သူ့မျက်လုံး သူမယုံနိုင်ဖြစ်သွားသည်။
နတ်မိမယ်တစ်ပါး သူ့အနီးမှာ ရပ်နေသည်။

“သင်က ရွှေအဆင်းနယ် ... လှပသော ကိုယ်ရှိသည်။
အဆင်တန်ဆာတို့ကလည်း တောက်ပလွန်းလှသည် သင်တယ်သူ
အိမ်နည်း”

“ကျွန်ုပ်က ဒီဗိမာန်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေတယ်”

“သင်တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာရှိနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ဗွဲ့တရရှင်

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ရောက်လာရန် မျှော်နေသူဖြစ်ပါတယ်။

“တောထဲကို ဘယ်သူက ရောက်လာမှာလဲ”

“အသင်လူသား၊ ရောက်လာပြီမဟုတ်လား”

“အကျွန်ုပ်ကား သရက်သီးကို လာရှာခြင်းဖြစ်သည်”

“အဲဒီသရက်သီးကို ကျွန်ုပ်အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ရှေးဟောင်း
ခြင်းပါ။ အသင်လူသားတွေ့၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ရမည်။

ကျွန်ုပ် ဘာကြောင့် ရှေးဟောင်းလိုက်သည်ကို ပြောပြပါမည်

မိမိနှင့် နတ်ဗြိတ္တာမလည်း လှလင်အား အကျိုးအကြေး

ပြောပြသည်။

သူမိမိမှာ တစ်ယောက်တည်းနေကာ စည်းစိမ်ခံစား
သည်မှာ ကြာပြီ။ သည်အခါ အစဉ်အလာ ဓမ္မတာအတိုင်း ငြိမ်းငြိမ်း
သည်။

အဖော်နှင့် နေလိုလာသည်။

ဗြိတ္တာမ၏ ရင်ထဲ၌ အချစ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ငါတော ယောက်ျားယိုတစ်ယောက်ရဲ့ ယုယမှု ပိုက်ထွေးမှု
ခံယူချင်တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာပါလား”

မိမိနှင့် ဗြိတ္တာမသည် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်နှင့်
တွေ့အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် ဆန္ဒများ တစ်စတစ်စ ဖြစ်ပေါ်

တော့သည်။

ထိုစိတ်ဆန္ဒကို မတွန်းလှန် မဖယ်ရှားနိုင်တော့သည့်အတွက်
နတ်တို့၌ဖြစ်သည့် သရက်သီးတစ်လုံးအား ခူးဆွတ်ပြီး ...

“ငါနှင့် ပူးစာပါသူသာရရန်၊ မထိုက်သူ ဤသရက်သီးကို
မရစေသတည်းလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ရှေးဟောင်းလိုက်တာပါ”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ဤကျွန်ုပ်ရခဲ့သော သရက်သီးက သင်မျှော်
လိုက်သော သရက်သီးပေါ့ ဟုတ်လား”

“သရက်သီးကို စားလိုက်ပြီပေါ့ ... ဗန္ဓုရသရက်သီးဆိုတာ
သင်တို့လို လူသားတွေ ရရှိဖို့၊ စားရဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ စားထိုက်
သူသာ စားသုံးရတာပါ။ သင်ရရှိခဲ့သော သရက်သီးက ကျွန်ုပ်
မျှော်လိုက်သော သရက်သီးကလွဲပြီး အခြားသရက်သီး မဖြစ်
နိုင်ပါ”

“သရက်သီး ပေါက်ရောက်တဲ့ နေရာကို စုံစမ်းသိရှိပြီးသည့်
နှင့် သရက်သီးကို စားလိုက်ပါသည်။ သရက်သီးကို စားသုံးပြီး
သည်နှင့် အားအင်တွေပြည့်လာပါတယ်။

သရက်သီးကပေးသော ခွန်အားနှင့် ဒီနေရာအထိ အခက်
အခဲမရှိ လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်ကလည်း ပူးစာရှင်ဖြစ်မည့်သူသာ ရစေသတည်းတု

www.burmeseclassic.com

အမိဋ္ဌာန်နှင့် မျှောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ပူးစာရှင်မှန်၍ သင်္ချာရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အကြောင်း သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပူးစာပတ် အမှန်ဖြစ်သည်” ဟုဆိုကာ လှလင်၏သုတအား စိမာန်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သုတလည်း နတ်သမီးနောက်မှ လိုက်သွားခဲ့သည်။

အံ့လည်း အံ့ဩနေမိသည်။ လှသောအဆင်းနှင့် ဆန်းကြယ်သည့် ဘုံစိမာန်ကို တွေ့သည့်အခါ သုတ များစွာအံ့ဩနေမိသည်။

စိတ်ထဲမှလည်း သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေမိသည်။

သူ့ဘဝမှာ ကြော့ရှင်းလှပသော နတ်မိမယ်လေးနှင့် ဆုံတွေ့ရမည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့။

“ကဲ... ခရီးပန်းလာတယ် မဟုတ်လား။ ဒီသလွန်မှာ ထိုင်ပြီး ချိုမြိန်တဲ့ သစ်သီးတွေ စားသုံးပါ။ ပြီးမှ စကားစသည်ပြောကြတာပေါ့”

သုတလည်း ဘုံစိမာန်ရှင် မိန်းကလေးက စားခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် သစ်သီးသစ်ဥများကို ယူစားလိုက်သည်။

အလွန်မှ ချိုမွှေးအရသာရှိလှသည်။

ငစ်ကိုက်မျှ ကိုက်လိုက်သည်နှင့် ခွန်အားတွေ ပြည့်ဝသွား

သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“အင်း ... စားလို့ဝပြီ”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း အသင့်ကို ဖွင့်ဟပြောလိုပါသည်”

“ပြောပါအဖော် အသင့်ရဲ့စကားကြားလိုပါသည်”

“သင်က လှပသလို တင့်တယ်ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ သင့်အား

အမြတ်နိုးချစ်ခင်မိသည်။

သင်နှင့် လက်ဆက်၍ ဤစိမာန်မှာ အသင်နှင့်အတူ နေခွင့်

ပြုပါ”

ထိုအခါ စိမာန်ရှင် ပြိတ္တာမက၊ သုတ၏ စကားကို နားထောင်

ပြီး လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အသင်လှလင် သင် ... ငါနှင့်အတူတကွ၊ နေထိုင်သို့စိတ်

အမှန်ရှိသလော”

“မလိမ်မညာပါ။ သင့်ရဲ့အလှ၊ သင့်ရဲ့အပြောအဆို အမှုအရာ

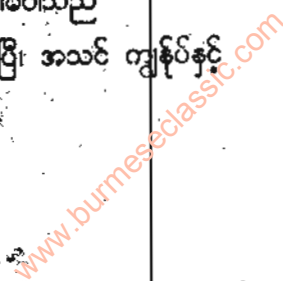
ကို မြင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနှစ်သက်မိတာ အမှန်ပါ။ အကြောင်း

သင်နဲ့ အပြန်ပေါင်းဖက်နေလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်”

“သင် လှလင်ရဲ့ သဘောထားသိရပါပြီ၊ အသင် ကျွန်ုပ်နှင့်

အတူနေ၍ မရသေးပါ”

“ဘာကြောင့် နေခွင့်မရပါလဲ”

“သင်က လူသားစင်စစ် ဖြစ်ပေတယ်၊ အကျွန်ုပ်က နတ် ပြိတ္တာမျိုးဖြစ်သည့်အတွက် ဘယ်လိုမှ အတူတကွ ပေါင်းဖက်နေလို့ မရပါ”

“အဲဒါဆို ပေါင်းဖက်နေခွင့်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်လဲ”

“အသင် ကျွန်ုပ်ကို ရုပ်မြတ်နိုးလို့ အတူတကွ နေလိုသည် ဆိုပါလျှင် သင်က လူ့ပြည်မြန်ပြီး ငါ့အတွက် ရည်စူး၍ ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုပါ။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတိုင်း ငါ့ထံသို့ ရောက်ရန် ငါနှင့်ပေါင်း ဖက်နိုင်ရန် ဆုတောင်းပါ”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ပေါင်းဖက်နေခွင့်ရပါမည်လား”

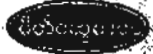
“အမှန်တကယ် ပေါင်းဖက်နေခွင့်ရပါလိမ့်မယ်”

“အဲဆိုလျှင် လူ့ပြည်မှာ ကောင်းမှုလုပ်တိုင်း သင်နှင့်အတူ တကွ ပေါင်းဖက်နေနိုင်ရန်သာ တောင်းဆိုပြုပါမည်”

“သင် ဆန္ဒအမှန်နှင့် ဆုတောင်းခဲ့ပါလျှင် မကြာခင်မှာပင် သင် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်”

လှလင်မျိုးသူတလည်း မိမိနှင့် ပြိတ္တာမ၏ စကားကြောင့် ကြည်နူးစမ်းမြောက်မှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

လွန်စွာမှပင် ကျေနပ်ခဲ့သည်။

လှလင်၏ တတိစကားကို ကြားသလို မိမိနှင့် ပြိတ္တာမ ထည်း တောင့်နေပါမည်ဟု ဆိုကာ နတ်တို့တန်ခိုးဖြင့် လူ့ပြည် သို့ အမြန်ရောက်အောင် ဝိုင်းလိုက်လေသည်။

*****

သူတလည်း မိမိနှင့် ပြိတ္တာမထံက မြန်ရောက်ပြီးသည်နှင့် အမှန်တကယ်ပင် မိမိနှင့် ပြိတ္တာမအား နှစ်သက်မြတ်နိုးမိသဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများလုပ်သည်။

ကုသိုလ်လုပ်ပြီး ဆုတောင်းသည့်အခါတိုင်း မိမိနှင့် နှင့် ပေါင်း ဖက်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းလေသည်။

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ကုသိုလ်လုပ်တိုင်း အချစ်အတွက် နှစ်သက်ပြီး လုပ်ခဲ့သည်။

ဆုတောင်းသည့်အခါတိုင်းလည်း မိမိနှင့် နှင့်သာ ပေါင်းဖက် ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လှလင်သူတသည် လူ့သက်တမ်းကုန်၍ သေလွန် သောအခါ ...

သူပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအားလုံး ဆုတောင်းခြင်း မှန်ခဲ့ သောကြောင့် ကောင်းရာဘုံ ကောင်းရာသူဂုဏ်သို့ ရောက်နိုင်ပါသော်လည်း

သူ၏ ဆုတောင်းကား မှားခဲ့သည်မတုတ်ပါလား။
သူ၏ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အချစ်အတွက် တောင်းဆိုမှု
ခဲ့သည်။

ဗိမာန်ရှင်နှင့် ပေါင်းရပါစေတု ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သေလွန်သွား
နှင့် ဗိမာန်ရှင် ပြိတ္တာမထံရောက်ရှိပြီး အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်
ခဲ့ရသည်။

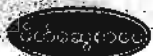
အချစ်နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ကြီး စံစားသည်။

အချစ်၏ အရသာကို သုခဘုံအလားထင်မှတ်နေပြီး ထိုလူထု
သည် ဗိမာန်မှာ ကြားမြင်စွာ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာ
အခြာခြာကို စံစားပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မဆုံး၊ တပြုံးပြုံးရှိခဲ့သည်။

ယခင်က တစ်ဦးတည်း အဖော်မဲ့စွာ နေခဲ့ရသော ဗိမာန်ရှင်
ပြိတ္တာမမှာ ယခု ချစ်ရသူနှင့်အတူတကွ နေကြရပြီဆိုတော့ သူတို့
ပျော်ရွှင်မှုက ဘယ်အရာနှင့်မှ မနှိုင်းသာပါလေတော့။

ထိုသို့ ဗိမာန်ရှင် ပြိတ္တာမနှင့် နှစ်လရည်စွာ ပျော်ပျော်ကြီး
စံနေရာမှ လုလင်ပျိုလည်း လူ့ဘဝက ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်
သက်တမ်းကုန်သွားသည့်တစ်နေ့ ထိုဘဝမှ စုတေခွဲရပြန်သည်။
ဗိမာန်ရှင် နတ်ပြိတ္တာမကမူ ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်ဆက်တ

တုန်ခန်းသေးသည့်အတွက် ထိုဗိမာန်မှာပင် တစ်ကိုယ်တည်း
ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုဗိမာန်ရှင် နေခဲ့ရသော သက်တမ်းကာလက ကုသပ
ဘုရားရှင်မွှင်တော်မူသော အချိန်မှစ၍ ဇာတိမာတုရားရှင် မွှင်တော်
မူသော ကာလအထိ ဗိမာန်ရှင် ပြိတ္တာမလည်း ထိုဗိမာန်မှာ ဆက်
လက်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

*****

အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဟိမဝန္တာ
တောင်စဉ်ခရီးအား ဒေသစာရိကြာချိရင်း တောင်းတန်းတစ်နေရာ၌
ထူးခြားသည့် ဗိမာန်နှင့် ပြိတ္တာမတစ်ဦးကို ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုဗိမာန်ရှင် ပြိတ္တာမသည် အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသောသူ
ဖြစ်သည်။ နတ်သမီးတမျှ လှပသည်။ ဗိမာန်ကာလည်း ဝင်းဝင်း
ပြောင်ပြောင်ရှိသည်။

ရေကန်၊ ပန်းဥယျာဉ်နှင့် သာယာကြည်နူးလှ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်ကြီးက ပြိတ္တာမကို အလှူအတွေ့
ခံယူပြီး သိလိုသမျှ မေးလိုက်သည်။

“အချမ်းမတ်တူကာမ၊ သင်သည် မည်ကဲ့သို့သော ကုသိုလ်
အကုသိုလ်တရားကြောင့် ဤကဲ့သို့ ထူးခြားလှစွာ ဗိမာန်ရှင်

ဖြစ်နေရသည်ကို သိလိုလှသည်”

ထိုအခါ ပြိတ္တာမက သူ၏ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကသပ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က သူ၏ဘဝအဖြစ်မှန်ကို အရှင်မြတ်ကြီးအား လျှောက်တင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်က သာသနာကို ကြည်ညိုလေးစားသည့်ပိတ်ကြောင့် သူမ၏ချွေးနည်းစာဖြင့် သံဃာတော်များကို သိတင်းသုံးနိုင်ရန် လှပဆန်းကျယ်သည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းရုံသာ မဟုတ် သံဃာတော်များအတွက် ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါး ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သေးသည်။

“သို့ပေမဲ့ အရှင်ဘုရား ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခဲ့သည် မှန်ပါသော်လည်း တပည့်တော်မ သေလွန်သည့်အခါ ကောင်းမှုတစ်ခုကို စွဲလမ်းမိသဖြင့် ဤအကုသိုလ်၏ အစွမ်းကြောင့် ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၌ ရထကာရအိုင်ကို အမှူးပြု၍ ဖိမာန်နှင့် ပြိတ္တာမဖြစ်ရပါသည်ဘုရား”

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်က သူမ၏ စကားတိုနားထောင်ရင်း ဝေမာနိကပြိတ္တာဖြစ်နေကြောင်း သိသဖြင့် မဟာ

အရုဏာသတ်ခဲ့မိသည်။

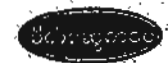
ထို့နောက် အရှင်မြတ်ကြီးလည်း နတ်ပြိတ္တာမ၏ ဦးခိုက်ရှိခိုး နှုတ်ခြင်းကို ခံယူပြီး ထိုနေရာမှ မြတ်စွာဘုရား သိတင်းသုံးဆော်မှုရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ကြွလာခဲ့တော့သည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်ကြီးလည်း ပြိတ္တာမ၏ ဘဝဖြစ်ပုံ အလုံးစုံကို သိခဲ့ရသဖြင့် သံဝေဂရပြီး ထိုအကြောင်းအား မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

ဘုရားရှင်ကလည်း အစွင့်ကြည်သည့်နှင့် တရားနာပရိသတ်တို့အား ထိုဖိမာန်ရှင် နတ်ပြိတ္တာမ၏အကြောင်းအား ပြန်လည်ဟောပြုခဲ့သည်။

တရားနာပရိသတ်တို့သည် ထိတ်လန့်သံဝေဂကြပြီး အနုစရိသော ကောင်းမှု၌ ဓမ္မလျော်ခဲ့ကြလေသတည်း။

(ရထကာရ ပေတဝတ္ထု)

နှုတ်ဝင်ကြမ်း၍ ပြိတ္တာတစ္ဆေပြစ်ရသူ

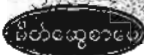
နေက အနောက်ဘက်သို့ ယွန်းစပြုပြီ။

နေစောင်းပြီဖြစ်သော်လည်း နေဝင်ရန်တော့ အတော်လေး လိုသေးသည်။ နန္ဒိသေနလည်း မိမိနေသောရွာမှ ခြေကျင်လမ်း လျှောက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ရွာသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမိတ်ဆွေအိမ်မှာပင် ညအိပ်ပြီး မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်လာမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မိတ်ဆွေရွာသို့ မမှောင်ခင် အရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားခြေလှမ်းနှင့် မှန်မှန်လျှောက်ပါက အလင်းရောင်မပျောက်ခင် မိတ်ဆွေရွာသို့ ရောက်ပေမည်။

ထိုရွာသို့ မရောက်ခင် ရွာအဝင်မှာ သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်နေသော တောတန်းလေးတစ်ခုရှိသည်။

တောတန်းက သိပ်မရှည်သဖြင့် ကြာကြာဖြတ်လျှောက်ရန်မလို။ သို့ကြောင့် နန္ဒိသေနလည်း အဖော်မပါဘဲ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ တောအုပ်လေးအစပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်အရိပ်တို့ကြောင့် အလင်းရောင်နည်းသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မမျှော်လင့်သော အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို နန္ဒိသေန တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဘာပါလိမ့်”

သစ်ပင်ကြီးများက လေအတိုက်မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ ချုံပုတ်များက ဟိုနားတစ်ခု သည်နားတစ်ခု ရှိနေသည်။

ထိုချုံပုတ်များကြားမှ အမွှေးအမှင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် လူ့အရပ်ထက် တစ်တောင်ခန့် ပိုမြင့်လျက်ရှိသော မည်းမည်းအကောင်ကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်ကို နန္ဒိသေန မြင်လိုက်သည်။

ထိုအကောင်ကြီးနှင့် သူ့သိပ်မဝေးသဖြင့် ပြေးရှောင်ရန်လည်း လွတ်တော့မည်မဟုတ်။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာက ကြောက်မက်ဖွယ် ဝံ့သဏ္ဍာန်ကို တွေ့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ထိုအကောင်ကြီးက သူ့ကိုမြောက်လှန် နှောင့်ယှက်ရှင်အ
မပြသဖြင့် ကြောက်လန့်နေသော နန္ဒီသေန ဝိတ်အနည်းငယ်
ပေါ်သွားသည်။

အမှန်တော့ ဤတစ္ဆေကောင်မှာ မကြာသောနှစ်ပိုင်းက သေ
သွားပြီဖြစ်သည် ဇနီးသည်ဖြစ်သည်။

သူ့နေထိုင်ကျက်စားရာတောအုပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာသည့် ဘဝတောင်းက ခင်ပွန်းတော်စပ်သူ နန္ဒီသေန
ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြုကာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နန္ဒီသေနကတော့ မမြောက်မလှန်သည့် တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့်
သိလိုက်သည်နှင့် ကြောက်သည့်ဝိတ်ကို ဖန်လုပ်ကာ အသံထွက်
ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်သဏ္ဍာန်နဲ့ ကျုပ်အနီးရောက်လာ
တာ ဘယ်သူပါလဲ။

သင်တာ ဘယ်အမျိုးအနွယ် ဖြစ်သည်ကို သိလိုလှပါသည်”
ဟူ၍ သိလိုသမျှကို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ နာနာဘာဝတစ်ကောင်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်ုပ်ကို
မြင်တော့ ... သင်မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်တာတော့ ... ပညာလိုပါတူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို
မြောက်မယ်လို့ မထင်တဲ့အတွက် ... အခုလိုရပ်ပြီး မေးခြင်း
စုံစမ်းမိတာပါ”

“နာနာဘာဝ အမျိုးအနွယ်ထဲက တစ္ဆေတစ်ကောင်ပါ။ အခုလို
မြင်သူတိုင်း ကြောက်လန့်ရတဲ့သူကတော့ ရှင်ရဲ့ဘဝတောင်းက
ဇနီးမယား နန္ဒာလေ”

“ဟာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

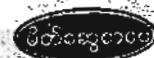
“နန္ဒာ... ရှင်မယားနန္ဒာပဲ”

“ဘာ ... မင်းက သေလွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဇနီးမယား
နန္ဒာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနန္ဒာ၊ ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့မယား နန္ဒာပဲ။
လူ့ဘဝတုန်း မိုက်ရိုင်းဝိတ်မွေးပြီး မကောင်းမှုတွေပြုခဲ့လို့ ယခု
ဆင်းရဲကြီးစွာနဲ့ ပြိတ္တာတစ္ဆေဘဝ ရောက်နေရတာပါ”

“ဟာ ကြားရတာ ဝိတ်မကောင်းလိုက်တာ နန္ဒာရယ်။

“ဒါ ... မင်းတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ဝိတ်ကောင်း
ကောင်းထားဖို့ အမြဲသွန်သင် ဆုံးမခဲ့တယ်။ လူကြီးမိဘတွေ
အပေါ်မှာလည်း ရိုဂိုသေသေ ဆက်ဆံဖို့ ပြောခဲ့တယ် မတုတ်လား
နန္ဒာ။

www.burmeseclassic.com

လူ့ဘဝမှာ မကောင်းတာလုပ်ရင် နောင်တတွေ့မှာ မကောင်းတဲ့ အကျိုးကို ပြန်ခံစားရမယ်လို့ ငါမပြောခဲ့ဘူးလား”

“ပြော... ပြောခဲ့ပါတယ်”

“စားဦးစားဖျားကိုလည်း ဘုရားရဟန်းလှူ၊ လှူစရာပုဂ္ဂိုလ် မရှိရင် ငါတဘိုးသွားတွေကို စားဦးစားဖျားတွေ ပေးကျွေးရမယ်လို့ လည်း ငါအကြိမ်ကြိမ်သွန်သင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မသိပါတယ် ... ကိုနုနု ... ကျွန်မ နောင်တရပါပြီ”

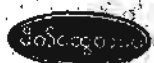
“အင်း အခုတော့ မင်းနောင်တတွေ နောက်ကျခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ထိုစကားကို မချီတင်ကဲပြောရင်း နန္ဒီသေနလည်း မသေခင်က ချစ်ဇနီး နန္ဒာ၏ ဆိုးဝါးလွန်းလှသော အပြုအမူများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်သွားမိလိုက်သည်။

*****

သာဝတ္ထိပြည်တွင် ရွာငယ်ပေါင်းများစွာရှိပေသည်။ သာဝတ္ထိပြည်နှင့် မနီးမဝေးသောရွာငယ်တစ်ရွာ၌ နန္ဒီသေနမည်သော လူရွယ်တစ်ယောက်ရှိသည်။

နန္ဒီသေနက ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသည်၊ လှူပေးစားလည်

သည်၊ ကြင်နာတရားနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးက သူ့အား ခေးစားချစ်ခင်ကြသည်။

တစ်ရွာလုံးစာ ရှိသေလေးစားသော်လည်း သူချစ်၍ယူထားသော ဇနီးမယား နန္ဒာကမူ ခပ်ပွန်းဖြစ်သော နန္ဒီသေနနှင့် စိတ်သဘော တခြားစီဖြစ်သည်။

လင်ယောက်ျားက သန္တတရားနှင့် ပြည့်စုံပြီး ရတနာသုံးပါး စာညီညီသလောက် မယားဖြစ်သူက သူ့နှင့်ဆန်ကျင်သက်ဖြစ်သည်။

မယားဖြစ်သူက သန္တတရားမဲ့လှသည်။

ဝန်တိုငြူစုစောင်းပြောင်းတတ်သည်။

အပြောအဆို ရိုင်းပိုင်းကြမ်းကြုတ်သည်။

အိမ်မှာရိုင်းစေထားသော အစေအပါးတို့ဆိုလျှင် နန္ဒာနှင့် ဆုံရကြိုရမှာကို အလွန်ကြောက်ကြသည်။

“တဲ့ ကောင်မတွေ အဝတ်တွေ ဂျော်တာတစ်ထည်မှ မပြောင်ဘူး။

ဟိုကောင်မ အဝတ်တွေ အကုန်ပြန်လျှော်၊

ညည်းက ထမင်းဟင်းချက်တာ အဆင်ပြေအောင်ချက်

အချိုးမပြေလို့ကတော့ ငါ့လက်ငါးနဲ့ နှပ်ပါးတွေပြိုမှတ်

ငါ့ခိုင်းတာ အခုလုပ် အားလုံးအစေ့ထားပစ်လိုက်မယ်”

“နန္ဒာ ... သူတို့အလုပ် သူတို့နားလည်ပါတယ် ... လာပါ ... အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာပါ”

“တော်က ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီလိုမပြောရင် ဒီကောင်မလေးဘာမှ အချိုးပြေပြေ လုပ်တာမတတ်ဘူး”

“မင်းက သူတို့ကို လိုက်ကြည့်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ကြပါစေ လာပါ”

“အာလဲ၊ အဲဒီကောင်မတွေက ရှင့်မယားငယ်တွေပဲ၊ သူတို့ရှေ့က ကာဆီးကာဆီး လာလုပ်နေတာလား”

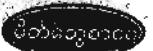
“ဒီဒိန်းမ ... အပြောအဆို ရိုင်းရိုင်းလိုက်တာ။ ငါ့လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာပို့ပြောတာ”

နန္ဒီသေနည်း ထိုမျှသာပြောပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။ သူမက နှုတ်ထွက်ကြမ်းသလို အမျက်အင်္ဂါသလည်းကြီးသည်။ လင်ဖြစ်သူကိုလည်း ရိုသေရမှန်းမသိ။

*****

တစ်ရက်မှာ နန္ဒီသေနတ် မိခင်ဖြစ်သူက ဘီရိုထဲမှာ ထည့်ထားသော မုန့်ကို ဗိုက်ဆာသဖြင့် ယူစားလိုက်သည်။

အပြင်က ပြန်ရောက်လာသော နန္ဒာက ချန်ထားသောမုန့်ကို ယူစားရန် ဘီရိုတွင်လိုက်စဉ် ဘီရိုထဲမှာ မည်သည့်မုန့်မှ ရှိမနေ

သည်ကို တွေ့သဖြင့် ...

“ဘီရိုထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့မုန့်ကို ဘယ်သူစားပစ်လိုက်ပြီလဲ”

ထိုအခါ ယောက္ခမဖြစ်သူက ...

“အဖေ ဗိုက်ဆာလို့ ဘီရိုတွင်ကြည့်တော့ မုန့်တွေ့တာနဲ့ သူ့စားလိုက်မိတယ်”

“အားလုံး တစ်ယောက်တစ်စုစားပြီးကြပြီမဟုတ်လား။ အခုလို ယူစားတာ ခိုးစားတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“တစ်အိမ်လုံးစားပြီးတာတော့ ဗဟုတ်ပါပြီ၊ သမီးလည်း စားပြီးပြီပဲ၊ ယူစားမိတာပါ။ တစ်ယောက်ယောက် မစားရသေးရင် အဖေလည်း ယူမစားပါဘူး”

“အိမ်မှာ အခန့်သားနေပြီး ဗိုက်က ဆာရသတဲ့ ခိုးစားတာကို အသံကောင်းဟပ်နေသေးတယ်။ ဒီလိုခိုးစားနေရင် ကျုပ်ပါစင်နဲ့ တွေ့မယ်”

ထိုအခါ အိမ်အောက်မှ အပေါ်တက်လာသော လင်ဖြစ်သူ နန္ဒီသေနတ် ကြားဆွေးသဖြင့် မိခင်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူထံ အပြန်ရောက်လာပြီး ...

“နုမ ... ဒီလိုမပြောရဘူး၊ အစ်ကိုအဖေလည်း မင်းရဲ့အဖေမဟုတ်လား။ လူကြီးသူမဆိုတာ ကိုယ်မစားဘဲစောင့် ဦးပြီးဖျာဖျား

www.burmeseclassic.com

ကျွေးရသေးတာပဲ။ စိတ်ထားတတ်ရင် ငြိတ်ပါတယ်”

“အိုတော် ... ကုသိုလ်မရချင်နေပါ... စိတ်ကောင်းထေး
မထားနိုင်ပါဘူး ... နောက်ကို အခုလို မိုးမစားနဲ့”

“လာ ... လာအဖေ ... အိမ်ရှေ့ထွက် အမေ့ဇိုက်ဆာ
သားကိုပြော တုတ်လား”

“သွား ... သွား ... ကျုပ်မသိဘဲ ဘာမှကျွေး
မစဉ်းစားနဲ့။ ရှင်ပါ သူ့ရိုးခြစ်သွားမယ်”

“မင်းကွာ .... ဝါလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေလို့ အခုလို နေထိုင်
ရတာ မင်းကဋီကိုတောင် မသထားတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

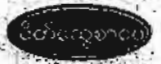
“ရှင်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... အပိုလူတွေကိုပြောတာ
နန္ဒီသေနည်း ပြန်လှန်ပြောနေလျှင် ဇနီးဖြစ်သူ အကုသိုလ်

ပိုပြီးတက်မည်စိုးသဖြင့် မိခင်ကို တွဲခေါ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်
လာတော့သည်။

*****

“အဖေ ... အမေ့သား ဘယ်သွားလဲ”

“ညည်းကို ပြောမသွားဘူးလား ... ဘုရားကျောင်းဆောင်
တဲ လူတွေနဲ့အတူ လုပ်အားပေးမလို့ဆိုလားပဲ ထွက်သွားတယ်”

“ဒီနေ့ ကုန်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားတာ မသွားဘူးတဲ့လား”

“အမေ့ကိုတော့ ဘာမှပြောမသွားဘူး”

“မီးပွားရေးလုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးဘူး။ ရွာသားတွေနဲ့
ဆတ်လျားလတ်လျား လျှောက်လုပ်နေတယ်။ ကုသိုလ်လုပ်လို့

တိုယ့်နောက်ပါမှာ မို့လို့လား။

အဖော်မကောင်းလည်း သာဝတ္ထိအထိသွားပြီး ဘုရားတရား
အသွားလား သွားရဲ့။ အိမ်မီးပွားရေးထက် အပြင်အလုပ်တွေက

သူ့အတွက် အရေးကြီးတယ်လို့ မှတ်နေတယ်။

ပြန်လာလို့ကတော့ ... တွေ့မယ်။

နောက်များ သွားဝံ့သွားကြည်း။

ဘယ်ဥပုသ်တရားမှလည်း ... သွားမနာစေရဘူး”

နန္ဒာမည်တွန်တောက်တီးနေသဖြင့် ယောက္ခမဖြစ်သူလည်း
အနီးမှ မကြားနိုင်သော နေရာသို့ ထသွားတော့သည်။

အမြဲတမ်း ခြံစုနေတတ်ပြီး လူတိုင်းအပေါ် အဆိုးမြင် အကြည့်
နှင့်သာ ကြည့်တတ်၊ ပြဿနာရှာရာတတ်သော နန္ဒာတစ်ယောက်

သက်တမ်းမစေ့မိမှာပင် သေမင်း၏ ခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားရတော့သည်။

သူမ သေဆုံးပြီးနောက် ကောင်းရာသုဂတိသို့ မလာတတ် ...

www.burmeseclassic.com

သူနှင့်စိုက်တန်ရာ ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားရမည်။ အစာမစားရခြင်း၊ အဝတ်မဝတ်ရခြင်း၊ နေထိုင်စရာမရှိသော ဝင့်ဖြူခုံရုံခံစားရသော ပြိတ္တာမျိုး၌ ဖြစ်ခဲ့သည်။

*****

နန္ဒိသေနလည်း ဝန်းဟောင်း ပြိတ္တာမတို့ မြင်လိုက်သဖြင့် အတိတ်က သူမပြုလုပ်ခဲ့သော အပြစ်မျိုးစုံကို သွားသတ်ရလိုက်သည်။

ထို့နောက် အသိစိတ်ပြန်ကပ်လာပြီးနောက် ခပ်ပွန်းဟောင်းဆိုသော အသိက မယားဟောင်း နန္ဒာအပေါ် သနားစိတ်ဖြစ်မိကာ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ကြင်နာစွာဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“နုပ နန္ဒာ ... သင့်မှာ ဝတ်စရာ၊ စားစရာ၊ အရင်းလိုအပ်နေရင် အခု ကျွန်ုပ်မှာပါလားတဲ့ အပေါ်ဝတ်စုံကို ယူလိုက်ပါလား။”

ဒီအဝတ်ကို ဝတ်၍ပြီး ကျုပ်နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ။ အိမ်မှာ စားစရာ ဝတ်စရာရှိသလို သားသမီးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ မင်း ... တွေ့ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ပြိတ္တာမက ဦးခေါင်းကို ဒါလိုက်သည်။

“နေပါစေရှင် ရှင်စေတနာကို နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မက နှစ်ပေးသမျှ ခံစားရယူနိုင်တဲ့ ဘဝမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဆို ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ နန္ဒာ”

“ရှင် ကျွန်မအတွက် လုပ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် သံဃာတော်အတွက် ပင့်မိတ်ပြီး ကျွန်မအတွက် ကုသိုလ်အဖို့ ဘာကို ဖြုလုပ်ပေးပါ။ အလှူပြီးလို့ ရေစက်ချ အမျှဝေတဲ့အခါ ကျွန်မနာမည် ခေါ်ပြီး အမျှဝေပါ။”

ဒါဆို သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး ရှင်စေတနာရှိသလို ခံစားရရှိနိုင်မှာပါ။”

“မင်းအတွက် ငါ့စေတနာရှိပါတယ်။ အစာဝတ်ခြင်း၊ အဝတ်ဝတ်ရခြင်း၊ အနေအထိုင်ဆင်းရဲခြင်းတွေ ကင်းစင်ပပျောက်ပြီး အလိုဆန္ဒမျှသမျှ ရရှိပါစေလို့ ရည်မှန်းပြီး အမျှပေးဝေမှာပေါ့နန္ဒာ”

“ရှင် အလှူပေး အမျှဝေမယ့်အချိန်ကို တောင်းနေပါမယ်”

ဟူ၍ မယားဟောင်း နန္ဒာ ပြိတ္တာတစ္ဆေမက ပြောလိုက်လျှင် နန္ဒိသေနလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဝမ်းသာအားရစွာနှင့် နန္ဒာပြိတ္တာမတို့ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုကောင်းပြီ ကျုပ်မနက် ရွာကိုပြန်ရောက်တာနဲ့ အလှူ လုပ်နိုင်အောင် အပြန်စဉ်းပယ်၊ မင်းသာခုခေါ်ဖို့၊ စောင့်နေပါ”

နန္ဒီသေနလည်း ဇနီးဟောင်း နန္ဒာပြိတ္တာမအား ကတိပေးပြီး မိမိသွားရန်ရှိသည့် မိတ်ဆွေရွာသို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်က နေလုံးကွယ်၍ အမှောင်ပင်သန်းနေပြီ။

ပြိတ္တာတစ္ဆေမ နန္ဒာလည်း ချစ်လင်ဟောင်း နန္ဒီသေန အမှောင်ထဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေရင်း နောင်တ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့် ကျနေသည်ကိုပင် မသိတတ်ပါ။

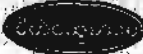
“ရှင်ပြုသမျှ ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကို သာခုခေါ်ဆိုနိုင်အောင် ဘယ်ငှမသွားဘဲ စောင့်နေပါမယ်”

*****

နောက်နေ့ရောက်တော့ မိတ်ဆွေအိမ်မှ စောစော ရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ နန္ဒီသေနလည်း မိသားစုများနှင့် တိုင်ပင်လိုက်သည်။

“မနန္ဒာနဲ့ ညကတွေ့ခဲ့ရတယ်။ လူ့ဘဝရှိစဉ်က လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဣဿာစစ္ဆရိယ ဗာရာဏေ ဖျားခဲ့လွန်းလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးတဲ့ ပြိတ္တာတစ္ဆေဘဝကို ရောက်နေတယ်။

သူ ကောင်းမှုချမ်းသာရဖို့အတွက် ငါတို့ အလှူအပ်ဘာဂ လုပ်ပေးပြီး အမျှဝေပေးရမယ်”

ဟူ၍ ပြောဆိုတိုင်ပင်သည်။

အားလုံး ဆန္ဒတညီတညွတ်တည်း အလှူလုပ်ရန် သဘောတူ ကြသည့်အတွက် သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ်ပြီး မယာအဟောင်း မနန္ဒာအား ရည်စူး၍ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းများကပ်လှူပြီး မနန္ဒာအား အမျှပေးဝေ၏။

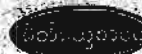
“မနန္ဒာရေ ... အမ ... အမျှ ... အမျှ ...”

“သာခု ... သာခု ... သာခု”

ခင်ပွန်းဟောင်း နန္ဒီသေနက အမျှဝေလိုက်ရာ မယာဟောင်း နန္ဒာ အမျှရပြီး သာခုခေါ်လိုက်နိုင်သဖြင့် ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ် တာ နတ်ပြည်နတ်ဘုံ၌ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရသည်။

နတ်သမီး နန္ဒာအဖြစ် နတ်စည်းစိမ်ခံစားရပြီးလျှင် ဤကဲ့သို့ ခံစားရသည်မှာ ခင်ပွန်းဟောင်း နန္ဒီသေနကြောင့်ဟု သိသဖြင့် နန္ဒီသေနအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် ကိုယ်ထင်လာ၍ပြသည်။

ခင်ပွန်းဟောင်း နန္ဒီသေနက ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ခါ ကောက်မက နှင့် ကိုယ်ထင်ပြုလာသော နတ်သမီးအား အကျိုးအကြောင်းမေးရာ အကြောင်းစုံ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

နန္ဒိသေနည်း ထိုအပြစ်အပျက် အစုံအလင်အား ရဟန်း
တော်များအား ပြောပြရာ ရဟန်းတော်များက ဘုရားရှင်အား
လျှောက်ဝေင်ကြသည်။

ဘုရားရှင်က နတ်သမီး၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တရားနာ
ပရိသတ်တို့အား ပြောပြသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအကျိုး
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၏ အပြစ်များကို ခွဲခြားညွှန်ပြ ဆိုဆုံး
ကာ တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

တရားနာပရိသတ်တို့လည်း ထိတ်လန့်ပြီး သံဝေဂကြလျက်
ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားတို့အား ကြိုးစားအားထုတ်ကြသဖြင့်
များစွာ အကျိုးတရားရကြကုန်သတည်း။

(နန္ဒာပေတဝတ္ထု)

ဝက်ပြိတ္တာ

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်
အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မြင်ခဲ့ရသော ဝက်ပြိတ္တာတို့ အကြောင်း
ပြု၍ ဤဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အရှင်လက္ခဏာနှင့်အတူ ဂိဗ္ဗတင်္ဂ
တောင်မှ ဆင်းသက်လာစဉ် ဝက်ပြိတ္တာကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့
ခဲ့ရသည်။

ထိုဝက်ပြိတ္တာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သုံးဂါဂုတ်မျှရှိ၏။
ခန္ဓာတိုယ်မှာ လူနှင့်တူ၍ ခေါင်းကား ဝက်နှင့်တူ၏။
အမြီးက ခံတွင်းထဲမှ ပေါက်နေသည်။
ခံတွင်းထဲမှပင် ပိုးလောက်များ တဖွားဖွားကျနေသည်။

၁၈၆

စောနင်း

မမြင်စဘူး ထူးခြားလှသော ဝက်ပြိတ္တာကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ပြုံးလေရာ အရှင်လက္ခဏက ပြုံးရခြင်း အကြောင်းကို မေးလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ထိုနေရာတွင် မပြေသေးဘဲ ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်ရောက်မှ ပြေဆိုလေတော့သည်။

ဘုရားရှင်က အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ စကားကို ထောက်ခံ တော်မူပြီးလျှင် ထိုဝက်ပြိတ္တာ၏ ရှေးကပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ မထေရ်နှစ်ပါးတို့သည် ရွာထပ်တစ်ခု၌ စိတ်သဘောညီညွတ်စွာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်၌ အတူနေထိုင် သီတင်းသုံးခဲ့လေသည်။

မထေရ်ကြီးသည် ငါထာတော်ခြောက်ဆယ်ရ၍ မထေရ်ငယ်မှာ ငါထာတော် ငါးဆယ်ကိုးပါးရရှိသည်။

အထက်အောက်တစ်ပါးမျှသာ ကွာခြားသော်လည်း မထေရ် ငယ်သည် မထေရ်ကြီး၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်၍ သွားလာ လှည့်လည်ခဲ့သည်။

ဆွမ်းခံအတူတူကြွကြွသည်။ အမြဲမခွဲရှိခဲ့ကြသည်။ မထေရ်ငယ်က မထေရ်ကြီးအပေါ် သာမဏေထပ်တစ်ပါးကဲ့သို့

ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အားလုံးကို ပြုစုခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား နိုးပြီလား၊ ဘုရားတပည့်တော် ဒန်ပူနဲ့ မျက်နှာ သစ်ရေ အဆင်သင့်ခပ်ထားပေးပြီးပါပြီဘုရား။

အရှင်ဘုရား မျက်နှာသစ်ပြီးတဲ့အခါ မျက်နှာသုတ်ပုဝါနဲ့ တပည့်တော် အသင့်စောင့်နေပါမယ်။

နေ့ခင်း ဆွမ်းစားပြီးရင် အရှင်ဘုရားရဲ့သင်္ကန်း လျှော် ဆေးရင်လို့ လျှော်မယ့်သင်္ကန်း တပည့်တော်ကို ယူပေးထားပါ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုယ်တော်”

“ဆွမ်းခံမကြာခင် လျှော်မယ့်သင်္ကန်းတွေ ရေခိမ်ထားခဲ့မလို့ပါ”

“အင်း ... ဒါဆို ဒီသင်္ကန်းသာ ယူသွားပေတော့”

မထေရ်နှစ်ပါးသည် တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုရင်းကဲ့သို့ ဆွမ်းခံကြကုန်သည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ထိုအေးချမ်းသာယာလှသော တော ကျောင်းလေးသို့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းတစ်ပါး ဆိုက်ရောက်လာလေ သည်။

ကျောင်းနေမထေရ်နှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့ ဆွမ်းခံဈာများသို့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ပင့်ခေါ်သွားသည်။

ဈာများကလည်း ဓမ္မကထိက ရဟန်း၏ တရားများကို နာယူ

www.burmeseclassic.com

ကြ၍ သဘောကျနှစ်သက်ကြသည်။

မထေရ်နှစ်ပါး၏ ကူညီစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မကြာခင်မှာပင် ဓမ္မကထိက ရဟန်းနှင့် ရွာသူရွာသားတို့ အဆင်ပြေသော ဆက်ဆံမှုရှိလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဓမ္မကထိက ရဟန်းကား ကျေးဇူးသိတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ကျောင်းနေမထေရ်ကြီးများ ထွက်ပြေးအောင် ပြုလုပ်နိုင်ပါက ဤကျောင်းမှာ မိမိတစ်ပါးတည်း နေထိုင်ခွင့်ရရှိပေမည်။ သို့ကြောင့် မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးကို ကျောင်းမှ ရှင်းထုတ်နိုင်ရန် ကြံစည်အားထုတ်လေတော့သည်။

“အင်း ... ရွာကလည်း ဝါရံတရားဓမ္မကို အထင်ကြီးနေကြပြီ၊ ဒါဆို ဒီကျောင်းကို ဝါရံ ကျောင်းပိုင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ရဟန်းကြီးနှစ်ပါး စိတ်ထဲမှာ သံသယစိတ်တွေဝင်အောင် ဝါရံစည်အားထုတ်ရမယ်”

ဤသို့ ကြံစည်ပြီးနောက် ဓမ္မကထိက ရဟန်းလည်း သူ၏ အကြံအစည်များကို အကောင်အထည်ဖော်ပါတော့သည်။

ပထမဆုံး မထေရ်ကြီးထံ ဝင်ရောက်ပြီး ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို လျှောက်တင်

လိုပါသည် ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

“ဘာကိစ္စများ ထူးလို့လဲကွဲ့”

“အရှင်ဘုရားနဲ့ အတူသွား၊ အတူလာနေသည့် မထေရ် ယေက တပည့်တော် ဤကျောင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မကြာခင်မှာပဲ ဤစကားကို မကြာမကြာပြောပါသည်။

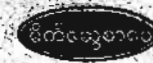
အရှင်ဘုရားတော်ကောင်း သင်သည် အမျိုးကောင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်သည့်ပြင် စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်လည်းဖြစ်သည်။ သင်ဆင်ခြင်စဉ်းစားလော့။

ဤကျောင်းက မထေရ်ကြီးကို လန့်ပေသလပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟူ၍ တထစ်ချ မယုံမှတ်သင့်ပေ။

ဤမထေရ်ကြီးနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ စူးစမ်းဆင်ခြင်လော့၊ မထေရ်ကြီးဟူ၍ တထစ်ချ မယုံမှတ်သင့်ပေ။

ဤမထေရ်ကြီးနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ စူးစမ်းဆင်ခြင်လော့၊ မထေရ်ကြီးကား အမြဲတမ်းပျင်းရိသူဖြစ်သည်။

ဆွမ်းခံ၍ စားသုံးပြီးသော သပိတ်ကိုမျှ မဆေးကြောချင်၊ နီးစပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်ကို ခိုင်းတတ်သဖြင့် အရှင်ကိုလည်း မထေရ်ကြီးက သူမလုပ်ချင်သည့် ပြုဖွယ်ရာ ကိစ္စများအား လုပ်ဆောင်ခိုင်းပေလိမ့်မည်။ သတိသာ ထားနေပေရော့ဟု မကြာမကြာ ပြောနေပါ

www.burmeseclassic.com

သည်”

တူ၍ ကုန်းတိုက်စကား အမျိုးမျိုးဆိုပြီး အကြိမ်ကြိမ် နားဆွမ်း သည်။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီးက ဓမ္မကထိက ကိုယ်တော်၏ စကားများ ကြားပြီး သံသယပိတ်တွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဓမ္မကထိက ကိုယ်တော်လည်း မထေရ်ငယ်ထံ ရောက်သည် အခါ မထေရ်ကြီးက မထေရ်ငယ်ကို ဤသို့ ပြောဆိုကြောင်း လျှောက်တင်ပြန်သည်။

မထေရ်ကြီးက သူနှင့်ဆုံတွေ့တိုင်း မထေရ်ငယ်ကို သတိ ထားပေါင်းရန် ပြောဆိုကြောင်း။

ဆွမ်းခံသည်အခါတွင်လည်း ဝိုက်ဆံချမ်းသာသူတို့၏ အိမ်ဝဲ သို့ အမြန်ရောက်အောင်သွား၍ ဦးစွာဆွမ်းကိုခံကြောင်း။

ငယ်သူဖြစ်၍ ကြီးသူက အမြဲသည်းခံနေရကြောင်း မထေရ် နှစ်ပါးတို့သည် ထိုစကားများကြောင့်ပင် ဝိးမပုတ်ရသေးသော ပြေအိုးကဲ့သို့ ဖြန်းပြန်းကွဲကွဲသည်။

ယခင်က အတူတကွ ဆွမ်းခံထွက်လာကြသော မထေရ်နှစ်ပါး တို့သည် ထိုနေ့တွင်ပူ တစ်ပါးစီ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည်။

ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဆွမ်းစားရေခပ်သို့ ဦးစွာ

ရောက်နှင့်နေသော မထေရ်ငယ်က မိမိပိတ်ကို နူးညံ့အောင် ကြိုးစား ခြိုးလျှင် နောက်မှ ရောက်လာသော မထေရ်ကြီး၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆီးကြိုယူရန် လက်ကိုကမ်းလှမ်းသည်။

မထေရ်ကြီးက ... မထေရ်ငယ်ကို သပိတ်မပေးဘဲ။

“ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်း၊ သင်သွားလေလော့၊ သင်သည် သပိတ်သင်္ကန်းကို မယူထိုက်ချေတကား”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုကာသည်။

မထေရ်ငယ်ကလည်း ပြန်၍ပြောဆိုသည်။

“ဪ ကျောင်းလေစွ၊ တပည့်တော်သည်လည်း အရှင်ဘုရား

သပိတ်သင်္ကန်းကို မယူတော့ရန် ကြံစည်ပြီးပါပြီ”

ဟူ၍ ပြန်လျှောက်သည်။

ထိုနောက်တော့ မထေရ်နှစ်ပါးတို့သည် အေးချမ်းသာယာ သော တောကျောင်းကလေးကို စွန့်ပစ်ကာ တစ်လမ်းစီ ထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ထိုတောကျောင်းလေးမှာပင် ကျောင်း ဆိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ပြုလုပ်၍ နေလေတော့သည်။

“အင်း ဝါရုံအကြံအစည် ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ကိုယ်တော် မှတ်လည်း ထွက်သွားကြပြီ။ ဝါတစ်ပါးတည်း အေးအေးချမ်းချမ်း

သိတင်းသုံးရတော့မယ်”

မထေရ်နှစ်ပါးသည်ကား တစ်ရွာမှတစ်ရွာ၊ တစ်ကျောင်း
တစ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလာနေကြသည်။

ဘယ်နေရာသို့ပင်ရောက်ရောက် မထေရ်နှစ်ပါးတို့သည်
စိတ်ချမ်းသာမှုကို မရနိုင်ကြပေ။

တစ်ပါးက တစ်ပါးကို ကောက်ကျစ်အထင်သေးသည့် နေ့
စကားများကိုသာ အချိန်နှင့်အမျှ ကြားယောင်နေပြီး တစ်ခါတစ်
တွေးပြီး နာကြည်းနေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့် ကျော်လွန်သွားကြသောအခါ
ထိုမထေရ်နှစ်ပါးတို့သည် ကျောင်းသင်္ချာတန်း တစ်ခုထဲမှာ သွား
ဆုံမိကြသည်။

မထေရ်ငယ်သည် မထေရ်ကြီးကို မှတ်မိသဖြင့် မျက်နှာ
ဝက်လက်ကျကာ ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အရှင်
ဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ သွားလာလှည့်လည်ခဲ့သည်
ထိုကာလအတွင်း တပည့်တော်၏ မလျှောက်ပတ်သော ကာယအင်္ဂါ
စသည်တို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသလော”

ဟူ၍ လျှောက်ထားလေလျှင် မထေရ်ကြီးက ...

“ငါ့ရှင် မတွေ့မြင်ခဲ့ရပါ” ဟူ၍ ပြောဆိုလေသည်။
ဤတွင် မထေရ်ငယ် ဆက်လက်၍ ...

“အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်ပါလျှင် ဓမ္မကထိက ရဟန်းအား
အဘယ်ကြောင့် ပြောဆိုမိပါသနည်း”

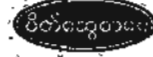
“ငါမပြောဆိုရပါ။ ငါ့ကိုလည်း သူက ဤသို့ပင် မထေရ်ငယ်
မကောင်းကြောင်း မထေရ်ငယ်က ငါ့ကို ... သိက္ခာပုဒ်နှင့်မညီ
မိနည်းတော်ကို မလိုက်နာတဲ့ မထေရ်ကြီးဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်ပြော
ဆိုကြောင်း”

ပြန်လည် မိန့်ကြားရင်းပြခဲ့သည်။

ထိုအခါ အရှင်နှစ်ပါးလည်း သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။
မိမိတို့ မပြောဆိုခဲ့သည့် စကားများကို မိမိတို့ ပြောဆိုသယောင်
တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ရန်တိုက်ပြီး သွေးခွဲခွဲခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤတွင်မှ မထေရ်နှစ်ပါးတို့ ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကာ မိမိ
တို့ သိတင်းသုံးခဲ့သည့် တောကျောင်းသို့ ပြန်ပြီးလျှင် ဓမ္မကထိက
ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

ဓမ္မကထိကရဟန်းလည်း အနှစ် နှစ်သောင်းတာလပတ်လုံး
တရားအားထုတ်ခဲ့ပါသော်လည်း ထိုတဝမှ သေဆုံးသောအခါ ထို
မကောင်းမှုကံကြောင့် မဟာအဝိစိတ်ရဲ့သို့ ကျရောက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘုရားနှစ်ဆူတို့ ကြားကာလပတ်လုံး မဟာအဝိစိရဲ၌ ကျခံ
ရကာ ယခုအခါ ဝိဇ္ဇာကုန်တောင်ထွတ်၌ ဝက်ပြိတ္တာဖြစ်နေရသည်။

ဘုရားရှင်သည် ထိုဝက်ပြိတ္တာ၏ မကောင်းမှုကံကို ဟောကြား
တော်မူပြီးလျှင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြသော ရဟန်းအပေါင်းတို့အား
တရားစကား ဟောကြားတော်မူလိုသဖြင့် အထက်ပါ ဒေသနာ
တော်ကို ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

(ဓမ္မပဒ)

မကောင်းမှုကံ ဝင်ကြေးခံရသည့် ဓက္ခုပါလမထေရ်

သာဝတ္ထိမြို့တော်မှာနေထိုင်သော သုဝဏ္ဏသုဋ္ဌေးကြီးမှာ
အိမ်ထောင်သက်ပင် နှစ်ဆယ်နားနီးခဲ့ပြီ။ သူဋ္ဌေးကြီးတွင် အမွေ
ဆက်ခံရန် သားသမီးမရသေး။

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း အသက်လေးဆယ်ထဲရောက်ပြီး သွေးပင်
ဆုံးတော့မည်။ သားသမီးရမည့် အရိပ်အယောင်ပင် မမြင် မမြ
သေးပေ။

ထိုသားသမီးမရသဖြင့် သုဝဏ္ဏသုဋ္ဌေးကြီး စိတ်မရွှင် ဖြစ်နေ
သည်။

အခြားအိမ်ထောင်သည် မိသားစု သားသမီးများနှင့် သိုက်
သိုက်ဝန်းဝန်း တွေ့လေတိုင်း သားသမီးလိုချင်သည်စိတ်က ပို၍

ပြင်းပြနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့သ၌ သူငွေကြီးသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးသွားရာ ကြီးမားစွာသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကိုမြင်၍ ဤသစ်ပင်ကြီး၌ တန်ဖိုးကြီးသော ရုက္ခစိုင်းနတ် ရှိနိုင်သည်ဟု အထင်ရှိမိလိုက်သည်။ ထိုသို့ ထင်မိသည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးအောက်နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှုံ့နွယ်ပေါင်းပင်ရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မကြာခင် အိမ်မှ အလုပ်သမား အစေခံ ကျွန်များ ခေါ်လာပြီး သူ့ဖြစ်ချင်သလို အကောင်အထည်ဖော်ပါတော့သည်။

ရှုံ့နွယ်များ ရှင်းသည်။ သန့်ရှင်းပြီးသောမြေကို အကာအရံ ပြုသည်။

သံပြုခင်းကာ တံခွန်ကုက္ကားများ စိုက်ထူစေသည်။

“အို ရုက္ခစိုင်းမင်း အကယ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ သားသမီးရခဲ့ပါလျှင် အသင်နတ်မင်းအား ကြီးကျယ်စွာ ပူဇော်ပါအံ့” တု ဆုတောင်းသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် မကြာမီ သူငွေကတော်ကြီးသည် သားတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်၏။

သူဝဏ္ဏသူငွေကြီးသည် မိမိစောင့်ရှောက်ထားသည့် သစ်ပင်မှ ရုက္ခစိုင်းနတ်မင်းကြီးက ဆုလာဘ်အဖြစ် သားရစေသည်ဟု တွေး

ဆင်ကာ ထိုသားကို ‘ပါလ’သတိုးသားဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

မကြာသော နှစ်အတွင်းမှာ နောက်တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားရန် ဟိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြန်သည်။

လစေ့သောအခါ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့ပြန်သည်။

ထိုဒုတိယသားကိုလည်း ပါလဟုပင် အမည်ပေးခဲ့ပြန်သည်။

အမည်တူသော နှစ်ယောက်ကို ခွဲခြားသိနိုင်စေရန် အကြီးကို မဟာပါလဟုခေါ်၍ အငယ်ကို ဝုဠပါလဟု ခေါ်ကြရသည်။

သားနှစ်ယောက်တို့ အရွယ်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မိခင်နှင့် ခခင်သူငွေကြီးတို့ ရှေ့နောက်ဆင့်၍ ကွယ်လွန်သွားကြသည်။

တစ်နေ့သ၌ မဟာပါလသူငွေသားသည် ပန်းနံ့သာ ဖျိုးစုံလက်မှာဆွဲလျက် ကျောင်းတော်သို့ တရားနာသွားကြသော ဝရိသတ်များကို မြင်တွေ့ရာ သူ့ပါ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွား၍ တရားနာချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“ငါလည်း အိမ်မှာနေမည့်အစား သင်္ဃာ့လှိုဏ်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတွေ သွားနာယူရမယ်”

ထိုကဲ့သို့ အကြံရပြီးသကာလ တရားနာသွားကြသော ဝရိသတ်များနှင့်အတူ ကျောင်းတော်သို့ လိုက်ပါကာ ဝရိသတ်

www.burmeseclassic.com

အစွန်မှာ ဆိုင်လျက် ဘုရားရှင်ကို ဦးတိုက်ရှိခိုးနေသည်။

ဘုရားရှင်သည် မဟာပါလ၏ ကျွတ်တမ်းဝင်မည့် အခြေအနေကို သိတော်မူသဖြင့် မဟာပါလနှင့် သင့်တော်မည့် တရားဒေသနာများကို ဖောကြားတော်မူသည်။

တရားနာနေရင်းမှ မဟာပါလလည်း လူ့ဘောင်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။

“အင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ နေရတာ၊ ဘာမှအကျိုးမထူးပါလား။ အိုနား၊ သေဘေးကင်းဝေးရာ ကိလေသာတို့ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရအောင် ငါကြိုးစားမယ်။

ကျင့်ကြံအားထုတ်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဟန်းဝတ်မယ်” နိုင်မာသောစိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာချကာ ရဟန်းပြုရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် တရားပွဲဆုံးသည်နှင့် မဟာပါလလည်း ဘုရားရှင်၏ ရှေ့မှောက်သို့ သွားရောက်လေတော့သည်။

ဘုရားအရှင်မြတ်ထံ ရဟန်းပြုလိုကြောင်း တောင်းပန်သည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း မဟာပါလအား ...

“အသင်မဟာပါလ သင့်မှာ မိဘရှိပါက မိဘ၊ မိဘမရှိလျှင်

ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးဦး၏ ခွင့်ပြုချက်ရရှိပြီဆိုလျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါ။ ငါ့ဘုရား သင့်အား ရဟန်းပြုပေးပါအံ့”

ဘုရားရှင်က မိမိဆန္ဒအပြင် နောက်ပိုင်းမှ အနှောင့်အယှက်တင်းကင်းဖြင့် ရဟန်းပြုနိုင်ရန် အိမ်ပြန်ပြီး ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မဟာပါလသည် ညီဖြစ်သူ ဂူဠပါလထံပြန်၍ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းရာ၊ ညီငယ်က ခွင့်မပြုပေ။

“အစ်ကိုကြီး ... စဉ်းစားပါ ... ကျွန်တော်ကိုမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အစစအရာရာ အစ်ကိုကြီး ဦးဆောင်ပြီး စီးပွားရှာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာ သွန်သင်ညွှန်ပြဆုံးမခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကြီးကို ညီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က မိဘအရာထားပြီး အားကိုးခဲ့တယ်။

အခုလို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ရဟန်းပြုသွားမည်ဆိုပါက အကွပ်မဲ့ကြမ်း၊ ပရမ်းပတာပြစ်ပြီး ဖခင်ကြီး စိစဉ်ပေးသွားသည့် လုပ်ငန်းများလည်း ပျက်စီးရမှာပါ”

ညီငယ် ဂူဠပါလက အားကိုးရာမဲ့ပြီဆိုကာ သည်းထန်စွာ ခိုင်းကြားလျက် ရဟန်းမပြုရန် ကန့်ကွက်ပါတော့သည်။

မြေပေါ်လူးလှိုင်း၍ပင် ငိုကာ ရဟန်းမပြုရေးဆန္ဒ ပြခဲ့ပါသည်။ မဟာပါလလည်း ညီဖြစ်သူ ဂူဠပါလ ငိုကြွေးနေစဉ်မှာပင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာ၍ ရဟန်းပြုလေတော့သည်။

အရှင်မဟာပါလသည် အပြစ်ကြီး အပြစ်ငယ်ကို ကပ်၍ရှုကာ ဆုံးမတတ်သော ဥပစ္စာယ် ဆရာထံတွင် ငါးပါပတ်လုံး နေထိုင် ကျင့်ဆောင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ကာ ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် အသက်ကြီးမှ ရဟန်းပြု လာရသဖြင့် စာပေကျမ်းဂန် သင်ကြားခြင်းတည်းဟူသော ဂန္ဓဓူရကို ထမ်းဆောင်ရန် မစွမ်းနိုင်ပါ။

ဝိပဿနာ တာဝနာပွားများခြင်းတည်းဟူသော ဝိပဿနာ ဓူရကိုသာ ထမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ ပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက် ထား၏။

သို့ဖြစ်၍ မဟာပါလ မထေရ်အား ဘုရားရှင်က အလှောတ္တုဗိုလ် ထိရနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုချက်ရပြီးသည်နှင့် မဟာပါလ မထေရ် သည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါလိုကြသော ရဟန်းခြောက်ဆယ်ကို

ဆောင်ကာ ယူဇနာ (၂၀၀) ကွာဝေးသော တောရွာနေပေးသို့ ကြွရောက်သည်။

ထိုရွာကြီး၌ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ပြည့်စုံစွာ ဆွမ်းခံဝင်လာကြသော ဇလန်းများကို ရွာသားများက ကြည်ညိုကြသဖြင့် ကျောင်းတော်က ဆား၍ ကိုးကွယ်ထားကြသည်။

မဟာပါလမထေရ်သည် ထိုရွာကြီး၌ ဝါဆိုပြီးနောက် လုံးဝ အိပ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ၊ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း ဟူသော အာရုံယာပုတ်သုံးမျိုးဖြင့်သာ အပြင်းအထန် အားထုတ်သည်။

ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်သို့ ရောက်သောအခါ မျက်စိရောဂါ ခူလာ၏။

ရေအိုးပေါက်မှ ရေများတာသွင်သွင် ပန်းထွက်သကဲ့သို့ မထေရ် ၏ မျက်စိမှမျက်ရည်များ သုတ်၍မရနိုင်အောင် ယိုစီးလာကြသည်။

မထေရ်ကြီးသည် ညအချိန်ရှိသမျှ ဝေဒနာကို သည်းခံ၍ တရားအားထုတ်လျက်သာ နေ၏။

အရုဏ်တက်ခါမှ ကျောင်းသင်္ချိန်သို့ ကြွတော်မူ၏။

ဆွမ်းခံချိန်ရောက်၍ ရဟန်းများကလာပြီး အကြောင်းကြား ဘာမှ မျက်စိရောဂါ ခံစားနေရကြောင်း အပြစ်မှန်ကို သိကြရလေ သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုခဏကတည်းက နေထိုင်သော ဆေးဆရာက ရဟန်းတော်များ
မနာမကျန်းဖြစ်ပါက ဆေးဝါးကုသပေး၍ ကုသိုလ်ယူပါမည်။
အကြောင်းကြားထားသည်။

မကျန်းမာသော ရဟန်းများရှိပါက အချိန်မရွေး အကြောင်း
ကြားပါရန်လည်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဖဟာပါလ မထေရ်ကြီး မျက်စိရောဂါရနေကြောင်း
ရဟန်းများက အကြောင်းကြားသောအခါ ထိုဆေးဆရာက ဆေး
ဆီကို ချက်၍ လှူလိုက်သည်။

ဖဟာပါလမထေရ်သည် အိပ်စက်ခြင်းကို လုံးဝပယ်ထား
သဖြင့် ထိုင်လျက်ကပင် ဆေးဆီကို နှာခေါင်းမှပင်ထည့်သည်။

အိပ်၍ထည့်မှ ဆေးဆီဝင်၍ ရောဂါပျောက်မည်ဖြစ်ရာ ယခု
ထိုင်လျက်သာ ထည့်သဖြင့် ဆေးစွမ်းမပြနိုင်ပေ။ ဆေးဆရာသည်
မထေရ်ကြီး၏ မျက်စိရောဂါ မသက်သာသေးသည်ကို တွေ့မြင်၍
မထေရ်ကြီး၏ နေရာသို့ သွားကြည့်ရာ အမြင်မှန်ကိုသိသွားသဖြင့်
...

“အရှင်ဘုရား ဤသို့ မပြုပါလင့်၊ ရဟန်းတရားကျင့်သုံး
ခြင်းမျိုးသည် ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာမှုတနေပါမှ ကျင့်ကြံအားထုတ်
နိုင်ပါမည်။ ဆေးအာနိသင် ထိရောက်အစွမ်းထက်ရန် အိပ်စက်၍

ဆေးဆီထည့်တော်မူပါ”

ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသည်။

“ဆေးဆရာ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ဖဟာပါလမထေရ်က
ဆက်မခံပေ။ ဆေးဆရာကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိများ
အဆုံးတိုင် ကွယ်ချင်ကွယ်ပစေတော့ဟူ၍ မိမိစိတ်ကိုတင်ကာ၊
ဆက်၍ တရားအားထုတ်လေသည်”

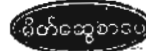
ရောဂါမသက်သာသေးဘဲ ဆွမ်းခံဝင်လာပြန်သော မထေရ်ကို
မြင်လတ်သော် ဆေးဆရာသည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ...

“အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် မျှတတ မကျင့်ကြံကုန်
ကတား၊ ယနေ့မှစ၍ ဤမည်သော ဆေးသမားသည် ငါ့အတွက်
ဆေးဆီချက်မေးသည်ဟူ၍ အရှင်ဘုရားတို့ မပြောကြပါနှင့်တော့၊
တပည့်တော်ကလည်း အရှင်ဘုရားတို့အတွက် ဆေးဆီချက်
မသည်ဟူ၍ မပြောလိုတော့ပါ”

ဟူ၍ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် လျှောက်သည်။

ဖဟာပါလ မထေရ်သည် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ

“အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သင်မေ့လျော့ရမည်နည်း”ဟု မိမိ
ကိုယ်ကို တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ကာ ဆက်သက်၍ တရားအားထုတ်၏။
ထိုညသန်းခေါင်လွန်သောအခါ မထေရ်ကြီး၏ မျက်စိလှေလှေ

www.burmeseclassic.com

တို့သည်လည်း အဆုံးတိုင် ပေါက်ကွဲပျက်စီး၍ သွားကြကုန်၏။
ရုံးဝမအိပ်ဘဲနေသော ဒဏ်များကြောင့် အတွင်းလေများ
ဖောက်ပြန်ကာ ထိုးဖောက်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှပင် ကိလေသာအပေါင်းတို့သည်လည်း အဆုံးတိုင်
ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားကြကုန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ စက္ခုပါလ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးဟူ၍ တာ
ပရိသတ်များက လေးစားစွာ ဖော်ထုတ်လာကြလေသည်။

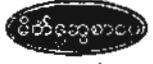
စက္ခုပါလ မထေရ်မြတ်ကြီးအတွက် ရွာသားများက ယာဇ္ဇ
ဆွမ်းများကို ကျောင်းသို့လာ၍ ပို့လှူကြ၏။

မထေရ်မြတ်ကြီးကလည်း တပည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့အ
အမြဲမပြတ် ပဲ့ပြင်ဆုံးမလျက် ရှိသည်။

ငါကျွတ်သော သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ရဟန်းခြောက်
ကျိပ်လုံး ပဋိသမ္ဘိဒါ ဉာဏ်လေးပါးရရှိ၍ ရဟန္တာများဖြစ်ကုန်ကြ
ကာ စင်ကြယ်စွာသော ဝိသုဒ္ဓိပဏါရဏကို ပြုနိုင်ကြပေသည်။

နောက်ပါ ရဟန္တာ ခြောက်ကျိပ်တို့သည် ဘုရားရှင်
အဖူးမြော်သွားလိုကြသဖြင့် ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ လျှောက်တင်ပါရစေ၊ ယ
ခြေခင်းလက်ခင်း သာတဲ့အချိန်ရောက်ပြီမို့ မြတ်စွာဘုရား သီတင်း

သုံးနေတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားရောက်ပြီး ဘုရားရှင်
ကို ဖူးမြော်လိုပါတယ်။ အရှင်ဘုရားလည်း “ဆန္ဒရှိပါ၏ဟေ့”

ဟူ၍ စက္ခုပါလ မထေရ်ကြီးထံ ခွင့်ပန်သောအခါ ...

“ငါ့ရှင်ကို သင်တို့သွားနှင့်ကြကုန်လော့၊ ငါသည် အားနည်း
လှသည်။ ခရီးအကြားတွင်လည်း ဘီလူးတို့ သိမ်းပိုက်စိုးမိုး
ထားသော တောအုပ်တစ်ခုရှိနေ၏။

ငါနှင့်အတူ သင်တို့ခရီးသွားရလျှင် သင်တို့ပင်ပန်းကြကုန်
လတ္တံ့။ သင်တို့သွားနှင့်ကြကုန်လော့။

စင်စစ်အားဖြင့် ငါ၏ညီ ဝုဠပါလလည်း ငါ၏အမြစ်ကို သိလျှင်
ငါထံသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်လိမ့်မည် ထိုသို့နှင့်အတူ
လိုက်လာခဲ့မယ်” ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ရဟန္တာခြောက်ကျိပ်တို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့
ရောက်ရှိလျှင် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ၊ ရှစ်ကျိပ်သော သာဝကကြီးများကို
ရှိခိုးဦးခိုက်ကာ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝုဠပါလအိင်ဂိုရာသို့ ဆွမ်းခံ
ဝင်ခဲ့ကြကုန်၏။

အရှင်မြတ်တို့ထံမှ နောင်တော် မထေရ်မြတ်၏ အဖြစ်ဆိုးကို
ကြားရလျှင် ဝုဠပါလသူဌေးလည်း မြေ၌လူးလှိုမိပိုကြွေးကာ ...

“တပည့်တော် မည်သို့ပြုမူရပါမည်လဲ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား”

www.burmeseclassic.com

တု မေးလေလျှင် မထေရ်မြတ်အပေါင်းကလည်း ...

“အိယကာ မထေရ်ကြီးသည် ဤအရပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဖျော်လင့်နေ၏။ မထေရ်ကြီးထံ တစ်စုံ တစ်ယောက်ရောက်သွားလျှင် ထိုသူနှင့်အတူ ကြွလာလိမ့်မည်”

“ဤသို့ဆိုလျှင် တပည့်တော်၏တူဖြစ်သူ ပါလိက၊ လှလင်ကို ခေလွတ်ပေးကြပါဘုရား”

“အကာ ... လူအသွင်ဖြင့် လွှတ်ရန်မသင့်ပေ။ ပါလိက လှလင်ကို ရှင်သာမဏေပြုပြီးမှ လွှတ်သင့်၏”

“ဤသို့ဆိုလျှင် သာမဏေပြု၍ လွှတ်တော်မူကြပါဘုရား”

စူဠပါလသူဌေး၏ သဘောတူညီချက်အရ ပါလိကလှလင်ကို ရဟန်းများက ရှင်သာမဏေပြုပေးကာ ဆယ့်ငါးရက်တာမျှ သပိတ် ကိုင်ပုံ၊ သင်္ကန်းစည်းပုံများကို သင်ကြားပေးပြီးမှ စက္ခုပါလ မထေရ်ကြီးထံ ခေလွတ်လိုက်ကြသည်။

ပါလိကသာမဏေသည် ဦးရိုးတော် စက္ခုပါလ မထေရ်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိကာ ဆယ့်ငါးရက်တာမျှ ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသည်။

ထို့နောက်မှ ဇာတိရပ်ဌာနေသို့ ပြန်ကြွရန် လျှောက်ထားလေ သည်။

မထေရ်ကြီးကလည်း ပါလိက သာမဏေအား တောင်ငွှေး

နှုန်းကို အကိုင်ခိုင်းကာ ခရီးစထွက်လာကြသည်။

ထိုသို့လာခဲ့ကြရာ ရှေးယခင်က မထေရ်ကြီးနေခဲ့ဖူးသော ‘တဋ္ဌနဂရ’ မည်သော ရွာသို့ရောက်လာသည်။

ထိုရွာမှ အထွက်တွင် တောထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ထင်း ခွေရင်း သီချင်းဆိုနေလေရာ ထိုသီချင်းသံကို ပါလိက သာမဏေက သာယာစွာမက်မိသဖြင့် ...

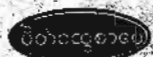
‘အရှင်ဘုရား ခေတ္တစောင့်တော်မူပါ၊ တပည့်တော်မှာ ကိစ္စ တစ်ခု ရှိလာပါသည်’

တု လျှောက်ထားပြီး ထိုမိန်းမရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ မထေရ်ကြီးလည်း စောစောက ကြားခဲ့ရသော သီချင်းဆို သံနှင့် သာမဏေ၏ အပြုအမူတို့ကို ဆက်စပ်ကြည့်၍ အဖြစ်မှန်ကို မှီခိုစားမိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမထံမှ သာမဏေပြန်လာလျှင် ...

“ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာသူသည် ငါ၏တောင်ငွှေးစွန်းကို ကိုင်ခွင့် မရှိပြီ”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသဖြင့် သာမဏေလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် လျှောက် သင်္ကန်းများကို ချွတ်ကာ လူဝတ်ဖြင့် ကူညီမည်အကြောင်း လျှောက်ထားသော်လည်း မထေရ်ကြီးက ခွင့်မပြုချေ။

www.burmeseclassic.com

၂၀၈

စောနိုးစမ်း

သို့ဖြင့် ပါလိကလုလင်သည် ဝိသိုလျက် လွတ်ရာတောထဲ
ဝင်ပြေးသွားရလေတော့သည်။

ထိုအခါ စက္ခုပါလ မထေရ်၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြား
မင်း၏ ပဏ္ဍိတဗ္ဗလာသည် ပူလောင်လာသည်။

ဤတွင် သိကြားမင်းသည် စက္ခုပါလမထေရ်၏ အပြစ်ကို
သိမြင်ကာ ခရီးသွားတစ်ယောက်၏ အသွင်ဖြင့် မထေရ်ကြီးကို
ခရီးဖော်မြဲ၍ ခေါ်လာခဲ့၏။

ရက်ပေါင်းများစွာ သွားရသော ခရီးရှည်ကြီးကို သိကြားမင်း
မြေကြောရှုံ့၍ပေးသဖြင့် ထိုညနေမှာပင် သာစတ္တိမြို့သို့ ဆိုက်
ရောက်သွားသည်။

မကြာမီပင် ထူးလှသော ဤအခြေအနေကို မထေရ်ကြီး
လည်း သတိပြုမိကာ ဤသူမှာ သာမန်လူသားမဟုတ်၊ နတ်သား
တစ်ပါးဖြစ်ရာ၏ဟု တွေးမိသည်။

သိကြားမင်းသည် စက္ခုပါလ သူဌေးဆောက်ထားသော
ကျောင်းသို့ မထေရ်ကြီးကို ပို့ဆောင်လိုက်သည်။

ထိုလူသားအသွင်ဖြင့် စူဠပါလသူဌေးထံသို့ သွား၍ မထေရ်ကြီး
ရောက်နေကြောင်း ပြောလေသည်။

စူဠပါလသူဌေးသည် မထေရ်ထံသို့လာ၍ ရွှေတော်ရင်

သူ့လိုပိုကြွေးပြီးလျှင် ကျွန်မမှ မွေးဖွားသော သားနှစ်ယောက်
တို့ကို ကျွန်အဖြစ်မှ ထုတ်နှုတ်ကာ ရှင်သာမဏေပြုရန် မထေရ်ကြီး
ထံအပ်နှင်းသည်။

မထေရ်ကြီးက ထိုသူထံတို့ကို သာမဏေပြုပေး၏။ သာမဏေ
နှစ်ပါးက မထေရ်ကြီးကို ရိုသေစွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ နေထိုင်ကြသော
ရဟန်းတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဘုရားပူးရန် ရောက်
လာကြ၏။

ထိုညဉ့်ဦးယံ၌ မိုးကြီးသည်ထက်စွာ ရွာသွန်းကာ သန်းခေါင်
ယံ၌ မိုးစဲသွား၏။

မိုးစဲသွား၍ မကြာမီမှာပင် တွင်းအောင်းရိုးပလံများ ထွက်ပြု
လာကြလေသည်။

စက္ခုပါလမထေရ်သည် နံနက်တိုင်း စကြိုထွက်နေကြပြန်၍
ထိုနံနက်မှာလည်း ခါတိုင်းလိုပင် စကြိုကြသည်။

မထေရ်ကြီး နင်းမိ၍ စကြိုပေါ်မှ ပိုးပလံများစွာ သေကြေပျက်စီး
ကြရကုန်၏။ တပည့်သာမဏေများသည်လည်း ထိုအသေကောင်
များကို တံမြက်စည်း မလှည်းမိသေးပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားပူးရန် လာကြသော ရဟန်းများက

www.burmeseclassic.com

ပိုးဖလံ အသေကောင်များကို မြင်သွားကြသည်။

“ဟာ ... ဒီမှာကြည့်ပါဦး ... မထေရ်ကြီး ခြေလျှောက်ရင်း နင်းသတ်ထားတဲ့ ပိုးကောင်လေးတွေ မနည်းပါလား။”

“တရားလုပ်နေပြီး ဒီလောက်ကောင်လေးတွေ သေအောင် နင်းရတယ်လို့။”

“ဘယ်လို ... တရားထူးရမလဲ ... ကုသိုလ်တစ်ခဲ ငရဲတစ်ဝိသဟာပဲ ရမှာပေါ့။”

တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး တွတ်ထိုးပြောဆိုရင်း ဘုရားကျောင်းဆီသို့ သွားကြတော့သည်။

စက္ခုပါလ မထေရ်ကြီးထံမှာ အလုပ်အကျွေးပြု နေထိုင်သော သာမဏေများကို ပိုးဖလံများ မလှဲမကျင်းမိ၍ ရဟန်းများ တွေ့၍ သွားပြီး ထိုအကြောင်းကို တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး အတင်းအဓမ္မစကား အဖြစ် ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

“ဦးအရှင်တို့ ဤရဟန်းကြီး၏ အမှုကို ရှုကြပါကုန်လော့။ ဤရဟန်းသည် မျက်စိကောင်းစဉ်တ အိပ်စက်ပိုက်ပြည်း၍နေပြီး လျှင် ယခုမျက်စိကွယ်ကာမှ ခြေလျှောက်သဖြင့် ဤမျှ များပြား လှသော သတ္တဝါတို့ကို နင်းသတ်ချေ၏။

အကျိုးရှိရန် ပြုသော်လည်း သူပြုသမျှတို့သည် အပြစ်ကို

သာပြုချေသည်တကား။”

ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြကုန်သည်။

ထိုသို့ အချင်းချင်း ... စက္ခုပါလမထေရ်ကြီးအား အပြစ်တင် ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ဝင်ရောက်ဖူးပြောကြသည်။

အခွင့်သာသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားအား မထေရ်ကြီး ပိုးဖလံ ဖွားနင်းသတ်သည့်အကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က ...

“ရဟန်းတို့ ထိုမထေရ်ကြီး ပိုးဖလံတွေကို နင်းသတ်နေ သည်ကို သင်တို့ မြင်ကြသလော။”

ဟူ၍ မေးတော်မူရာ ရဟန်းတော်တို့က ...

“တပည့်တော်တို့ မမြင်ကြပါဘုရား။”

“ရဟန်းတို့ ထိုအမှုကို သင်တို့ မမြင်ကြသကဲ့သို့ ထိုပိုး ဖလံတို့ကိုလည်း စက္ခုပါလ ရဟန်းကြီး မမြင်ပေ။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သူတစ်ပါးအသက်ကို သေစေလို သော ဆန္ဒမရှိကြပေ။”

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ရဟန်းတို့က မထေရ်ကြီး စက္ခုနှစ်ကွင်း ပျက်စီး

www.burmeseclassic.com

သွားရခြင်းအကြောင်းကို သိလိုသဖြင့် ဆက်၍ လျှောက်တင်
လေသည်။

“အရှင်ဘုရား အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရနိုင်သော အကြောင်းတရား
ရှိနေပါလျက် ထိုမထေရ်သည် အဘယ်ကြောင့် မျက်စိကွယ်ရစ်
သနည်း”

ဟူ၍ မေးလျှောက်လေရာ ဘုရားရှင်က စက္ခုပါလ မထေရ်၏
ရှေးအတိတ်ကံကို ထုတ်ဖော်ဖော်ကြားတော်မူလေသည်။

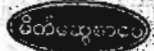
*****

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ဗာရာဏသီမြို့လေး၌ ကာသီ
မင်း မင်းပြုနေစဉ် ဆေးဆရာတစ်ဦးသည် ရွာနီးများ၌ လှည့်လည်၍
ဆေးကုသနေသည်။

ရွာစာစ်ရွာသို့ အရောက်တွင် မျက်စိရောဂါရနေ၍ စမ်းတမ်း
သွားလာနေရသော မိန်းမတစ်ယောက်က ဆရာအားပင့်၍
ဆေးကုသသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက အိမ်ထောင်ပျက်စီး၍ မုဆိုးမဖြစ်ကာ
သားသမီးသုံးယောက်နှင့် ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ အသက်မွေးနေထိုင်ကြ
ရသူဖြစ်သည်။

ဆေးမကုသေးစဉ် ဆရာက အမျိုးသမီး၏ အခြေအနေကို

ကြည့်ရှုအကဲခတ်မိသဖြင့် ကြိုတင်၍ မေးလိုက်သည်။

“အသင် ... ကျွန်ုပ်ဆေးကုသတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊
ဆေးဦးကော ... တတ်နိုင်ပါမည်လော” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရောဂါရှင် မိန်းမက ခံစားနေရသော ရောဂါ
အကြောင်း သိသဖြင့် ...

“ရောဂါပျောက်လျှင် သားသမီးများနှင့်တကွ အရှင်ထံ ကျွန်ုပ်
ပါမည်ဟု ကတိပေးလေသည်”

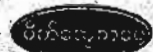
ဆေးဆရာသည် ရောဂါရနေသော မျက်စိကို ဆေးကုရာ
ဆေးတစ်ဝံ့တည်းနှင့်ပင် မျက်စိများ အကောင်းပကတိ ပြစ်သွား
ကြလေသည်။

မျက်စိ ပြန်ကောင်းလာသော မိန်းမသည် မိမိ၏ ကတိအတိုင်း
ကျွန်ုပ်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်လာသဖြင့် ...

“ကျွန်မ၏ မျက်စိများ ရှေးကထက် ပို၍ နာလာပါသည်” ဟု
လိမ်လည်၍ ဆရာ့ကိုပြောသည်။

ဆေးဆရာကလည်း လူမမာအမျိုးသမီး လိမ်လည်၍ ပြော
ကြောင်း ရိပ်မိကာ အိမ်သို့ပြန်၍ ဆေးတစ်မျိုးကို ဖော်စပ်ပြီး
ယူလာခဲ့သည်။

ထိုမိန်းမအား မျက်စင်းခပ်ရန်ပေးသည်။

“ပြီးခဲ့သော ဆေးက မစွမ်းသည့်အတွက် ရောဂါကို ဆေးမတိုးခြင်းဖြစ်သည်။

သည့်အတွက် ပိုမိုအစွမ်းထက်သည့်ဆေးကို ပြန်လည်ဖော်စပ်လာခဲ့ပါသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်သာ မျက်စင်းခပ်ပါလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မရဲ့ ကတိအတိုင်း မျက်လုံး ပြန်မြင်တဲ့အချိန် ဆရာ့ထံ သားသမီးတွေနဲ့တကွ ကျွန်လာပြုပါမယ်”

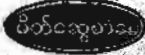
“အေး ... အေး ... ကျွန်ပြတာကနောက် ... အရင်ဆုံး မပျောက်သေးတဲ့မျက်လုံးကို မျက်စင်းအရင်ခတ်လိုက်ဦး၊

ကဲ ... ဆေးယူထားလိုက် ညမအိပ်ခင် ဆေးခတ်ပြီးမှ အိပ်၊ ကဲ ... ဆရာပြန်တော့မယ်”

ညဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မျက်စိရောဂါ ပျောက်ကင်းနေပြီဖြစ်သော မိန်းမလည်း ထို့ထက်ပို၍ ကောင်းမွန်သောပိတ်နှင့် ဆရာညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မျက်စင်းကိုခတ်ပြီး အိပ်ခက်လိုက်စဉ် မကြာခင်မှာပင် မျက်စိနှစ်လုံး ပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့သည်။

ထိုဆေးဆရာသည် ယခု ငါတုရားပွင့်သည့် ကာလ၌ မဟာပါလသတို့သားဖြစ်လာသည်။

ယခု ရဟန္တာမထေရ်ကြီး မျက်စိနှစ်ကွင်း ပေါက်ထွက်

ခြင်းမှာ ရောဂါသည် အမျိုးသမီးကို မျက်စိကန်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဝဋ်ကြွေးကို ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ရဟန္တာဖြစ်သော်မှ ပြုလုပ်ခဲ့သော ဝဋ်ကြွေးက ရှောင်လွှဲ၍ ရေပါချေ။ ဘုရားရှင်သည် အရှင်စက္ခုပါလ မထေရ်ကြီး၏ ဤသို့သော အကုသိုလ်ကံကို ထုတ်ဖော်တော်မူကာ ...

“ရဟန်းတို့ ထိုအခါက စက္ခုပါလပြုခဲ့သော ထိုအကုသိုလ်ကံသည် သူ့နောက်သို့ အစဉ်လိုက်ပါ၍ နေပေသည်”ဟူ၍ မိန့်ကြားဆော်ပူပြီးလျှင် ထိုစကားနှင့်ဆက်စပ်၍ တရားစကား ဟောကြားတော်မူလိုသဖြင့် အထက်ပါ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

တရားနာပရိသတ်အပေါင်းနှင့် ရဟန်းသာမဏေ အပေါင်းတို့သည် သူတစ်ပါး ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း မကောင်းသော အပြုအမူတို့သည် မည်သည့်ဘဝသို့ပင် ရောက်နေပါစေ ထိုဝဋ်ကြွေးတို့ ခံရစမြဲဟု သိသွားသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုဖြစ်ကာ အနာ၊ သိလ၊ ဘာဝနာ အစရှိသော ကောင်းမှု၌ ဓမ္မလျော်ကြလေ ဆော့သတည်း။

(ဓမ္မပဒ)

www.burmeseclassic.com

ပြိတ္တာပြစ်သွားသောမိသားစု

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကြီးသည် ခရီးလှည့်လည်သွားလာရင်း 'ဝိဇ္ဇာဇီ' အမည်ရှိသော တောအုပ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ မိမ်းညိုညို တောင်တန်းနှင့်အတူ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကလည်း ပင်ချင်းယှက်မျှ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။

သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ကျေးငှက်သာရတာတို့က တေးသံနှင့် အော်မည် ဟစ်ကြွေးနေသည်။

သစ်ပင်အချို့ထက်မှ ရောင်စုံပန်းပွင့်တို့ကလည်း လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်လည်း လူသွားထားသည့် လမ်းလေးအတိုင်း တပြည်ပြည်ချင်း လျှောက်လှမ်းသွားနေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လျှောက်လှမ်းသွားနေရာက ထူးထူးခြားခြား အသွင် သဏ္ဍာန်လေးမျိုးရှိနေသည့် ပြိတ္တာတစ္ဆေလေးဦးကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုပြိတ္တာလေးဦးကို အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ ...

“ထူးခြားလှပေစွ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ပြိတ္တာလေးဦးက သူတို့၏ ဝင့်ကြွေးများ ဒိဋ္ဌဓမ္မခံစားနေရ၍ လည်းဖြစ်သည်။

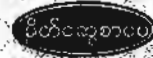
တစ္ဆေပြိတ္တာတစ်ဦးမှာ ...

ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသည့် ဖွဲ့နှင့် ဝါးပျက်တို့အား လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲယူလျက် မိမိ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ကြပ်နှံကာ ကြီးစွာဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေသည်။

တစ်ဦးသော ပြိတ္တာက သံမြင့်မြင့်လှုပ်ထားသော ငှက်ပုတ်လက်ရိုက်၊ လက်နက်တို့ဖြင့် မိမိ၏ ဦးခေါင်းအား မိမိကိုယ်တိုင် ထုခွဲ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားနေရ၏။

ကျန်ပြိတ္တာတစ်ဦးက မိမိ၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းများဖြင့် မိမိ၏ ကျောကုန်းသားကို အတိုင်းမသိ လှိုးဖြတ်စား၍ ဒုက္ခခံစားနေ၏။

နောက်ဆုံးလေးယောက်မြောက် တစ္ဆေပြိတ္တာက များပြားလှ

www.burmeseclassic.com

သော ပိုးလောက်တို့ဖြင့် မြှမ်းပြီး အနံ့အသက် ဆိုးရွားလှသော မစင်တို့အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကျုံးယူငင် စားသောက်ပြီး ခုတွင်စားနေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ထိုတစ္ဆေပြိတ္တာလေးဦး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ကရုဏာ သက်သွားမိ၏။

“အင်း ဆင်းရဲမှုက ကြီးစွာခံရဘိ၏”

ဟု ရေရွတ်ပြီး ပြိတ္တာလေးဦးအား အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကြီးက ...

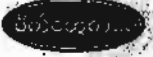
“သင်တို့သည် အတိတ်ဘဝက မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကို ပြုခဲ့သဖြင့် ဤသို့ ခံစားရသနည်း” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ပြိတ္တာတစ္ဆေတို့မှ သူတို့၏ အတိတ်ဘဝအကြောင်း အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

*****

သာဝတ္ထိပြည်အနီးတွင် ရွာငယ်များစွာရှိ၏။ ထိုရွာငယ်များ အနက် တစ်ခုသော ရွာငယ်၌ ကောက်ကျစ်ဦးလဲသည့် ကုန်သည် တစ်ဦးရှိသည်။

သူ့တွင် ဇနီးမယားနှင့် သားတစ်ယောက်ရှိသလို သားတွင် ဇနီးရှိပြီး အတူတကွ နေထိုင်ကြသည်။

သူတို့မိသားစု လေးဦးစလုံး စိတ်ထားကောက်ကျစ်ကြသည်။ ထိုကုန်သည်သည် မိမိအကျိုးမှတစ်ပါး အခြားကိစ္စ ဘာမှမခံမိ၊

တုန်သည်အချင်းချင်းအပေါ် အသာရလိုစိတ်သာရှိသည်။ မိမိအကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် တောင်းနှင့်ချင်တွယ်လျှင် တောင်း

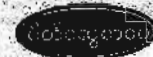
ပြည် တင်းပြည့် မည်သည့်အခါမှမရှိ။ ချိန်တွယ်ရမည့် ပစ္စည်းမျိုးဆိုလျှင် အချိန်အတွယ် မှန်ကန်မှု မရှိ။ ထိုကုန်သည်သည် သူ့ဘက်က အဘာရအောင် အခိုင်ကျင့်

ပြောဆို ယူငင်တတ်သည်။ “ဟေ့ ဗေတလူ၊ မင်းကိုခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စ၊ သလေးဖျင်း၊ သလေးပျက်တွေ ရခဲ့ပြီးပြီလား”

“ရဲ့ပဲပါတယ် သူ့ဌေးမင်း၊ သလေးဖျင်း၊ သလေးမှော်တွေ အတော်များများရခဲ့ပါတယ်”

“မနေ့က သယ်ယူထားတဲ့ မြေစိုမှုန့်၊ ခဲလေးတွေနဲ့ ရော လိုက်ပြီး သလေးစပါးနီမျိုးထဲ ထည့်ရောမွှေလိုက်ရင် ဘယ်သူ သိနိုင်တော့မှာလဲ သူ့ဌေးမင်း”

“ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မပေါက်ကြားစေနဲ့။ လုပ်စရာရှိတာ မင်း ဦးစီးပြီး စိတ်ချရတဲ့ မင်းလူသုံးလေးယောက်ပေါ် လုပ်ထား လိုက်၊ ငါလုပ်အားခပေးမယ်”

www.burmeseclassic.com

“မိတ်ချပါ သူငွေမင်း ရောနှောပြီးသား သလေးစပါးတွေ ဖွဲ့ရုံအရောက် ပို့ပေးပါဦးမယ်”

သို့ဖြင့် နိဿာ သလေးစပါးများနှင့် ရောနှော၍ တင်းတောင်း များနှင့် ချင်တွယ်ရောင်းချသည်။

ထိုပြင် ချိန်တွယ်ရောင်းချရန်ရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း ချိန်တွယ်မည့် အလေးများကို လျော့အောင်ပြုလုပ်ထားသလို ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း အလေးချိန်စီးအောင် လုပ်ထားသေးသည်။ ဝယ်သူမိတ်ကျေနပ်အောင် မလုပ်ဘဲ သူ့စီးပွားချမ်းသာအောင် သာ အစဉ်အမြဲ လုပ်ခဲ့သည်။

ထိုကုန်သည်၏သားသည်လည်း ဖခင်ကဲ့သို့ မိတ်ထား ကောက်ကျစ်သလို စရိုက်လက္ခဏာကြမ်းသည်။ မိဘတို့ကိုလည်း ရိုသေရကောင်းမှန်း မသိ။

တစ်နေ့တွင် ထိုကုန်သည်၏သားသည် အရပ်ဆိုး အပြင် မတော်သည့် အပြုကို ခြုံမှုခဲ့သည်။

ထိုသားထံသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန် တိုက်ဆိုင်စွာ မိခင်ကြီးမှာ ခေါင်းကိုက်သဖြင့် အိပ်ရာ ပေါ်လှဲနေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ခေါင်းကိုက်သည့် ဝေဒနာကြောင့် ဧည့်သည်ကို ထိုင်နိုင်

ထားပြီး ကျွေးမွေးမည့်ခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန် သားဖြစ်သူက ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ အပြင်ပွားရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟာ မိတ်ဆွေ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အနည်းငယ် ကြာပါပြီ”

“ထမင်းသုံးဆောင်ချိန်တောင် လွန်နေပြီ၊ အမေ့ကို မှာထား ခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ ဧည့်သည်လာစရာရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား အပြင်မသွားလို့ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စကြောင့် သွားရမယ်။

ဧည့်သည်ရောက်လာရင် အစာပြေ စားချိန်ဆို အစာပြေ ထမင်းစားချိန်ဆို ထမင်းကျွေးထားဖို့ အမေ့ကို သေသေချာချာ မှာထားခဲ့တယ်။

အခုတော့ နေ့လည်စာ စားချိန်ကျော်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က ဗိုက်ဆာတာနဲ့ လမ်းမှာဝယ်စားခဲ့ကြတယ်၊ မိတ်ဆွေကို အမေ ထမင်းထည့်မကျွေးဘူးထင်တယ်”

“ဒေါ်လေး ခေါင်းကိုက်လို့ အိပ်ရာထဲမှာ တုံးလုံးလို့နေတယ်၊ ရပါတယ်မိတ်ဆွေ၊ ထမင်းတစ်နပ်မစားရတာ အကြောင်းကိစ္စ မဟုတ်ပါ။

မိတ်ဆွေ ရောက်လာပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တို့ စီးပွားရေးကိစ္စ

ပြောကြတာပေါ့။”

“မတုတ်သေးဘူး၊ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်လေးနီးကလည်း ကျုပ်နဲ့ ပါသွားတာ၊ အဖေကလည်း ဖွဲ့ရိုက်ရောက်နေတယ်၊ အဖေ့ကို ဧည့်သည် လာရင် သေသေချာချာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ မှာထားတာ ကျုပ် ဧည့်သည်ကို ပစ်ထားတယ် တောက် ... သိဦးမယ်”

“ကဲ ... လူကြီးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ မိတ်ဆွေ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ပြန်မှာပေါ့”

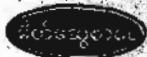
ဆိုနောက် ဧည့်သည်ပြန်သွားသည်နှင့် သားဖြစ်သူလည်း မိခင်ဖြစ်သူအား မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုပြီး လှည်းတွင် အသုံး ပြုသည့် လှည်းစည်းကုန်းသား ရေကြိုးကို ဆွဲယူကာ မိခင်ကို ရိုက်နှက်၏။

“ကျုပ် ဧည့်သည်ကို အခုလိုဆက်ဆံလိုက်တော့ ကျုပ်မျက်နှာ ပျက်ရတာပေါ့။

ခင်ဗျားကြီးကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

မိခင်မှာ နေမကောင်းသည့်ကြားက သား၏ ရိုက်နှက်မှုကြောင့် အိပ်ရာပေါ် လဲတော့သည်။

ထို့ပြင် သား၏လေးကလည်း အသားအစားကြူးသည်။ အသားဟင်းချက်လျှင် အိမ်သားတွေ ကောင်းကောင်း စားရ

သည်မရှိ။

ယခု ယောက်ျားဖြစ်သူက အပြင်က ပြန်လာစဉ် ဝက်သား တစ်တွဲဆွဲပြီး ပြန်လာသည်။ ဇနီးဖြစ်သူအား ချက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဟင်းချက်ရင်း ဟင်းတစ်တုံး မြည်းစမ်းကြည့်ရာမှ တစ်တုံး ပြီးတစ်တုံး နှိုက်ယူစားနေတော့သည်။

စားချိန်ရောက်၍ ထမင်းခိုင်းမှာ ဝက်သားဟင်း အနည်းငယ် သာ တွေ့သဖြင့် လစ်ဖြစ်သူက မေးသည်။

“ကျွန်မ ချက်တုန်းကတော့ ချက်တာပဲ၊ ဟင်းကျွက်တော့ လည်း အပေါ့အလန် အသားတစ်တုံးမြည်းပြီး မီးဖိုပေါ်က ချထားခဲ့ တာပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်များ ဝင်နှိုက်စားသွားတာလား ဆိုဘူး။ ဒီမိန်းကန်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နင်ချက်တာ ... နင်မစားလို့ ဘယ်သူစားမှာလဲ”

“ကျွန်မမစားပါဘူး”

“မိန်းမ မင်းအကြောင်း ဝါသိတယ်၊ စားရင်စားတယ်ပြော”

“ရှင်မယုံဘူးလား ကျုပ် ချိန်ပြောရမလား”

“မင်းကျိန်ပြလည်း ငါမယုံတာက မယုံတာဆဲ၊ ဝက်ကယ်ပဲ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် အသားဟင်းချက်တိုင်း စားသူမရှိဘဲ ပျောက်တုန် တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်က ဘယ်လိုပြောပြော မယုံဘူး ...၊ ကျွန်မသည် ဝက်သားဟင်းကို စားလိုက်သည်ဆိုပါက ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း မိမိကျောကုန်းသားကို လှီးဖြတ်စားရပါစေသား” ဟူ၍ ကျိန်တွယ် ပြောဆိုလေသည်။

ထို့အတူ ကုန်သည်ကြီး၏ ဇနီးမယားကလည်း အသက်ကြီး သော်လည်း ဝကားကို လိမ်လည်ပြောဆိုတတ်သည်။

နုမြောတွန်းတိုတတ်၍ တစ်ဦးဦးက ပစ္စည်းတောင်းလျှင် တန်ဖိုးမရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်ပါစေ၊ မရှိပါဟု ပြောတတ်သည်။

“အစ်မကြီးရယ် ကျွန်မကို ကူညီပါ ... စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲနေလို့ ငွေတစ်ပြားလောက်ဖြစ်ဖြစ် ချေးငှားပါ”

“မင်းရဲ့ ဦးပေါင်းက ငါ့ကို ငွေအပ်တာ မတုတ်ဘူး။ ငွေ တစ်ပြားမပြောနဲ့၊ ငွေတစ်စတောင် မရှိပါဘူး”

“တစ်ကျပ် မချေးနိုင်ရင် ငွေတစ်စလောက်ပဲ ချေးငှားပါ ကျွန်မယောက်ျား အလုပ်သွားလုပ်ရာက ပြန်လာရင် ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

“နင့်ယောက်ျား ပြန်လာရင် ငွေတစ်စပါမယ်ထင်လို့လား ငါ့မှာလည်း မရှိပါဘူးကွယ်၊ ငါ့ရှိရက်နဲ့ မရှိဘူးလို့ ပြောနေ တာဆိုရင် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း မစင်စားရပါစေ”

ဟူ၍ ပိုက်ဆံမချေးငှားချင်သဖြင့် ‘မရှိဟု ငြင်းဆိုကာ ...

ယုံကြည်အောင် ကျိန်တွယ်ပြောဆိုတော့သည်။

ထိုမိသားစုလေးဦးတို့သည် သက်တမ်းဝေ၍ ကွယ်လွန်ကြ သောအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ပြိတ္တာများ သွားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ပြိတ္တာတို့သည် မိမိတို့ဘဝဖြစ်စဉ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်အား သူတို့၏ အပြစ်အသီးသီးကို ပြောပြ ကြသည်။

တစ္ဆေပြိတ္တာကြီးက ရဲရဲတောက်လောင်နေသည့် စပါးခွဲတို့ ခေါင်းပေါ်ကျချရင်း ဆင်းရဲဒုက္ခခံရပုံကို ခြေစွဲပြသည်။

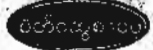
သားဖြစ်သူ ပြိတ္တာက သံတူများဖြင့် အဆက်မပြတ် မိမိ ခေါင်းကို ရိုက်နှက်ခံစားနေရသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

သား၏ဇနီးတော်စပ်ခဲ့သူ ပြိတ္တာမက လက်သည်းများဖြင့် ကျောကုန်းသားကို ဆွဲဆုပ်ကာ စားနေရကြောင်း ပြောပြသကဲ့သို့ ကုန်သည်ကြီး၏ ဇနီးဟောင်း ပြိတ္တာမကြီးက

အရှင်ဘုရား ပြုခဲ့သော ကံတို့သည် ပျောက်ပျက်သွားသည် မရှိပါ။ သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အနံ့ပုပ်ဟောင်းပြီး ပိုးလောက်တို့နှင့် ပြည့်နေသောမဝင်ကို ဒုက္ခကြီးစွာ စားသုံးနေရပါ ည့်ဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်ထား ရှင်းပြလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သာမဏိပြည်

www.burmeseclassic.com

သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကာ ဘုရားရှင်၏
တရားသဘင်၌ ထိုပြိတ္တာလေးဦးအကြောင်း မြတ်စွာဘုရား အရှင်
မြတ်ကြီးအား လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဘုရားရှင်လည်း မိဘကို စော်ကားခြင်း၊ စားဦးစားဖျား
စားသောက်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း၊ ကျိန်တွယ်ညှာပြောခြင်း
တို့ကြောင့် ခံစားရသော ဝဋ်ဒုက္ခများကို တရားနာပရိသတ်တို့အား
ပြောဆိုရှင်းပြ၍ တရားနာကြားရသောကြောင့် ပရိတ်သတ်တို့လည်း
ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိသဖြင့် ထိုအမြူအမှုများကို ရှောင်ကြည်ပြီး
ဒါနအမှု၊ သီလအမှုကို များစွာအားထုတ်ကြသည့်အတွက် အကျိုး
ရှိကြကုန်၏။

ဖောက်မင်း

